

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

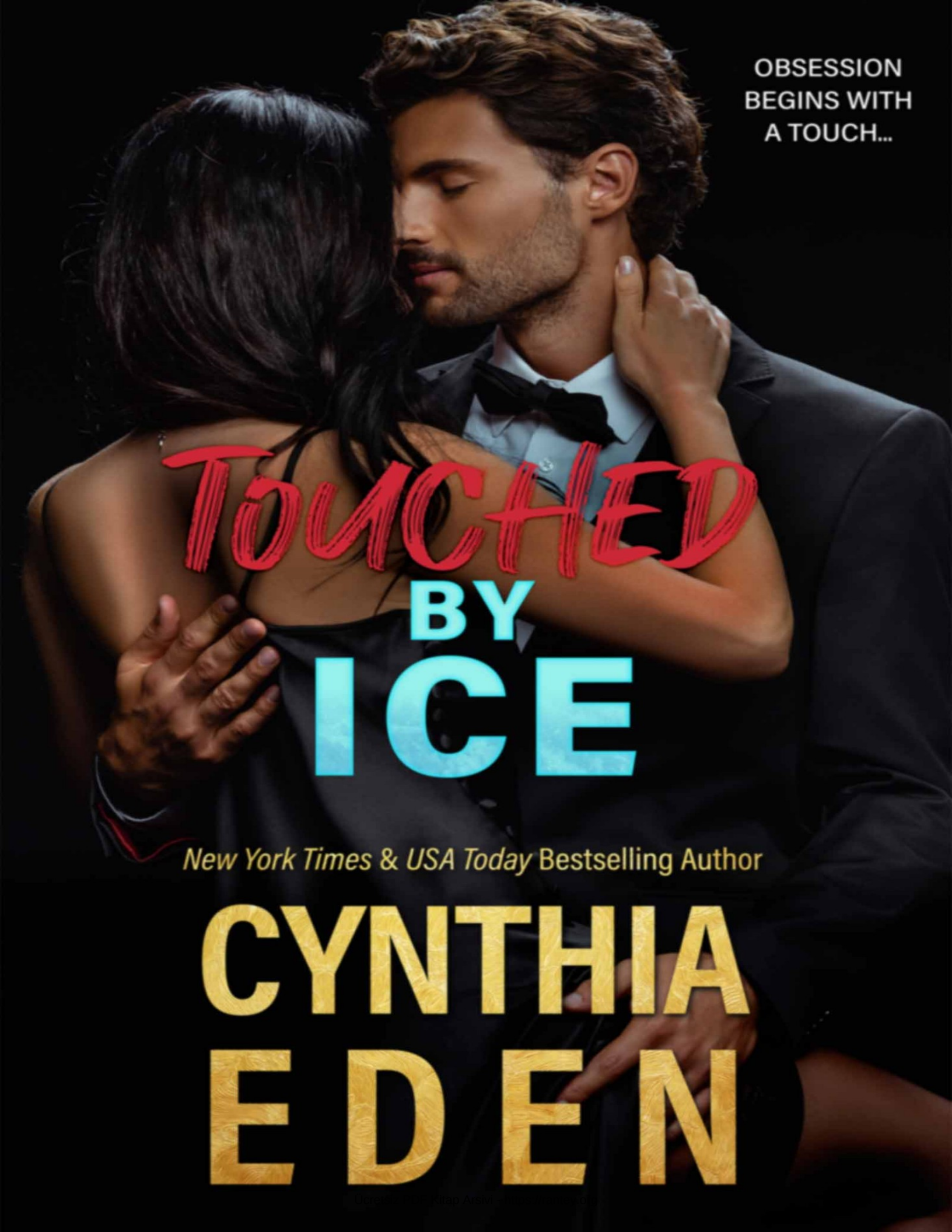
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple in formal wear embracing. The man, with dark curly hair and a light beard, is wearing a dark tuxedo with a white shirt and a dark bow tie. He is looking down at the woman with a soft expression. The woman has long, dark hair and is wearing a dark, strapless dress. She is holding the man's face gently with her hands. The background is dark and out of focus.

OBSESSION
BEGINS WITH
A TOUCH...

TOUCHED
BY
ICE

New York Times & USA Today Bestselling Author

CYNTHIA
EDEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Soğuk dava. Sıcak romantizm.

Aiden Warner'ın gücü, şöhreti ve parası var. Neye sahip değil? Cevaplar. Aiden gençken ikiz kardeşi ortadan kaybolmuştur ve bu gizem yıllarca Aiden'in peşini bırakmamıştır. Gerçeği öğrenmek için her şeyi yapacak, her bedeli ödeyecektir. Neyse ki Aiden'in geçmişindeki gizemi çözmesine yardım edebilecek bir kadın vardır.

Ölülerle ilgileniyor.

Dr. Antonia "Tony" Rossi'nin bir ünü vardır; ölüleri bulur. Kalıntıları bulma ve ölenlerin kimliklerini belirleme konusunda bir uzmandır. Birinin kayıplar için adaleti sağlaması gerekiyor ve o da Konuşamayanların sesi olmayı hayatının işi haline getirmiştir. Tony doğası gereği yalnız biridir, ilgiden rahatsızdır ve kesinlikle spot ışıklarını arayan bir kadın değildir.

Onu satın alabileceğini düşünüyor. Flaş haber, satın alamaz.

Aiden istediğini elde etmeye alışkın ve şimdi ne istiyor? *Antonia*. İş yapması için ona para ödeyebileceğini ve davanın kapanacağını düşünüyor ama... yanılıyor. Onun hakkında. Kendisi hakkında. Antonia'nın Aiden onunla tanıştığı anda takıntı haline gelir. Antonia'nın zeki olmasını beklemektedir ama ona karşı hissettiği ateşli arzu dalgasını beklememektedir.

Birisi geçmişi gömülü tutmak için öldürecektir.

Ama şimdi Aiden'in dikkati Antonia'ya da odaklanmış bir katilin üzerindedir. Karanlık sırlarının hiçbirini ortaya çıkarmasına izin vermeyecek biri. Ve eğer mecbur kalırsa, Antonia'yı o kadar derine gömecek ki bir daha kimse onu bulamayacak.

Sizi yok edebilecek olan geçmiş değildir. Şu andır.

Antonia tehdit edildiğinde, Aiden onu korumaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını fark eder. Yıllardır kalbi kilit altındaydı ama Antonia onu yeniden hayata döndürdü. Onu kaybetmeyecektir. Onun için savaşacak mı? *Sahip olduğu her şeye.* Onu korumak için öldürür mü? *Bir kalp atışında.*

Aiden ve Antonia birlikte, saklanan ve tekrar saldırmak için bekleyen katilin peşine . Ölümler konuşacak ve Antonia onlara adaleti sağlayacağından emin olacak.

*Yeni bir Buz Kırıcı Soğukkanlı Romantizm vakasının zamanı geldi!
BUZUN DOKUNDUĞU'nda tehlike, aksiyon ve ateşli bir romantizm sizi bekliyor. Burada bir
Katil serbest ve Antonia ile Aiden onu durdurmak için hayatlarını riske atacaktı. Kime güvendiğinize dikkat edin ve ihanete hazır olun çünkü sırlar patlayacak ve keşfedeceğiniz gerçek sizi iliklerinize kadar ürpertebilir.*

TOUCHED BY ICE

Yazan: Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler kasıtlı değildir ve tamamen Tesadüf. Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar hayal ürünüdür.

Telif Hakkı ©2023 Cindy Roussos tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın çoğaltılamaz,
küçük alıntılarının veya alıntılarının kullanımı dışında yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde dağıtılamaz veya iletilemez.
kitap incelemelerinde kullanılır.

Metin düzenleme: JRT Editing

(yapı 1)

ADANMIŞLIK

İnanılmaz düşünceli ve her zaman harika olan Michele H. için.

İÇİNDEKİLER

- [Başlık Sayfası](#)
- [Telif Hakkı Sayfası](#)

Buzun Dokunduğu

- [Birinci Bölüm](#)
- [İkinci Bölüm](#)
- [Üçüncü Bölüm](#)
- [Dördüncü Bölüm](#)
- [Beşinci Bölüm](#)
- [Altıncı Bölüm](#)
- [Yedinci Bölüm](#)
- [Sekizinci Bölüm](#)
- [Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Onuncu Bölüm](#)
- [On Birinci Bölüm](#)
- [On İkinci Bölüm](#)
- [On Üçüncü Bölüm](#)
- [Bölüm On Dört](#)
- [On Beşinci Bölüm](#)
- [On Altıncı Bölüm](#)
- [On Yedinci Bölüm](#)
- [On Sekizinci Bölüm](#)
- [On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Yirminci Bölüm](#)

[Yazar](#)

[NotuHakkında](#)

[Yazarın](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Acımasız. O geceyi tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Keşfi. O minik kemiklerin ortaya çıkarılışını görmenin acısı. Soluk, pembe battaniye. Kemiklerin yanına bırakılmış kirli, küçük, doldurulmuş tavşan.

Yorgunluk ve keder onu çekiştiriyordu ama Antonia Rossi-Tony arkadaşları ve meslektaşları için omurgasını sert ve omuzlarını dik tutuyordu. Olay yerini terk edemezdi, henüz değil. Her parçası olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmak istese de. Bu özel sahne, uzun süredir gömülü olan sırlarından çok fazlasını harekete geçirmişti.

Minibüsün arka kapısı çarptı. Ses onu sarstı ve kaskatı kesildi. Şoför ona doğru döndü, başını eğdi. Yakında çekileceğinin işaretiydi bu. Ceset adli tabip tarafından incelenmek üzere götürülecekti.

Yanındaki polis şefi uzun bir iç çekişle nefes verdi. "Bu mülk daha önce de arandı. Kaybolduktan hemen sonra. Aileye ait tüm mülkler arandı, doğal olarak. Bu nasıl gözden kaçmış olabilir?"

Bu... sekiz yaşında bir çocuğun cesedi. Yirmi yıl önce meydana gelmiş bir ölüm. Herkes tarafından unutulmuş.

Ama benim tarafımdan değil. Çünkü Tony'nin işi faili meçhul davalarda çalışmaktı. Diğerleri durduğunda avlanmaya devam etmek. "Cesedin aramadan sonra buraya taşınmış olması mümkün." Mümkünden de öte. Tam olarak böyle bir şey olduğundan şüpheleniyordu. "Adli tıp size daha fazlasını söyleyebilecek." Gerçi kendisinin de pek çok şüphesi vardı.

Adli tıp da kurbanın kimliğini doğrulayacaktır. Ama kıyafet kalıntılarına bakılırsa -küçük kot pantolon, yırtık pırtık

sarı gömlek ve çok farklı ayakkabılar, sarı bağcıklı mavi converseler-Tony kızını bulduğuna emindi. Ne de olsa Meridian Duvane en son çok uzun zaman önce bu kıyafetlerle görülmüştü.

Tony'nin Alman Shephard'ı Banshee bacağına sürtündü ve endişeli gözlerle ona baktı. Köpek onun sesindeki gerginliği yakalamıştı. Banshee, Tony'nin ne zaman üzgün olduğunu her zaman bilirdi. *Kahretsin, çocukları bulmaktan nefret ediyorum.* Bir bedeniniz olmadığında, hâlâ umudunuz olabilirdi. Hâlâ düşünebilirsin... *Belki o dışarıdadır. Belki bir gün uyanırım ve o eve döner.* Ama bu umut artık yoktu. Çünkü küçük Meridian bulunmuştu.

Minibüs uzaklaştı ve Tony arka lambaların uzakta kayboluşunu izlerken başını öne eğdi.

Şef, "Evet, adli tıp bayram edecek," diye onayladı. "Özellikle de o battaniye ve lanet tavşanla. Katil onlara dokunmuş olmalı, değil mi? Belki de DNA'sı onların üzerindedir."

Öyle olmasını umuyordu.

"İyi misin?" diye sordu şef kız sessiz kaldığında. Şef Hardy Powell. İşinde oldukça yeniydi, sadece altı aydır bu görevdeydi. Sesi sarsılmış geliyordu. Gergin. Muhtemelen çocuklardan birini ilk kez buluyordu. Onlar her zaman en zorlarıydı.

Bu yüzden ona karşı dürüst olmaya karar verdi. Belki onun da biraz dürüstlüğü ihtiyacı vardı. "Değilim." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sen de değilsin ve bu sorun değil. Bizi normal yapan da bu." Eğer ikisi de küçük bir kızı kazıp çıkarmaktan rahatsız olmuyorsa, o zaman bir sorun var demektir. Yavaşça, kasıtlı olarak uzun bir nefes verdi. "Bana ihtiyacın olursa buralarda olacağım." Geriye sadece kemikler kaldığına göre -ki kemikler onun uzmanlık alanıydı- adli tabibin Tony'nin hizmetlerine pekâlâ ihtiyacı olabilirdi. Biloxi, Mississippi'den yakın zamanda ayrılmayı planlamıyordu. Dava için geldiğinde sahile yakın bir ev kiralamıştı. Davada çalışmayı ve sonra da gecikmiş kişisel zamanını değerlendirmeyi planlamıştı. Parmakları Banshee'nin ceketine battı. "Hadi tatlım, gidelim."

O ve Banshee kiralık arabaya doğru döndüler ve Tony'nin uzun, siyah örgüsü omzunun üzerinden kaydı. Özellikle soğuk bir gece değildi.

Körfezin bu kadar yakınında soğuk geceler oluyor muydu? Havada kesinlikle bir serinlik yoktu. Tam tersi. Hava nemli gibiydi. Ağırdı. Yanaklarında sıcak bir esinti vardı. Sol gözünden süzülen yaşı silip süpüren bir esinti. Lanet olsun. Bir olay yerinde ağlamaktan nefret ederdi. Hiç profesyonelce değildi. Ama Meridian çok küçüktü ve Tony o kemiklerin ortaya çıkarıldığını gördüğünde, kendi geçmişine geri dönmüştü.

"Dr. Rossi?"

Sorgulayan erkek sesi karşısında Tony kaskatı kesildi. Kaçış çok yakındaydı. *Reddedildi*. Dikkatini çekmeye çalışanın bir polis ya da olay yeri ekibinden biri olduğunu düşünen Tony arkasını döndü ve konuşmacıya doğru baktığında bile yüzünde oyun ifadesi vardı. Onun için puan.

Ama kendini bir polise ya da olay yeri analistlerinden birine bakarken bulmadı. Onun yerine uzun boylu, geniş omuzlu, şık kesimli bir takım elbise giymiş bir erkek ona bakıyordu. Ona hızlı bir gülümseme verdi.

Cinayet mahallerinde gülümsemeyi pek sevmezdi. Yüzünün yarısı gölgede kalmış, yarısı da polislerin soruşturma için getirdikleri aydınlatmalarla aydınlanmıştı. Büyüleyici görünmek istediğinden şüphelenmesine rağmen adam uğursuz görünüyordu.

"Adım Smith Sanders ve işverenim adına buradayım." Ona doğru bir kartvizit uzattı.

Otomatik olarak aldı ama polislerin kullandığı spot ışıklarından birkaç metre uzakta olduğu için karttaki herhangi bir şeyi net olarak okuyamayacak kadar karanlıktı. Tony kartı arka cebine soktu.

"Patronum Aiden Warner," diye ekledi. Sonra sanki bu ismin ona bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi bekledi.

Olmadı, o da ona bakmaya devam etti. Tony zamanını tam olarak iş dünyasını takip ederek geçirmiyordu. Yani patronu önemli biriye bile, bu isim ona bir şey çağrıştırmıyordu.

"Seni işe almak istiyor," diye devam etti Smith kararlılıkla. "Arabam hazır, eğer bu tarafa gelersen..." Sağa doğru işaret etti. Sağa, siyah bir limuzinin yaklaşık elli metre ötede beklediği yere.

Tony gözlerini kırptırdı. "Ah, hayır." O tarafa gitmeyecekti. Tony limuzinin daha önce geldiğini görmüş ve Meridian'ın cesedinin bulunmasıyla adını ilişkilendirmek isteyen yerel bir politikacıya ait olduğunu düşünmüştü. Politikacıların nasıl çalıştığını bildiği için, onun sonunda aileyi rahatlatmak için bir basın toplantısı yapmak üzere geldiğini düşünmüştü. Kayıplardan asla vazgeçmemek hakkında. İktidardaki insanların onlarca kez söylediğini duyduğu olağan sözler.

Gerçi katili henüz bulamadıkları için Meridian'ın davasında konuşulacak bir şey kalmadığını düşünüyordu.

"Affedersiniz?" Smith kelimelerini çıkarmakta zorlanıyor gibiydi. "Az önce bana 'hayır' mı dediniz?"

Yapmıştı. Tony'nin anlamadığı şey ise neden bu kadar şaşırmış göründüğüydü. Başını iki yana sallayarak, "Suç mahalline limuzin getirmek saçmalık. Bunu patronuna söylemelisin. Daha az gösterişli bir şeyle gelmeyi dene."

"Ben... yapacağım?" Bir soru. "Ben, um..." Öksürdü. "Aiden'a onun rüküş olduğunu düşündüğünü söyleyeceğim."

Başını salladı. "Ona kesinlikle söylemelisin. Azı karar çoğu zarar. Araba teklifine gelince, hayır, bir yabancıyla arabaya binmem." Ciddi misin? "Benim dünyamda işler böyle yürümez. Yine de hoş. Gerçekten." Hayır, değildi. Nefes nefese kaldı ve soğukkanlılığını için mücadele etti. Meridian onu etkilemişti. "Şu anda bir iş aramıyorum. Sadece bir sahneyi bitiriyorum." Bunu kendi başına da açıkça söyleyebilmeliydi. "Yani teşekkürler ama hayır."

Smith'in ağzı açıldı, sonra kapandı.

"İyi geceler." Arkasını döndü. Banshee anında döndü Onu.

"Ama... ama insanlar Aiden Warner'a hayır diyemez!"

"Gerçekten mi? Bu çok garip." Yürümeye devam etti. "Yemin edebilirim ki yaptı."

***

Arabaya gelmiyordu.

Aiden Warner, Dr. Antonia Rossi'nin Smith'ten uzaklaşıp küçük sedanına doğru yürümesini izledi. Önce yolcu tarafını açtı ve köpeğinin içeri atlamasına izin verdi. Eğilerek köpekle konuştu, kulaklarının arkasını okşadı ve sonra kapıyı kapattı. Biraz sert de olsa zarif bir hareketle arabanın etrafında dönerek sürücü tarafına doğru ilerledi.

İçeri girdim.

Ve uzaklaştı.

Pekala, orospu çocuğu.

Ölülerin doktoruyla ilk buluşma ve selamlaşma için çok fazla.

Limuzinin arka kapısı açıldı. Smith boğazını temizleyerek içeri girdi. Kapıyı arkasından çekerek kapattı.

Aiden'in parmakları kalçasına dokundu. "Seninle birlikte değil."

"Fark etmen çok zekice."

Kaşlarını kaldırdı. Aracın arkası Smith'in yüz ifadesini rahatlıkla görebileceği kadar aydınlıktı. Aiden'in açıkça söyleyeceğini bildiği bir ifade... *Ne. Ne? Sikeyim mi?* Smith'e tek bir iş verilmişti. Tek bir iş.

Dr. Rossi'yi limuzine bindirin.

"Ahem. Üzgünüm ama hayır dedi patron." Smith omuz silkti. "Kadını fiziksel olarak araca zorla bindirebileceğimi sanmıyorum. Bunun yasadışı olduğuna eminim. Kurallar var, biliyorsun. Tanrı'dan daha fazla parası olan insanların bile uymak zorunda olduğu kurallar."

Parmakları tıklamayı bıraktı. "Benden özellikle isimle mi bahsettiniz?"

"Evet ve adının ona bir şey ifade ettiğini sanmıyorum. Hiç tanımıyor gibiydi." Smith deri koltukta arkasına yaslandı. "İkinizin aynı çevrelerde çalıştığını sanmıyorum."

Hayır, yapmadılar. Mesele de buydu zaten. "Onun çevresi ölülerden oluşuyor." Smith cam sürahiye uzandı. "Bu çok ürkütücü."

"Ona *bu* yüzden ihtiyacım var." Ve kız onun kucağına mükemmel bir şekilde düşmüştü. Ya da öyle . Çünkü Biloxi'de

iş. Başka bir kumarhane açılışı. Başka bir otel alımı. Ve sonra, sanki kader ona gülümsemeye karar vermiş gibi, son avının hedefinin de orada olduğunu öğrendi.

Antonia Rossi. Yani onun tam yerini bulmuştu. Yakacak paran varsa yeterince kolay. Ve doğruca ona gitti. Yakındaki muhabirlerin fotoğrafını çekmesini istemediğinden, Smith'ten tanışma ve selamlaşma işini halletmesini istemişti. Belli ki bir hataydı. Güvenlik şefi -ve en iyi arkadaşı- birçok alanda mükemmel olsa da, belli ki bu onlardan biri değildi.

"Sanırım çocuğu buldu." Smith'in sesi farklıydı. Kenarları biraz pürüzlüydü. Onun için alışılmadık bir durumdu. Parmakları sürahinin etrafında biraz titredi. "Doktorunuza yaklaşımadan önce bir şeyin -birinin- siyah bir minibüsün arkasına yüklendiğini gördüm. Ve yemin ederim, sanırım kadın ağlıyordu."

Sertleşti. Aiden arabasının uzaklaştığını da fark etti. *Hayır, kaçamazsın.* Öne doğru eğildi ve kendisini sürücünden ayıran gizlilik perdesini indirdi. "Onu takip et." Kesin bir emir. "Onu korkutacak kadar yaklaşmayın ama bir an bile onu kaybetmeyi düşünmeyin. Aracının her zaman görüş alanında olmasını istiyorum." Kiralık evinin nerede olduğunu biliyordu ama ya başka bir yere gittiye? Ya şehri tamamen terk ettiye? Eğer bu davayı çoktan kapattıysa, o zaman ortadan kaybolabilirdi. Bazen haftalarca ortalıkta görünmezdi. Kadının şebeke dışına çıkma eğilimi vardı ve şimdi onun avucunun içinde olduğuna göre, onu kaybedemezdi.

Onu kaybetmeyecekti.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Smith ona sordu. "Belki de, bilirsin, biraz sakinleşmelisin. Pazartesi günü ona bir e-posta gönder. İş teklifini içeren resmi bir bildirim. *Normal* bir şey yap. Ne bileyim, kadını *suç mahalline* kadar takip arabana bindirmeye çalışmak gibi değil. Bilgin olsun, bunun çok ürkütücü olduğunu düşündüğüne eminim. Ve, ah, . Kesinlikle limuzinin değersiz olduğunu düşündü. Ya da belki de rüküş demiştir."

"Limuzin mi? Gösterişli mi?"

"Suç mahallinde gösterişli. Doktor bunun yapılmaması gereken bir şey olduğunu düşündü. Bir cinayet işlenirken limuzin kullanmak. Sadece onun fikrini aktarıyorum. Benim değil."

Aiden koltuğuna geri yerleşti. Limuzine binmek için bir nedeni vardı. "Araba bize konuşmak için mahremiyet sağlayacaktı. İsteyeceğim son şey bir muhabirin onu davamı almaya ikna etmeye çalışırken beni görüntülemesiydi." Bu durumdan ne kadar etkilendiğini herkes gibi Smith de bilecek olmasına rağmen sesini duygusuz tuttu. *Dr. Rossi'ye ihtiyacım var.* "Ona e-posta gönderdim, bunu biliyorsun. Ayrıca ona iş teklif eden birkaç resmi mektup gönderdim. Cevap vermedi." Buz Kırıcılar'ın çok zor durumda olduğunu anlamıştı. Ani şöhretleri onları gölgelerden çıkarıp doğrudan spot ışıklarının altına itmişti.

Buz Kırıcılar. İnternette başlayan bir faili meçhul olay çözme grubu. Hepsi farklı geçmişlerden geliyordu. Aiden hepsinin kendi şeytanları tarafından yönlendirildiğinden şüpheleniyordu. Bunu kesinlikle anlayabiliyordu. Kendi karanlık iblisleri ona her gün eziyet ediyordu. Grupları buz tutmuş vakaları çözmeye çalışmak için bir araya gelmişti.

Bir dizi başarı elde etmişlerdi. O kadar büyük hikayelerdi ki, medya onlar hakkında profiller yayınlamaya başlamıştı. Ve o kadar büyüktü ki, sevdiği birini kaybetmiş ya da geçmişinde çözülmemiş bir cinayet olan herkes Buz Kırıcıların dikkatini çekmek için çırpınıyordu.

Beni de yaygara listesine ekle.

"Yorgun görünüyor. Kibarca cehenneme söylerken bile."

Uzun cehennemdeydi. "Söylediği bu muydu?"

"Teknik olarak, size 'teşekkürler, ama hayır teşekkürler' demenizi söyledi ama mesajın geri kalanı ses tonundaydı. Bunu gözden kaçırmak zor."

"Ses tonu bana cehenneme gitmemi mi söyledi?" Bunu neden ilgi çekici buldu ki? *Çünkü kimse bana bunu söylemiyor.*

"Evet." Smith içkisinden uzun bir yudum aldı. "Hatta ona çoğu insanın sana genellikle hayır demediğinden bile bahsettim."

"Eminim bunu duymak hoşuna gitmiştir," diye mırıldandı Aiden. Kendini Antonia-Dr. Rossi-'nin anlattığı her şeyi dikkatle merak ederken buldu.

dedi.

"İş kabul edeceğini sanmıyorum." Bir uyarı. "Hayatına devam etmeli ve başka birini bulmalısın."

Bu dava söz konusu olduğunda Aiden'a yoluna devam etmesi ilk kez söylenmiyordu. Ama daha önce de olduğu gibi, bu tavsiyeyi dinleyecek havada değildi. Bazı şeyler vardı ki unutulamazdı. "Başka insanları denedim. O değillerdi. İş yapamadılar." Çünkü herkes Dr. Rossi'nin ölüleri bulunduğunu biliyordu.

"Ona daha fazla para mı atacaksın?" Belki de.

"Bir gün, satın alamayacağın birini bulacaksın."

"Kesinlikle." Bugünün o gün olmamasını cehennem gibi umuyordu. Çünkü Antonia Rossi'ye ihtiyacı vardı ve onu kendi davasına dahil etmek için ne yapacaktı.

***

Kumarhanenin neden yirmi dört saat açık olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Tony sıra sıra dizilmiş kumar makinelerinin önünden geçerken makineler bomboştu. Her yer boş görünüyordu.

Küçük kiralık evine gitmişti ama içeride kalamamıştı. Kapıdan içeri girer girmez içerisi buz gibi . Ya da belki de o üşümüştü. Çok karanlık. Çok sessiz. Bir kaçışa ihtiyacı vardı. Yakındaki kumarhanelerden birinin parlak ışıklarının karanlığını dağıtabileceğini düşünmüştü.

Ama onun yerine daha fazla boşluk buldu. Elbette, bol miktarda ışık vardı. Göz kamaştırıcı ışıklar. Çok parlak. Ve poker masalarında oturan birkaç kişi. Hepsi bu kadardı. Ruhunun ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı şey bu değildi. Ama alabildiğini alacaktı.

Tony poker masasına değil, blackjack bölümüne oturdu. Kumar bir hobi değildi. Onun için bir kötü alışkanlık değildi. Genelde yaptığı bir şey de değildi ama ne fark ederdi ki? Neden denemesin ki?

Krupiye parasını birkaç fişle değiştirdi ve Tony sağına baktı, başka biri oynamak için oturmuştu.

Tanıdık bir başkası.

Smith Sanders.

Muhteşem.

Tony'nin sol tarafına bir başkası oturduğu sırada satıcıya bir miktar para uzattı. Bakışları sol tarafa kaydı ve bir adamın takım elbisesinin siyah kolunu gördü. Bileğini. Uzun, bronzlaşmış parmaklarını. Adama sinmiş olan zengin, erkeksi kokuyu alınca burun delikleri alevlendi ve içinden ani, neredeyse tehlikeli bir farkındalık geçti. Bir avcı tarafından takip edilen bir geyiğin hissettiğinden şüphelendiği türden bir farkındalık.

Adamlar fişlerini bıraktı. Krupiye kartları dağıttı. Bakışları tekrar dağıtıcıya kaydı. Sarışın bir kadındı, güzeldi.

Belki yirmili yaşların ortasında. Sabit elleri ve parlak kırmızı tırnakları vardı. Satıcının dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi ve Tony'nin solundaki adama baktığında bu gülümseme kadının gözlerini aydınlattı. Biraz öne eğildi ve göğüs dekoltesinin aşağıya inmesine izin verdi. Bu flörtöz hareket adamlarla ilgilendiği için miydi? Tony'nin henüz *görmediği* bir adam. En azından yüzünü. Doğrudan ona bakmaktan kaçınmıştı. İçgüdü. Koruma.

Ama belki de krupiye adamın dikkatini dağıtmak istediği için çapkın ve seksi davranıyordu. Dikkatinin dağılması, muhtemelen elini kaybetme olasılığının daha yüksek olacağı anlamına gelir. Kasa için iyi, değil mi?

"Aman Tanrım." Satıcıdan ani bir fısıltı.

Tony kendi kartlarına bakıyordu. Bir onlu ve bir vale. O kadar da kötü değil.

"Yeni sahibi sensin. Aiden Warner." Nefes nefese. Husky. Korkmuş. "Öyleyim." Tony göz ucuyla Aiden'ın elini salladığını gördü.

Daha fazlasını istemediğini belirtmek için kartlarını güçlü bir şekilde uzattı.

Satıcı ona aceleyle, "şahsen daha da güzel görünüyorsun," dedi.

Gerçekten mi? Flört bütün eli ele geçiriyordu. Tony'nin sağ gözünün arkasında acı hissediyordu. Umduğu kaçış bu değildi.

Smith başka bir kart istediğini göstermek için dokundu ve önüne zarif bir kız kondu.

"Büst," diye . "Kadınlar beni her zaman ."

Tony maçın bitmesini istedi. Kazandığı para umurunda bile değildi. Onun önceliği kaçmaktı. Hızla ayağa kalkan Tony, en yakın çıkışa doğru koşmaya hazırlandı.

"Ve bayan kazandı," diye anons etti krupiye.

Bütün kartlar açılmıştı.

Dağıtıcı fişleri Tony'ye doğru itti.

"Teşekkürler." Paraları avucunun içine aldı ve masadan uzaklaştı. Bu bebekleri kumarhanede başka bir yerde nakde çevirecekti.

"Acelen ne?" Aiden Warner'a ait derin, karanlık bir ses. "Kendini şanslı hissetmiyor musun?"

Alçak sesle alay etmek onu başka hiçbir şeyin durduramayacağı kadar durdurdu. Genel olarak Tony kaçan biri değildi. Beladan kaçmazdı. Onun tarzı değildi. Olaylarla doğrudan yüzleşmeyi tercih ederdi. Ama bu sıradan bir gece değildi - sıradışı hayatında bile sıradan değildi - bu yüzden bir zayıflık anı yaşıyordu.

Zayıf olmayı sevmezdi.

Başını kaldırıp Aiden'a doğru çevirdi ve cipsleri sıkıca tuttu. "Kendimi pek şanslı hissetmiyorum," diye kesin bir dille bildirdi ona. "Çünkü iki adam beni takip ediyor. Bu tür davranışlar bir kadının kendini son derece şanssız hissetmesine neden olur."

Yakınlardan keskin bir soluk geldi. Satıcı. Hemen ardından tutkulu bir şekilde, "*Bay Warner'ın takip ediyor olması mümkün değil-*"

"İki adam değil," diye araya girdi Aiden usulca. "Sadece ben varım. Smith de benim güvenlik şefim olduğu için peşime takıldı." O da ayağa kalktı ve Tony, Aiden'ın onun üzerinde yükseldiğini fark etti. Çok pahalı bir takım elbise içinde güç ve kibir. Süslü ofislerde ve kulelerde dünyanın geri kalanına tepeden bakarak çok fazla zaman geçiren bir adam. Bir adam ki

Muhtemelen hayatın çoğu insan için ne kadar vahşi ve çarpık olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun için.

Adamın omuzlarındaki gücü görebiliyordu. Takım elbise ceketini germişlerdi. Çenesini belli belirsiz bir kirli sakal çizgisi kaplıyordu. Satıcının bu kirli sakalı seksi bulduğuna emindi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı, eski klişe tam anlamıyla T. Kalın, koyu renk saçları kendisinininkinden daha açık renkliydi, neredeyse siyahtan çok kahverengiydi ve tepedeki ışıklar tarafından yakalanan belli belirsiz vurgular . Kehribar rengi gözleri belli belirsiz bir merakla ona bakıyordu.

Ve çok, çok fazla memnuniyetle.

Memnun olması gereken ne vardı ki? Onu toz içinde bırakmaya hazırlanıyordu.

Aiden ona, "Size bir iş teklifim var, Dr. Rossi," dedi.

Kollarında tüyler diken diken oldu. Sesini bu kadar alçalttığında gerçekten çok farklıydı. Derin ve gürültülü, en iyi -hayır, düzeltiyorum, en kötü- şekilde onun üzerinde kayıyordu. Bu adamla ilgili tahrik edici hiçbir şey bulmak istemiyordu.

Yine de öyle yaptı. Çünkü ona baktığında aklından tek bir düşünce geçiyordu. *Günah.*

Bu adam günah işlemek için yaratılmış.

Ayartma. Pervasızlık. Tutku.

Başka bir deyişle, doğuştan bir kalp kırıcı.

"Üst katta bir odam var," diye devam etti.

Tabii ki vardı. Kumarhanenin sahibiydi. Bu zaten yardımsever ve çapkın krupiye tarafından ortaya konmamış mıydı?

"Sizinle özel olarak konuşmayı çok isterim."

"Üzgünüm ama yatma saatim geçti." Ne yalan ama. Çoğu gece uyumakta zorlanırdı. Ölülerin ona musallat olma eğilimi vardı. O anda dışarıda olmasının nedenlerinden biri de bu değil miydi? Çünkü karanlığın onu kuşatmasını istemiyordu.

"Bana sadece beş dakika verirseniz elinizdeki kazancı üçe katlayacağım."

Tony onun kazancına baktı. "Üç katı, ha?"

"Evet." Kendinden emin. Rahat. Sanki para onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Muhtemelen olmadığı içindir.

"Ellerini benim için uzatabilir misin?" Tony ona tatlı tatlı sordu. Tatlı olabilirdi. Ara sıra. Arkadaşları, tatlı tatlı konuştuğunda gerçekten dikkat etmeniz gerektiğini söylerdi.

Oldukça asil kaşları çatıldı ama ellerini kaldırıp avuçlarını ona uzattı. Parmaklarında gördüğü nasırlar onu şaşırttı ama kaynağını anladığında sadece bir anlığına şaşırdı. *Muhtemelen spor yapmaktan.* Bu onun yaşam tarzına uyuyordu. Kendi ellerini kaldırdı ve cipsleri onun avuçlarına döktü. "Al bakalım," dedi ona soğuk bir gülümsemeyle. "Beni yalnız bırakman için bir ödeme."

Satıcıdan bir nefes daha. Bu kez kadının boğuluyor olabileceği kesinlikle anlaşılıyordu. Hafifçe endişelenen Tony ona tekrar baktı.

"Sen... *Ben Aiden Warner.*"

Evet, adamın kim olduğunu tam olarak biliyordu. Tony bir kez daha ona odaklandı. "Artık takip etmek yok. Bu son derece itici bir şey." Bu sözlerle ondan uzaklaştı ve kumar makineleri sırasının arasına yöneldi. Asansörle lobiye inecek ve oradan defolup gidecekti. Elbette bekleyen bir taksi olacaktı. Kumarhaneye giderken bir tane kapmak yeterince kolay olmuştu. Düzeltiyorum... kumarhane-otel. Devasa binada ikisi de vardı.

Ama asansöre bindiğinde ve birinci katın düğmesine basmak için döndüğünde, Aiden da onunla birlikte daracık alana girdi.

Tony onun cipsleri attığını fark etti.

Onu görmezden gelerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Senin üzerinde iyi bir izlenim bırakamadım."

Kapılar kayarak kapandı.

"canım," diye cevap verdi. Tony gözlerini onun üzerinde hissedebiliyordu. Asansörün sadece üç kat aşağı inmesi gerekiyordu. Üç küçük kat. Nasıl

Bu ne kadar sürebilir ki?

"Özür dilerim. Size yanlış bir şekilde yaklaştığımı anlıyorum, ancak e-postalarımı ve mektuplarımı görmezden geliyordunuz, bu yüzden aynı şehirde olduğumuzu fark ettiğimde anı yakaladım."

Asansör çok yavaştı. Üç kat bu kadar uzun sürmemeliydi.

"E-postalarımı okudunuz mu? Ya da notlarımı?"

"Hayır." Gerçek. "Üç vaka üzerinde çalışıyorum ve gruba akın var. Kaç kişinin bizimle iletişime geçtiğini hayal bile edemezsiniz." Bu onu yiyip bitiren ve durmak bilmeyen bir şeydi. *Çok fazla insan kaybolmuştu*. Başını ona doğru salladı. "Her yıl 600.000'den fazla insan kayboluyor. *Keşke* hepsini bulmaya yardım edebilseydim ama yapamam." Kolları iki yanına düştü. Elleri yumruk şeklinde sıkıldı çünkü az önce gözünün önüne kara topraktan çıkarılan çok küçük kemikler gelmişti. *Lanet olsun*. Gözlerini hızla kırptırdı. Tony ağlamayı kesinlikle reddediyordu. Özellikle de yabancıların önünde. Aiden Warner kesinlikle bir yabancı sayılırdı.

"İkiz kardeşim de o kayıplardan biri."

Daha fazla göz kırptı. Ona bakmak zorunda için bakışları yere kaydı. Korktuğu şey bu değil miydi? Kurbanı hakkında bir şeyler duymak. Çünkü kurbanları duyduğunda, biri onun için kişisel hale gelir gelmez, bağımlısı oluyordu. Geceleri ona musallat olacak başka bir kayıp ruh. "Özür dilerim," dedi ve Tony ciddiye.

"Biz on yedi yaşındayken ortadan kayboldu ve yıllar boyunca özel dedektifler tutarak harcadığım binlerce ve binlerce dolara rağmen asla bulunamadı. Sanki bir gün yeryüzünden kaybolmuş gibi. Hayat herkes için devam ederken o ortadan kayboldu."

Asansörün sesi duyuldu. Kapılar açıldı. İçlerinden geçmeliydi. *Geçmeliydi*. Ama artık çok geçti. Aiden Warner onunla birlikte asansöre adım attığı anda çok geç olmuştu.

"Sizi kiralık evinize geri götürmesi için bir şoför tutabilirim."

Tek yapması gereken o asansörden çıkmaktı. Cesurca ilerlemek. Ama çoktan ölümcül bir hata yapmıştı.

Tony kurbanı öğrenmişti. Ailelerden ve çaresiz arkadaşlardan gelen e-postaları ve mektupları Buz Kırıcılar'daki başka birinin okumasının bir nedeni vardı, ihbarlar ona gönderilmiş olsa bile. Bir kurban onun için bilinir hale gelir , o kişi zihninde fısıldar fısıldamaz...

Onun ikizi.

Yutkunarak Aiden'a baktı. Onun yakışıklı yüzünü inceledi. Yüksek elmacık kemikleri. Uzun, güçlü burnu. Granitten oyulmuş gibi görünen çenesi. Pencere süsü. Her şeyiyle. Muhteşem, seksi vitrin süsleri. Onun için asıl önemli olan adamın gözleriydi. Ve onun bakışlarına baktığında, kendisine bakan acıyı gördü. Acı, keder ve karanlık, kaynayan bir öfke.

Aiden Warner dünyaya kızgındı. O da bunu anlayabiliyordu.

"O senin tek yumurta ikizin miydi?" Dikkatli bir soru.

"Evet."

Yani kurbanın birebir kopyasına bakıyordu. Kurbanlar onun için her zaman kişisel olmuştu ama bu farklıydı. Tamamen farklı seviye. Çünkü ona bakıyor ve bu adamı hayal ediyordu.

Toprakla kaplı küçük kemikler.

Asansör kapıları kayarak kapanmaya başladı.

Aiden onları durdurmak için elini kaldırdı. "Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

O yapmazdı. Ama kardeşinin hayaleti yapardı. "Beni yukarı çıkar."

Onun gerildiğini gördü.

"Beş dakikanız var, ücretsiz." Ne yalan ama. Tony ona beş dakikadan çok daha fazlasını vereceğini zaten biliyordu.

Ama Aiden hareket etmedi.

O da öyle yaptı. "Fikrimi değiştirtme bana." İ çekerek, asansör kapılarının tekrar kapanmasını engellememesi için adamın koluna uzandı.

Ama ona dokunduğunda bir şey oldu. Beklemediği bir şey ve onun için bela anlamına gelen bir şey. Bir farkındalık şoku. Neredeyse elektriksel bir gerilim. Ona dokundu ve dünyasının değişmek üzere olduğunu anladı.

Cipslerini onun avuçlarına döktüğünde, aslında ona dokunmamıştı. Çok dikkatli davranmıştı. Ama bu kez eli kolunun etrafında kıvrılmıştı. Tony ceketinin kumaşından bile vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Bu sıcaklık onun etrafına yayıldı. İçine doğru. İçinde kilitli tuttuğu tüm soğuk alanları ısıttı. Onu dünyanın geri kalanından koruyan buzu aştı.

"Oh." Bir nefes. Kızın eli ondan uzaklaştı. "Bu sorun yaratabilir."

Adam ona baktı, yüzündeki sert ifadeyi hiç değiştirmedi. Aiden başka bir şey söylemeden cebinden bir anahtar kartı çıkardı. Asansörün kontrol panelindeki küçük, siyah ekranın üzerine kaydırdı ve ardından en üst katın düğmesine bastı.

Kapılar kapandı.

Kaderi mühürlenmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

"Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" Aiden gerçekten merak ediyordu. Bir dakika önce, ona kışını öpmesini söylerken... ona bir şans vermişti.

Ve evet, . Biraz incelik denemesi gerekirken işleri her zamanki buldozer tavrıyla halletmişti. Ama incelik hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Bu daha çok ağabeyinin alanıydı. Konu cazibe olduğunda ağabeyi bir kraldı. Hiç kimse Austin'e karşı koyamamıştı.

"Fikrimi değiştirmedim. Henüz değiştirmedim. Size yardım edeceğimi söylemiyorum. Sadece söylüyorum..." Şehre bakan dev pencereleri görmezden geldi ve kanepeye uzandı. "Hikâyenin dinleyeceğim." Spor ayakkabılı bir ayağını ileri geri salladı. "Davayı alacağımı söylemedim. Sana söylediğim gibi-"

"Her yıl altı yüz bin kişi kayboluyor." Zaten bildiği bir istatistikti. Ev ödevini yapmamış gibi değildi.

"Bir kişi ne kadar uzun süredir kayıpsa, o kişiyi canlı bulma ihtimaliniz de o kadar düşüktür." Sesi alçak ve net bir şekilde akıyordu. Boğuk değil. Nefes nefese de değildi. Daha çok neredeyse kasvetli müzik notaları gibiydi.

Ona doğru yaklaştı. Araştırması boyunca Antonia Rossi'nin sayısız fotoğrafını ve videosunu görmüştü. Hatta internette birkaç dersini bile izlemişti. Çok zekiydi, buna hiç şüphe yoktu. Kadın gerçek bir avuç dolusu diplomaya sahipti ama uzmanlık alanı adli antropolojidi. Ya da o ve kadavra köpeği Banshee, Buz Kırıcılar'a katılana kadar öyleydi. Artık kayıplara ve ölümlere odaklanmıştı.

İhtiyacı olan kişi Antonia'ydı. Aiden bu gerçekten emindi. "Fiyatınızı söyleyin, Dr. Rossi. Memnuniyetle ödeyeceğim."

Koyu renk sa tutamları uzun örgüsünden kurtulmuştu. "İki şey var. Birincisi, bana sadece Tony de. Herkes öyle der. Bunu Antonia ya da Dr. Rossi'den daha çok seviyorum. İkincisi, benim bir fiyatım yok." Gözleri - hayatında gördüğü en muhteşem, en karanlık gözler - doğrudan ona kilitlenmişti. "Benim bir fiyatım yok," diye tekrarladı. "Davaları kabul etmiyorum çünkü bunun için bana müstehcen miktarlarda para teklif ediliyor."

Kendini durduramayarak ona doğru yaklaştı. "Ve sana müstehcen bir miktar teklif edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Bir eli havada belli belirsiz salladı. "Buranın vali süiti ya da başkanlık süiti gibi bir yer olduğuna eminim. Normal bir ofiste de konuşabilirdik ama sen normal bir adam değilsin. Bana yakacak paran olduğunu hatırlatmak istedim, bu yüzden beni etkilemek için beni en süslü odana getirdin." Narin bir omzunu silkti. "Yani, evet, güzel, normal bir miktar para teklif etmeyeceğinden şüpheleniyorum. Müstehcen kategorisine girmesi gerekirdi."

"Ama sen satın alınamazsın."

Başı ona doğru eğildi. Dudakları -dolgun ve rujsuz- kıvrılmıştı. Gerçek bir gülümseme değildi. Daha çok gelebilecek olanla alay gibiydi. "Bu kavrama takılmış gibi görünüyorsun."

Evet, öyle yaptı. İyi bir sebeple. "ünkü benim tecrübelerime göre, herkes satın alınabilir."

"O zaman benimle tanışmak senin için çok eğlenceli olmalı, çünkü ben herkes değilim."

Tekrar ona doğru adım attı. Kadın geçen her anla birlikte onu daha da kendine çekiyor gibiydi. Daha güzel kadınlarla tanışmıştı. Kendisine vermesi *gereken* bir hatırlatma. Onlarla bir noktada tanışmıştı, kesinlikle tanışmıştı, çünkü Tony alışılmış anlamda güzel değildi. Cam gibi keskin elmacık kemikleri ya da mükemmel, oval bir yüzü yoktu. Ama o sadece...

Çarpıcı.

Canlı

.

Kalın

.

Ve ona bakarken, daha çekici *birini* hatırlayabiliyorsa lanet olsun. *Süper modellerle tanıştım. Aktrislerle. Ve şu anda yüzlerini hatırlayamıyorum.*

Sadece onu görebiliyordu. Omuzlarında gevşekçe kıvrıldığında inanılmaz olacağından emin olduğu uzun saçlarını. Altın rengi teni. Geniş, derin gözleri. Bakışlarında ıslıl ıslıl yanan zekâ.

Beklediği gibi biri değildi. Aniden sahip olmak istediği her şey.

"Çok sert bakıyorsun." Kaşları sorgularcasına kalktı. "Bu genellikle yaptığın bir şey mi?"

Ayrıca gördüğünde saçmalık derdi. Hayran olduğu bir özellik. "Bana yardım etmen için seni nasıl ikna edebileceğimi bulmaya çalışıyorum. Eğer para işe yaramazsa, teklif edebileceğim başka bir şey de yok."

"Masaya getirdiğin tek şeyin para olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını biraz üzgün bir şekilde salladı. "Kendini böyle görmemelisin."

Dünya onu böyle görüyordu. Herkes ona ellerini uzatarak geldi.

Yumuşak bir iç geçirdi. "Bana kardeşinden bahset. Adrenalinle koşuyorum ve gelmekte olduğunu bildiğim kazadan saklanmaya çalışıyorum. Şu anda harika bir dikkat dağıtıcısın ama dikkatim ancak bir yere kadar dağılabilir."

Gözleri kısıldı. "Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?" "Bunun zaman kazandırdığını fark ettim."

"Peki, elbette..." Ve onun yanına oturdu.

Kadın sertleşti. "Bu devasa süitte yedi sandalye daha var."

"Ve iki kişi için yeterince büyük bir kaneppe var." Bir duraklama. "Tabii bana yakın olmaktan rahatsız değilsen?" Ona yakın olmak istiyordu. Neredeyse bir dürtü gibi.

Bir saplantı.

"Hayır. Otur. Senin süitin, istediğin yere oturabilirsin." Gözlerini ona kilitledi ve yakından bakınca daha da yoğun görünüyorlardı. "Bana hikâyeni anlat."

"On beş yıl önce yaşanmış olsa da çoğu insan bu hikayeyi biliyor."

"On beş yıl önce . Kafam bir kitaba ve üzgünüm ama sizin hikayenizi bilmiyorum."

Yeterince adil. "İkiz kardeşim ve ben ailemizin Kuzey Carolina'daki kulübesine gittik. O yaz tek başımıza yola çıkmıştık. Sadece biraz balık tutacaktık. Göle atlayacaktık. Yanımıza gizlice aldığımız biralarla sarhoş olacaktık." Bir nefes. "Bir şeyler ters gitti. Yolculuktan sadece birimiz geri döndü."

Bakışları hiç dalgalanmadı. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Sorun, sunacak çok fazla şeyi olmamasıydı. "Cuma gecesi iyiydi. Tamamen normaldi. Cumartesi - sanırım çok fazla içmiş çünkü . O geceye dair ufak tefek şeyler hatırlıyorum."

Başını salladı. Yüzünde hiçbir yargılama yoktu. İfadesinde bir değişiklik yoktu. Tony sadece bekledi.

"Uyandığımda..." *Tanrım*. Bu hikâyeyi paylaşmak, detayları soğuk bir ses tonuyla aktarmak acımasız hissettiriyordu. Ama sonunda Tony yanındaydı ve kendini tutarak şansını mahvedemezdi. Acımasız detayları mı istiyordu? O zaman ona verecekti. "Üst katta yataktaydım. Merdivenlerden inip kardeşimi çağırdım ve dördüncü basamakta durdum." Hâlâ her şeyi görebiliyordu. O sabahın her anını hatırlayabiliyordu. Geceyi mi? Neredeyse tamamen gitmişti. Küçük flaşlar. Dans eden bedenler. Gülüşen sesler. Karanlık.

Ama o korkunç sabaha gelince... *Her şeyi hatırlayabiliyorum*. "Kulübenin ilk katı sanki bir kasırga tarafından vurulmuş gibiydi. Mobilyalar parçalanmıştı. Tabaklar paramparça olmuştu. Bira şişeleri yerlere saçılmıştı. Ön kapı ardına kadar açıldı ve yanındaki pencere kırılmıştı." Aiden durakladı, hatırlıyordu. "Perdeler rüzgârda uçuşuyordu."

Ona doğru eğildi.

Onun kokusunu açgözlülükle içine çekerken burun delikleri alevlendi. İçindeki gerginliğin bir kısmını yatıştırmış gibi görünen bir koku. "Kardeşim orada değildi. Aradım, aradım ama cevap vermedi. Dışarı koştum, saatlerce aradım ama kulübeye gittiğimiz kamyon hâlâ orada olmasına rağmen o yoktu." Derin bir nefes.

"Neden hemen polisi aramadınız?"

Bu soruyla ilk kez karşılaşmıyordu. Herkesin her zaman sorduğu bir soruydu bu. "Çünkü kardeşim sık sık... arkadaşlar edinirdi. Birlikte parti yapmak istediği çocuklarla tanışırdı. Onun vahşi kardeş olarak bir ünü vardı, benim ise iyi kardeş olmam gerekiyordu." *Ama değilim. Hiçbir zaman da olmadım.* "Sömestr bitmeden hemen önce okulda başını belaya soktuğu için ailelerimiz ona zaten kızgındı. Konu içkiye geldiğinde hafif biriydim. Belki... belki sadece birkaç bira içip kafayı bulmuşumdur diye düşündüm ve ben dışarıdayken o kasabadaki çocuklarla parti yapmaya devam etti. İnanın bana, ağabeyimin o kulübede çılgın bir parti verdiği ilk sefer değildi. Tek bildiğim, akşamdan kalmalığını atmaya gittiği. Ya da gece için güzel bir kızın evine gitmişti. Bilmiyordum, bu yüzden aradım ve bekledim."

Başını sola doğru eğerek o derin, derin gözleriyle ona baktı. "Birini aramadan önce ne kadar bekledin?"

Çok uzun sürdü. "Kulübeye geri döndüm ve temizlik yapmaya başladım."

"Lanet olsun."

"Evet. Evet. Bunu bana daha sonra söylediler. Kanıtları tehlikeye attığımı. Bir suç mahallini mahvettiğimi. Yerel polis şefi beni azarladı." Elleri uyluklarının yanında yumruk oldu. "Ama ortalığı temizlerken kardeşime yardım ettiğimi sanıyordum. Onun pisliklerinden birini temizliyordum." Ama öyle olmamıştı. Kanıtlardan kurtuluyordu. Kardeşine zarar veren kişinin izlerini örtmeye yardım ediyordu. "Ve işte o zaman kanı buldum."

"Ne kadar kan?"

Gözlerini kapattığında, Aiden hâlâ zihnindeki lekeyi görebiliyordu. "Çok fazla."

"Bu gerçekten ölçülebilir bir miktar değil."

Arka dişleri sıkıldı. "Bir insanın bu kadar kan kaybından nasıl kurtulabileceğini anlamadığım kadar. Bu senin için daha mı iyi? Dev bir çemberdi ve halının içine iyice gömülmüştü. Başta fark etmedim çünkü biri üzerine battaniye örtmüştü. Kanı ancak battaniyeyi almaya gittiğimde gördüm ve kaldırdığımda kalın battaniyenin alt tarafı ıslak ve kırmızıydı ve *bundan sağ çıkamazsınız.*"

Sessizlik.

Bakışları kadının yüzüne kilitlendi. "O zaman polisi aradım." "Aradığınızı varsaymıştım."

Onu okuyamıyordu ve bu onu çıldırtıyordu. İfadesine yansıyan hiçbir duygu yoktu. Düşüncelerini ele veren hiçbir şey söylemiyordu. Söylediklerine inanıyor muydu? "Polis, yerel şef bana kulübeden çıkmamı söyledi. Dışarıda kalıp onu beklememi. Saldırganın hâlâ orada olabileceğini düşünüyordu."

Kirpikleri titredi.

Nihayet. Bir ipucu. Ve evet, bu kısmın geleceğini biliyordu. Her zaman olurdu. En azından dedektiflerden. Yıllar boyunca, onlardan birçoğunu işe almıştı. *Ama o farklı olacaktı.* Bunu içten içe biliyordu. "Ben değildim," diye homurdandı.

"?" Kibar. Dikkatli.

"Kardeşimi ben öldürmedim." Bu noktada saçmalamanın anlamı yok. Bu kısmı şimdi aradan çıkarmak daha iyi. "Onu severdim. Ona asla böyle bir şey yapmazdım."

İfadesi hafif bir şaşkınlık gösterecek şekilde değişti. "Seni cinayetle suçladığımı hatırlamıyorum. Ben sadece hikâyeyi dinlemek istemiştım. Ama yine de bunu benim için açıklığa kavuşturduğuna sevindim..." Yemyeşil dudakları . "Eğer o gece olanları gerçekten hatırlamıyorsan, onu öldürmediğinden nasıl emin olabilirsin?"

Soğuk damarlarında dolaşıyordu. "Üzerimde bir damla bile kan yoktu. Polis baktı. Kan yoktu. Çizik yok. Hayır.

ür kler."

Narin bir omzunu silkti. "Masumiyetine dair çok büyük bir kanıt sayılmaz bu. Özellikle de o sabah duş aldıysan. Ve  yle olduğunu varsayıyorum. kendini berbat hissediyordun. Bu yüzden daha iyi hissedip hissetmeyeceğini görmek için duşa girmeye karar . Çoğu insan bunu yapar ve eminim sen de yapmışsındır."

Evet, vardı.

"Böylece kan akıp giderdi."

"Kanalizasyonlar kontrol edildi, tamam mı? Olay yerine gelen bir ekip vardı."

"ok titizler miydi? Ne yaptıklarını biliyorlar mıydı? Yoksa daha önce hiç büyük bir cinayet soruşturmasında çalışmamış küçük bir kasabadan mı geliyorlardı?"

Adam cevap vermeyince başını salladı. "Bu da ne yazık ki, en iyi niyetlerine rağmen, muhtemelen suçun önemli unsurlarını gözden kaçırdıkları anlamına geliyor. İşe yarayabilecek şeyler, ama şimdi, on beş yıl sonra, tüm bu unsurlar muhtemelen yok olacak."

"Kardeşimi ben öldürmedim," diye bir kez daha tekrarladı.

"Onu öldürüp öldürmediğini hatırlamıyorsun," diye düzeltti. "Muhtemelen iini en çok kemiren şeylerden biri de bu, değil mi?" Ve Tony onu çok şaşırtarak uzanıp eline dokundu. Yumuşak parmakları sıkılı yumruğunun üzerinde kıvrıldı. Dokunuşu iini yakıyor gibiydi. Hayır, yakmıyordu. Onu işaretliyordu. "Endişeleniyorsun," diye ekledi ona musallat olacak sesiyle, "derinlerde bir yerde, dünyada sana en yakın olan kişiye korkunç bir şey yapmış olabileceğinden korkuyorsun. Ve bu yüzden onu aramaya devam ediyorsun.  lmediğini umutsuzca umut ediyorsun. Bir mucize olmasını."

Dokunuşu onu çok huzursuz hissettirmişti. Ama bir konuda yanılıyordu. Kardeşi ölmüş olmalıydı. "Kan onundu."

"Evet, eminim test edilmiştir. Ama rağmen umut hala var, değil mi? Umut her zaman oradadır. O kadar inatçı ki."

Hüzün gözlerini da kararttı. "Bu gece üzerinde çalıştığım dava... Annesi aramaktan hiç vazgeçmedi, kızının eve döneceğini düşünmekten hiç vazgeçmedi, ona Banshee'yle birlikte aramaya çıkacağımı söylediğimde bile." Tony yutkunurken boğazından bir tıkırtı geldi. "Banshee yaşayanları bulamaz. Banshee ölüleri bulduğunda ağlar."

"Yap sen Ağla, da mı?" A soru o sadece geldi
itibaren ona, yasaklanmamış.

"Bazen. Bu Kız bu gece-küçük kemikler içinde ve
"Beni mahvetti." Ağır bir iç çekiş.

Ve lanet olsun ki onu kollarının arasına alıp sadece sarılmak istemedi.

Ne oluyor lan? Hayatının en acı verici dönemini açığa vuran oydu ve şimdi onu rahatlatmak istiyordu.

"Bu gösterişli yerde şarabınız var mı yoksa aşağı inip bara mı gitmem gerekiyor?" Eli geri çekildi.

Anında eli çözüldü ve onunkine uzandı. Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. Onunkini yuttu.

"Ne yapıyorsunuz?" Tony kaşlarını çatarak ellerine baktı.

"Hiçbir fikrim yok." Ona dokunmak. Sıcaklığın parmaklarından koluna ve tüm vücuduna yayıldığını hissetmek.

Nefesi dışarı fısıldadı. "Elini tuttuğumda seni rahatlatmaya çalışıyordum."

"Neden?" *Ve neden tüm acını almak istiyorum?* Onu bir gölge gibi saran acıyı.

"Çünkü kardeşini kaybettiğin için üzgündüm." Bakışları birleşmiş ellerinde kaldı.

"Ben de seni rahatlatmaya çalışıyordum." En azından yaptığı bu olduğunu düşünüyordu. "Zamanlamam berbattı, değil mi?"

Uzun, koyu kirpikleri kalktı.

Onun bakışlarına *as/a* alışamayacaktı. Ona bir yumruk şiddetiyle çarptı.

"Bu gece cehenneme gittin ve çıktığında ben orada durmuş bana yardım etmeni istiyordum." Aiden iinin tiksintiyle dolduğunu hissederken bile başını salladı. "Kime sorsan benim bir piç olduğumu söyleyecektir. Dibine kadar soğuk. Kendi çıkarlarımı gözetirim ve dünyanın geri kalanına siktir olup gitmesini söylerim. Ama sanırım kimseye sormana gerek yok, değil mi? Bunu sana ilk andan itibaren kanıtladım." Onu . Rose. Aralarına biraz mesafe koyması gerektiği için volta attı.

Ama onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ve arkasını döndüğünde, kadın hâlâ kanepede rahatça oturmuş, siyah saçlarının gevşek dalları yanağının üzerinden kayarak onu inceliyordu.

"Ah." Gözlerini kırıştırdı. "Şarabımı getireceğini sanıyordum." Ve bir eliyle sanki onu söz verdiği şaraba doğru kışkırtıyormuş gibi bir hareket yaptı.

Hareket etmedi. "Kardeşimi öldürdüğümünden şüphelenen pek çok insan oldu."

"Um, ve sen yapmadığını söyledin. Gerçi o geceye dair gerçek bir anınız yok yani..."

Yani suçlu olabilirsin. Bu sözler havada asılı kaldı, söylenmedi. Anlaşıldı.

Ağzı açıldı. Sonra kapandı. Sonra ona ne söyleyeceğini bulmakta zorlanırken bir kez daha açıldı. "Korkmuyor musun? Sadece benimle şarap içmek mi istiyorsun?"

Şimdi ayağa kalktı. Ona yaklaşmadı, onun yerine kanepenin yanında durdu. "Bana zarar vermek niyetinde misin?"

"Asla." Birinin ona zarar verebileceği düşüncesi içinde sert bir öfkenin kabarmasına neden oldu.

"Bunu bilmek harika, özellikle de sizin davanızı almayı düşündüğüm için."

Şimdi ağzı neredeyse yere çarpıyordu. "Ne?"

"Bu bir bar, değil mi? Bara benziyor." Onun yanından geçti. Omzu adamın koluna değdi. Adamın iini bir sıcaklık kapladı. İnkâr edilemez, şok edici bir çekim.

Kahretsin, bu bir sorun olurdu.

Odanın köşesindeki ıslak bara doğru ilerlemeye devam etti. Dört şarap kadehi lavabonun solunda bekliyordu ve barın altından bir buzdolabı hafifçe mırıldanıyordu. Elini uzattı ve buzdolabının kapağını açtı. "Hmmm." Tony küçük bir şişe şarap çıkardı. "Bunun bir servete mal olacağından eminim ama fark edeceğinden bile şüpheliyim."

Şaşkınlıkla kadının şarabı açıp içindekileri iki bardağa boşaltmasını izledi. Tony bardakları aldı ve ona doğru döndü.

"Ah." Kaşları çatıldı ve dolgun dudakları çekildi. "Yalnız mı içmem gerekiyor? Çünkü hâlâ orada duruyorsun."

"Ben içki içmem."

"İçmez misin?"

"O gecedен sonra olmaz. Bir daha asla bir geceyi kaybetmek istemiyorum."

Ve kaşları çatıldı. "Bu testi kesinlikle başarıyla geçtin." Kadehini yere bıraktı ama kendi kadehiyle onu selamladı. Sonra hızlıca bir yudum aldı.

"Sen... beni test mi ettin?" Onu tam olarak anlayamamıştı. Genelde insanları ölçüp biçmekte iyiydi. Motivasyonlarını anlamakta. Sonra da bu motivasyonları onlara karşı kullanırdı.

"Herkesi test ediyorum. Bunu yapmayı nasıl bırakacağımı bile bilmiyorum. Ama sonra, benim yaptığım işte çalışıyorsanız, güvenmek zordur, bu yüzden her zaman yalan ararsınız. Ve ne yazık ki yalanlar genellikle orada oluyor." Bir yudum daha. "Çok fazla içki içmem, bilesin diye söylüyorum. Ama gerçekten de berbat bir gün geçirdim. Önce çamurda çok fazla saat geçirdim ve kendi hayaletlerimden çok fazla buldum, sonra bu talepkar..." Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Ne kadar paran olduğunu bilmiyorum, milyoner misin? Milyarder mi? Her neyse, bu talepkâr adam hikâyesini dinlemem için ısrar ediyor. Dinlemekten kaçınmaya çalışıyordum çünkü bir dava benim için kişiselleştiği anda kafamın içine giriyor. Dava oraya giriyor ve sıkışıp kalıyor." Daha yumuşak. Daha üzücü. "Şu andan itibaren beni rahatsız edecek. Hepsi bana musallat olacak." Bir yudum daha. Bardağı yere bıraktı. "Davayı ben alacağım."

"Yapacak mısın?"

"Ama size hiçbir söz vermiyorum. Ben mucize yaratan biri değilim. Bir insan ne kadar uzun süredir kayıpsa, bunu yapmak o kadar zordur-"

"Şu anda ciddi misin? Davayı alacak mısın?" Ona doğru atıldı. Fazla hevesliydi. "Neden? Çılgın bir testi geçtim ve içki içmedim diye mi?" Aiden'in onu kazanmak için tam olarak ne yaptığını bilmesi gerekiyordu.

Daha çok, onu anlamak istiyordu çünkü anlamıyordu. Kız ona bakarken Tony'nin başı geriye doğru eğildi.

"Sana istediğin kadar para teklif ettim ve sen hayır dedin. Bir içkiyi geri çeviriyorum ve sen evet diyorsun. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor." Mantıklı gelmiyordu.

"Bana insanlara her zaman mantıklı gelmediğim söylendi. Sorun değil, çoğu insan bana da mantıklı gelmiyor."

Şaşkınlık içinde, sadece ona bakabildi.

"Bu davayı alıyorum çünkü siz benim için gerçeksınız. Acınızı görüyorum ve kaybettikleriniz için gerçekten üzgünüm." Elini kaldırdı. Adamın göğsüne bastırdı.

Onu doğrudan ruhuna işaretledi. Ona her dokunduğunda, bu bir işaret gibi hissettiriyordu.

"Ne olursa olsun, acının sihirli bir şekilde sona ermesini bekleme. Aksine, muhtemelen her şey bitmeden daha da kötüleşecek," diye uyardı Tony onu.

Şüpheli. "Sonunda gerçeği öğrenmek daha kötü olmayacak. Karanlıkta yaşamak ve bilmemek en zoru."

"Bunu bana daha önce de söylemişlerdi." Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi ama bu hareket sadece üzüntü barındırıyordu. "Ama o insanların hepsinin yanıldığı kanıtlandı." Yere baktı ve sanki ona dokunduğunu fark etmemiş gibi yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Eli çabucak geri çekildi. "Bana kardeşinin adını söyle."

Acı burkuldu. "Austin."

"Austin ve Aiden. Sanırım ailen A ismini sevdi, ha?"

"Austin adını babamdan aldı. O ilk doğandı, ben ikinciydim." Sözde kötü ikiz ve iyi evlat. Biri

cehennemi karıştırmayı severdi. Tüm kurallara uyan biriydi ama bu kurallar pek de işe yaramamıştı.

Başını hafifçe eğerek bu bilgiyi özömsedi. "Duvane davasında çözmeme gereken bazı yarım kalmış işler var. İşim bittiğinde tekrar buluşmayı planlayabiliriz. Bir sürü sorum olacak ve sen de diğer Buz Kırıcılar'a kendini tanıtmak zorunda kalacaksın."

Ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Beni Kuzey Carolina'daki kulübeye götürmeni isteyeceğim," dedi. "Bekle, orası hâlâ ailene mi ait?"

"Burası bana ait." Aile yoktu. Artık yoktu. Ailesi ölmüştü. Kardeşi... gitmişti. Sadece Aiden vardı.

"Güzel. Eğer yeriniz varsa, orada Banshee ile kalabilirim." Yerden başka bir şeyi yoktu.

"Kulübenin yakınında sahip olduğunuz tüm mülkleri gezmek istiyorum."

Elbette. Bitti. Ama... "Orada hiçbir şey bulamayacaksınız. Arazi arandı. Kulübenin yakınında büyük, özel bir göl var, ama o da arandı. Austin kaybolduktan hemen sonra, babam Austin'i aramak için dalgıçlar tuttu. Hiçbir şey bulamadılar."

"Ne bulacağımı asla bilemezsiniz. Bir katil olsaydım ve bir cesedi saklamak için mükemmel bir yer arıyor olsaydım, muhtemelen kurbanımı bir süre bir yere saklardım ve sonra, yakındaki bir göl iyice arandıktan ve herkesin radarından çıktıktan sonra, cesedi ağırlaştırır ve yüzeyin altına batmasına izin verirdim. Sonuçta, neden aynı yeri iki kez arayasınız ki?"

Nefesi dondu.

"Bu gece olan buydu. Kurbanımı nerede buldum? Bölge daha önce aranmıştı, bu yüzden katil ilk arama bittikten sonra onu geri getirmek zorunda kaldı. İzliyor olmalıydı. Çok dikkatli bir şekilde. Katiller böyle yapar. Özellikle de size istediğinizden daha yakın olduklarında. Her zaman izlemeye devam ederler."

Tony'den gözlerini ayıramıyordu.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Bana dünyadaki en iyi konuşma becerilerine sahip olmadığım söylendi. Muhtemelen bir katil olsaydım ne yapacağımı bilmekle ilgilenmiyorsunuz. Ya da katillerin nasıl davrandığını duymakla."

"Seninle ilgili her şeyle ilgileniyorum," diye homurdandı. Mutlak bir gerçek. Kadın onu büyülüyordu.

"Cesetleri nereye saklayacağımı bilmekle mi ilgileniyorsun? Sanki bu kırmızı bayrak değil." Belli ki ağır havayı hafifletmeye çalışıyordu.

Ağırlığı umursamadı. Onu ilgilendiren sürü kırmızı bayrak vardı. Sadece o henüz onları görmemişti. Yakında görecekti. Yine de kötü özelliklerinin çoğunu dünyanın geri kalanından saklamakta çok iyiydi. Hayatta kalmak için bir gereklilik.

"Ara sıra neşelenmeyi denemeyi düşünmelisin." Karanlık bakışlarıyla onu inceledi. "Eğer yapmazsan, karanlığın seni çok fazla aşağı çekmesine izin verirsen, seni boğacaktır. Güven bana, bahsettiğimi biliyorum." Gevşek saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Şarap için teşekkürler. Ve dikkat dağıttığın için. Kaza yapmadan önce gitme vaktim geldi." Kapıya doğru döndü.

Daha iki adım atmıştı ki Aiden, "Burada kalabilirsin," dediğini duydu.

Omuzları sertleşti. Omzunun üzerinden ona bakarken başı döndü. "Çok geç olduğu için kibar bir teklif mi bu? Şu yedek odayı alabilirsin anlaşmalarından biri mi? Yoksa bana daha fazlasını mı teklif ediyorsun?"

Lanet olsun. Alçak sesle bir ıslık çaldı. "Dürüstlüğüne alışmak biraz zaman alacak."

"Bunu bana daha önce de söylediler. Ama insanların bana alıştığını hiç sanmıyorum." Tamamen ona doğru döndü. "Ve sen cevap vermedin."

Tanıdığı en dürüst insandı. O da karşılığında ona biraz dürüstlük gösterecekti. "Seni istiyorum."

Sanki cevabı onu şaşırtmış gibi gözleri büyüdü. Neden ki? Soruyu o sormuştu. Ama çünkü

Sonunda birine karşı dürüst olmaktan hoşlanan Aiden, "Sana her dokunduğumda vücuduma bir sıcaklık dalgası yayıldığını hissediyorum. *Ve beni damgalıyormuşsun gibi hissediyorum.*

"Mmm. Ateşin çıkmış gibi görünüyor."

Evet, öyle olmasından korkuyordu. "Yardım ettiğiniz insanlarla yatmamak gibi bir kuralınız mı var?"

"Yabancılarla yatmamak gibi bir kuralım var. Ve sen, Aiden Warner, benim için hâlâ bir yabancısin. Seks güven gerektirir. Ben hiçbir zaman öylesine takılan biri olmadım. Benim işimde, bunun nasıl çok, çok kötü, çok hızlı gittiğini görüyorsunuz." Bir tereddüt. "Yani sen... seks mi teklif ediyordun?"

"Sana boş yatak odasını teklif ediyordum. Ama açıklığa kavuşuralım, seks benim için her zaman masada olacak."

Yanaklarında hafif bir kızarıklık olabilirdi ama bir sonraki anda kayboldu. "Gerçekten senin tipin olduğumu sanmıyorum. Yardımımı almak için benimle aşk yaşamana gerek yok. Sana zaten söyledim, ben varım."

Ondan bir kahkaha koptu. Gerçek kahkaha. Bağırsaklarınızda başlayan ve ne durdurabileceğiniz ne de sınırlayabileceğiniz hızlı bir patlamayla yukarı doğru ilerleyen türden. Kahkaha ondan akıyordu ve en son ne zaman bu şekilde güldüğünü bile hatırlayamıyordu.

"Bu harika. Yakışıklı bir erkekten her zaman istediğim tepkiyi alırım."

Gülmeyi kesmeli. Gülmeli.

Kadın aceleyle kapıya doğru ilerleyip kapıyı *açtığı*nda, adam gülmeyi bıraktı. Ve onun peşinden koşmaya başladı. Eli kapıya çarptı ve kapıyı iterek kapattı. "Özür dilerim."

"Kapıyı çarparak için mi? Evet, özür dilemelisin. Açıkçası, dışarı çıkıyordum."

Kız ona bakmıyordu. Onun profilini inceledi. Onu ezberledi. "Güldüm çünkü akli başında hiçbir erkeğin yardımını almak için sana *romantizm* yapacağını sanmıyorum."

Başını ona doğru çevirdi.

Onun bakışlarında kayboldu. Lanet olsun. *Odaklan. Konuş.*
Yapmadı. Yapamadı.

"Bakıyorsun."

"Çünkü sen güzelsin." Hırıltılı bir yanıt. "Hayır,
değilim. Benim için cazibeye gerek yok."

Nefesini içine çekti ve onun tadını aldığına yemin edebilirdi.
Hayır, onu tatmak *istiyordu*. "Güzel. Haklısın. Güzel olmak sıkıcıdır
ve senin asla sıkıcı olabileceğini sanmıyorum. Denesen bile
olamazsın."

"Belli ki iskelet analizi konusundaki derslerimi hiç dinlememişsiniz."

Gözleri kısıldı. "Beni büyülemeyi bırak."

"İskelet analizinden etkilenmeyi bırak."

Neredeyse yine gülecekti. Kahretsin. "Canlı ve cesursun.
Çarpıcısın. Bir erkeğin aklından çıkmayacak türden bir yüzün var."
Aiden onun peşini bırakmayacağını zaten biliyordu. "Boş odayı teklif
ediyordum ama ne zaman daha fazlasını istersen, tek yapman gereken
söylemen."

O... o ayak parmaklarının üzerine eğildi.

Ona doğru eğildi, onu öpmek istediğini düşündü. Ama öpmedi.
Ve evet, çok fazla istekliydi. Ama kız onu öpmek yerine ağzını
kulağına götürdü. "Eğer o kelimeyi söyleseydim, benimle başa
çıkamazdın." diye fısıldarken nefesi hafifçe alay ediyordu.

Oh, lanet olsun.

Geri çekildi. "Çıkabilmem için elinin kapıdan ayrılması gerekiyor."

Aiden onun gitmesini istemiyordu. Ama elini indirdi çünkü istediğini
alan ve sonuçlarına o değildi. Bunu yapan kardeşiydi.

"Boş oda teklifi için teşekkürler ama Banshee evde bekliyor.
Yakında görüşürüz, Aiden."

Kapıyı açtı. Koridora yöneldi. Koridorda kendinden emin adımlarla
yürümesi çok değerliydi.

Asansör. Sanki gecenin karanlığında tek başına yürümesine izin vermiş gibi. Koridora çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve onun peşinden gitti.

Tony durakladı. "Beni takip mi ediyorsun?"

Duraklamadı. Onu geçene kadar yürümeye devam etti. Anahtar kartını çıkardı. "Yani sizi cesurca otoparka kadar götürüp sonra da evinize mi bırakacağım? Evet. Evet, öyle."

"Kumarhanenin ön tarafında taksiler var."

"Bu saatte -eğer varsa- pek fazla değil." Asansörün düğmesine bastı. Kapılar açıldığında içeri girdi. Kartını okuttu ve kapalı otoparkın düğmesine bastı. Anahtar kartı olmadan asansör çalışmayacaktı - o kattan değil. "Ve bir taksi olmadan, senin kadar güvenlik bilincine sahip biri olarak, sence gece iki civarında bir gezinti yapmak en iyi plan gibi görünüyor mu?"

"Tamam. Beni ." Asansöre girdi.

Kızın kokusu yanından geçerken onu baştan çıkardı. Bu koku daha önce de onu kızdırmış ve baştan çıkarmıştı ama bu kez kokuyu tanımak için durdu. "Lavanta."

Başını ona doğru çevirdi.

"Hafif, ama orada." Çok seksi. Hayır, seksi olan lavanta kokusu değildi. Antonia'nın üzerindeki lavantaydı.

"Huzursuzluğa yardımcı oluyor. Uykusuzluğa. Ya da öyle olması gerekiyor."

"Sana yardım edildiğini hissetmiyor musun?" Asansör aşağı inmeye başlamıştı.

Telefonunu çıkardı ve hızlıca bir mesaj attı.

"Burada seninleyim... neredeyse gece ikide... Sanırım bunun cevabını bulabilirsin."

Aiden telefonu tekrar cebine soktu. "Senin için bir anlaşmam var."

"Sende hep varmış görünüyor."

"Belki bir dahaki sefere huzursuz hissettiğinde ve uyuyamadığında bana gelmeyi denersin. Belki o enerjiyi odaklamana yardımcı olabilirim. Sakin kalmana yardımcı olması için lavantaya ihtiyacın yok." Gerçi onun üzerinde koku

Tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcı. Çok kadınsı. Bu onun çekiciliğini daha da artırıyordu. "Bana sahip olabilirsin."

Beni alabilirsin.

Fark edebileceğinden çok daha fazla şey ifade eden sözler.

"Belki de sadece beni öpmelisin," diyerek onu şaşırttı. "Bu çekimin gerçek olup olmadığını ya da bir sönüp sönmeyeceğini görebiliriz."

Yine onu hazırlıksız yakaladı. Yine ilgisini çekmişti. Yaklaştı ve eli kızın yüzüne doğru yükseldi. Başını ona doğru eğerken parmakları yanağında gezindi. "Seninle başa çıkamayacağımı söylediğini sanıyordum?" Bunlar onun baştan çıkarıcı, alaycı sözleri değil miydi?

"Bu beni idare etmek değil. Bu sadece bir öpücük. Halletmemiz gereken bir şey olup olmadığını görmek için. Çünkü beni öpebilirsin ve ikimiz de karşılık olarak bir şey hissetmeyiz."

Aiden'in çok şey hissedeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ne de olsa zaten hissediyordu. Ve onun ağzını istiyordu. O dolgun dudaklar hafifçe aralanmıştı ve onun tadına bakmak istiyordu. Aiden aralarındaki son mesafeyi de kapatmak için başını biraz daha eğdi.

Asansörün sesi duyuldu. Kapılar açıldı.

"Araba bekliyor," dedi Smith neşeyle. "İyi ki çoktan kapalı otoparka inmişim, yoksa kapılar açıldığında yapayalnız olacaktın."

Evet, çok iyi bir şey.

Çenesini kilitleyen Aiden geri adım attı. Tony'nin bakışlarını tuttu. "Bunu daha sonra bitirebiliriz."

"Eğer bitirilecek bir şey varsa." Yan adımlarla onun etrafından dolaştı. "Senin kas gücü olduğunu sanıyordum," dedi Smith'e. "Sen de mi onun şoförüsün?"

"Bu gece için öyleyim." Smith anahtarları kaldırdı. "Kusura bakmayın ama artık hepimiz aynı takımda mıyız? Öpüşme ve arkadaş olma aşamasında mıyız?" Kara kaşları oynadı. "Çünkü daha önce kıcımlı öpmesini söyle aşamasında olduğunu sanıyordum. Yer mi değiştirdik?"

"Beni daha önce de yanlış zamanda yakaladı." Asansörden çıktı. Rölantide bırakılmış limuzinin yanında durdu. "Tabii ki beni bu canavarla götürmek zorundasın. Normal, küçük bir araba işimi görecek gibi değil."

"Kurşun geçirmez cam," dedi Smith gururla. "Hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok."

Ama dikkati tekrar Aiden'a yöneldi. "Sana doğru gelen kurşunlar hakkında endişelenmek zorunda mısın?"

Her türlü şey hakkında endişelenmesi gerekiyordu. Şimdi o sinir bozucu ayrıntılara girmenin sırası değildi. "Dr. Rossi kardeşimin yerini bulmama yardım edecek."

Smith ısıklık çaldı. "Vay be. Ne asansör yolculuğu ama."

Pislik. "Direksiyona geçmek ister misin?"

"Oh, evet. Tabii." Ama direksiyona geçmedi. yerine Tony'ye arka kapıyı açmak için acele etti.

Arabaya girmede. Smith'e bakmak için durdu. "Aiden'ın kardeşinin yerini bulmaya *çalışacağım*. Başarılı olup konusunda hiçbir söz vermiyorum." Dudağını ısırarak başını Aiden'a doğru çevirdi. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Bu kesin bir şey değil. Ben kristal küre değilim. Deneyebilirim. Ekibin geri kalanı da deneyebilir. Ama yine de hiçbir şey bulamayabiliriz."

"En iyisini um, en kötüsünü bekle." Smith başını salladı. "Her gün böyle yaşıyorum."

"Bu oldukça... kötümser," diye belirtti Tony.

"Hayır. Bu sadece gerçekçi. Eminim dışarıda çok daha kötülerini görmüşsünüzdür, değil mi doktor?"

"Evet." Yumuşak ve biraz hüzünlü bir cevap.

Aiden, o gece küçük kurbanını bulduğunda "en kötüsünü" gördüğünü biliyordu. Onu rahatlatmak isteyen Aiden -ki bu dürtüyü başka birine karşı nadiren hissedirdi- öne doğru kaydı. Bu, onun acısını ikinci kez dindirmek isteyişiydi. Eli kadının omurgasının dibine doğru ilerledi. Onun dokunuşuyla sertleştiğini hissetti. "Bizi Tony'nin evine götür," diye Smith'e talimat verdi.

"Elbette."

Tony limuzinin içine girdi. Aiden onu takip etti. Ve Smith kapıyı arkasından çarptı.

Arka koltukta yalnız kaldıklarında Tony, "Yirmi dört, yedi korumaya ihtiyacın var çünkü sen...?" dedi.

"Çok mu zengin? Yarım düzine kumarhane ve otelin sahibi mi?" Bir süre . "Ve insanları inanılmaz bir kolaylıkla kızdırma eğiliminde olduğum için. Aslında bu aileden gelen bir özellik. Babam hayattayken bu konuda çok ."

Limuzin öne doğru çekildi.

"Ama Smith teknik olarak bir koruma değil. O benim güvenlik şefim. Normalde onu bu kadar yakınımda bulamazsınız."

"Bu gece neden yakın?"

"Çünkü o seninle ilgili güvendiğim birkaç kişiden biri." *Çünkü sen çok önemlisin.* Çünkü çoğu insan onun geçmişine ne kadar takıntılı olduğunu bilmiyordu. Smith biliyordu. Aiden'in baş hukuk müşaviri biliyordu. İkisi de onun yakın çevresindendi. Diğerlerine gelince.

Tony çok önemli. Kimsenin bunu benim için mahvetmesine izin veremem.

Bakışları onun yanındaki pencereye doğru kaydı. "Sen ve Smith ikiniz de nerede kaldığımı biliyorsunuz."

"Smith ve ben ikimiz de senin hakkında çok şey biliyoruz. Gerekli araştırma." Karşısında oturuyordu, soğukkanlı ve sakin ama adam hâlâ onun ağzını istiyordu.

Düzelteyorum, sadece onu istiyordu ve yine yalnızdılar. Adam araba sürmekle meşgulken Smith araya giremezdi. Bu yüzden Aiden bakışlarını Tony' ayırmadı ve onun dikkatinin tekrar kendisine kaymasını bekledi. Döndüğünde...

"Peki, nasıl olacağını öğrenmek ister misin?" *Çok hevesli görünmeyin.* "Öpüştüğümüzde *başa çıkılacak* bir şey olup olmadığını görmek ister misin? Çünkü ben kesinlikle istiyorum." Çünkü onu bu davada istiyordu, evet. Milyon kere evet. Ama aynı zamanda şunu da keşfetmişti.

Onu istiyorum. İstedliğini aldı. Er ya da geç.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tehlikeli bir bölgeye girmişti ve Tony bunu biliyordu. Aiden Warner gibi erkeklerle başa çıkmaya alışık değildi. Sadece onun yaşamayı seçtiği sakin hayattan çok uzak çevrelerde hareket ettiği için değil, aynı zamanda adam hayvani bir çekicilik ve güç sızdırdığı için. Çok yakışıklıydı. Çok güçlü. Çok seksi. Bu adam onda, tedbiri elden bırakma ve çok ama çok değer verdiği kontrolü elinden bırakmanın nasıl bir şey olduğunu görme isteği uyandırıyor.

Günah. Günah.

Ama...

O böyle biri değildi. Göz kamaştırıcı yabancılarla çılgın ilişkiler yaşayan bir kadın değildi. Yabancıların yanında daha temkinli davranırdı. Bu yabancılar kendi korumalarıyla gelseler bile. *Özellikle de kendi korumalarıyla gelmişlerse. Düzeltiyorum... güvenlik şefi. Ve Aiden'in neden kurşun geçirmez camlı bir arabaya ihtiyacı var?*

"Korktun mu?" diye meydan okudu.

İşte bu ilginç bir soruydu. Tony deri koltuğa yaslandı. "Senden korkmam mı gerekiyor?"

"Hayır." Anında bir cevap. "Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sana asla zarar vermem."

Hayır, ama onun özenle düzenlenmiş dünyasını yok edebilirdi. Ve yine de onu öpmek istiyordu.

Aiden'in kendisiyle başa çıkamayacağı yorumunu yaptığında blöf yapıyordu. Muhtemelen ondan çok daha fazla sevgilisi olmuştu. Rakamları karşılaştırmak istediğinden değil. Ama bunu bilmek için derinlere atlamak zorunda değildiniz.

çok hızlı batabilir. Sadece kenardan bakıp hızlıca bir göz atmanız gerekiyordu...

Onunla birlikte hızla batacağım.

"Geç oldu," demeye karar verdi sonunda. *Her zamanki gibi tedbirli davranıyordu.* "Ve neredeyse kiraladığım eve geldik." Çünkü gerçekten de sahildeki evine kısa bir sürüş mesafesindeydi. Biloxi ilginç bir bölgeydi. Yolun bir tarafında Körfez'in kumlu kıyıları. Diğer tarafta meşe ağaçlarının dalgalandığı bir dizi ev. Yavaşlatılmış bir tempo. Rahat. Rahat.

Kumarhaneler hariç tabii. İşleri canlandırmaya meyilliydiler. Yukarı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

Anladı mı? Kızın zor bir çöküşle mücadele ettiğini anladı mı? Son yirmi dört saatin olaylarını hatırlıyor ve geri dönüp kendisini ısıracak bir hata yapmamak için umutsuzca çabalıyordu. Davayı çoktan kabul etmişti ve eğer dikkatli olmazsa...

Ne? Öpücüğü kabul edip daha fazlasını isteyeceğini mi ?

Evet. Öyle düşündü. Tam olarak böyle düşünüyordu.

"Fikrini değiştirirsen," diye gürledi derin sesi, "beni istediğin zaman öpebilirsin."

"Çok, çok cömertsiniz." Kendinden emin. Cesur. O böyleydi. "Eminim bunu tüm kadınlara söylüyorsunuzdur."

Limuzin durdu. *Kaçtı.* Smith'in gelip kapıyı açmasını beklemedi. Kapı koluna atladı. Parmakları kapıyı kavradı ama arabadan çıkamadan Aiden ona doğru eğildi. Parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı. "Bunu hepsine söylemiyorum. Ama sana söylüyorum."

Dokunuşu onu tedirgin etti. Bu iyi bir şekilde olacaktı
Kötü.

Kapıyı açtı. Dışarı atladı. Ve
Banshee'nin havlamasını duydu.
Hemen dondu kaldı.

O kadar ani dondu ki, Aiden araçtan inerken ona çarptı. "Tony?"

Smith sürücü koltuğundan kalktı. Başını eve çevirdi. "Sanırım köpeğin bizi duyuyor, ha? Sizi gördüğü için heyecanlanmış olmalı."

"Hayır." Ayakları öne doğru eğildi. "Bu onun heyecanlı havlaması değil." Banshee'yi tanıyordu. Tony köpeğini özenle eğitmişti. Bebeğiyle sonsuz saatler geçirmişti. Banshee'nin her halini biliyordu. Bu onun heyecanlı havlaması *değildi*. "Bir terslik var." Cebinden anahtarlarını çıkararak verandanın merdivenlerine doğru koştu.

Kendini Aiden'ın kollarına doğru savrulurken buldu. Aiden onu kolayca kaldırdı, ayaklarını yerden kesip göğsüne yasladı. "Asla olmaz. Bir sorun olduğunda içeri *kaçmazsın*."

Eğer senin evin olsaydı yapardın. Eğer oradaki senin köpeğin olsaydı. "İzin ver Git!"

"Bensiz girmeyeceğine söz ver, gireceğim."

Kadın sarsıldı ama adamın tutuşu kırılmazdı. Zihinsel not, o görüldüğünden bile daha güçlüydü ve oldukça güçlü görünüyordu. Başlangıçta onun havalı bir özel spor salonunda çalışarak elde ettiğini düşündüğü türden bir güç. "Bırak. Bırak."

"Ben de seninle geliyorum."

"İyi, her neyse." Onun elinden kurtulabilirdi ama bunun için ona zarar vermesi gerekirdi. Arkadaşı Saint ona birkaç kötü ve çirkin numara öğretmişti. Konu acımasızlık ve edepsizlik olduğunda, Saint bu alanlarda her zaman çok başarılıydı. Buz Kırıcılar'a katılmış bir ödül avcısı olan Saint, herhangi bir erkeğin kalbine nasıl korku salacağını biliyordu. Bu onun hayranlık duyduğu bir özellikti. "Aşağı. Şimdi."

Onu indirdi. Kadının vücudu adaminkine doğru kaydı. Elleri kadının belinde kaldı, tenini kavuruyor gibiydi.

Nefesi kesildi. "Beni öylece *yakalayamazsın*." "Doğrudan tehlikenin içine koşamazsın."

"Tamam. Eğer seni mutlu edecekse benimle gel."

Smith boğazını temizledi. "Daha iyi bir plan. Güvenlik şefi tam burada duruyor. *Ben* girsem nasıl olur?"

Banshee daha da yüksek sesle havladı.

"Neyse ki yakınlarda hiç komşu yok," diye devam etti Smith. "Tahminimce çok kızarlardı."

Yakınlarda hiç komşu yoktu. Sağ tarafta yakın zamanda temizlenmiş boş bir arsa vardı ve satılık tabelası asılıydı. Solda, pencereleri karanlık, araba yolu boş, eski bir ev duruyordu. Yandaki ev o geldiğinden beri boştu. Kiralama acentesi ona oranın da müsait olduğunu ama bu hafta için rezerve edilmediğini söylemişti.

"Banshee sadece bir sorun olduğunda böyle havlar." Eve girmesi gerekiyordu.

"Ya da ölüleri bulduğunda. Bu onun olayı, değil mi?" Smith sordu.

Tony ön verandanın basamaklarını tırmandı. "Ağlıyor o zaman." Banshee ölümler için ağladı. Havlamadı. Tony anahtarı kilide soktu. Çevirdi. Titreyen elleriyle kapıyı iterek açtı. Evde güvenlik sistemi yoktu, bu onu tedirgin etmişti ama Banshee vardı ve Alman Shephard'ı çoğu zaman standart güvenlik sistemlerinden daha iyiydi.

Bu yüzden Banshee şu anda çıldırmış durumda.

Smith ve Aiden'in içeri ilk girme konusunda endişelenmelerine gerek yoktu. Tony kapıyı açar açmaz, Banshee dışarı fırladı.

Ama küçük verandada kümelenmiş olanlardan hiçbirine doğru gitmedi. Bunun yerine Banshee etraflarından dolanıp boş arsaya yöneldi.

"Bir sincabı mı kovalıyorsun?" Smith sorguladı.

Arazinin karanlığında bir gölge hareket etti. Yarı yıkılmış bir çalının yanında kamburlaşmış bir figür. Figür ayağa fırladı ve saldıran köpeğe doğru bir silah kaldırdı.

Hayır! "Banshee, ölü taklidi yap!" Tony çığlık attı. Banshee'nin en sevdiği oyunlardan biri.

Köpek hemen dümdüz oldu. Silah sesi gecenin içinde gürlerken bile kaskatı kesilmiş bir halde yere yığıldı.

"Sincap değil." Smith verandanın merdivenlerinden fırladı. "Piç kurusu koşuyor."

"Ne oluyor lan?" Aiden Tony'yi yakaladı ve onu evin güvenliğine doğru itti.

Köpeği olmadan içeri girmesine imkan yoktu. Dışarıda bir pislik ateş ederken olmazdı. "Banshee, bana, *hemen!*"

Banshee hemen canlanıp ayağa fırladı ama Tony'ye koşmak yerine kaçan gölgeli figüre doğru baktı.

"Bana!" Tony emretti.

Emri görmezden gelemeyen Banshee ona doğru atıldı. Merdivenlerden yukarı uçtu ve Tony kollarını köpeğine dolamak için eğildi. Köpek ona karşı sıcak ve güçlüydü ve Tony'nin elleri çılgınca köpeğin vücudunda gezindiğinde herhangi bir yara bulamadı.

Birisi Banshee'ye ateş ediyordu. Birisi karanlıkta mı bekliyordu? Beni mi bekliyordu?

"Harika. Köpek geldi, şimdi ikiniz de kışınızı içeride tutmaya ne dersiniz?" Aiden hırladı. "Smith'e yardım edeceğim."

"Ama-"

Adam çoktan gitmişti, bu yüzden kızın söylemek üzere olduğu çaresiz sözleri duyamadı.

Ama sen eğitilmiş değilsin. Avcı değilsin. Kolluk kuvveti değilsin. Fark etmezdi. O gitmişti. Karanlığa doğru koşuyordu. Tony aceleyle Banshee'yle birlikte evin eşliğinden geçti. Ön kapıyı kapatıp kilitledi. Banshee onun yanında kaldı, vücudu gergin ve tetikteydi.

Tony köpeğine baktı. "Ne kadar zamandır oradaydı?" Banshee ne kadar zamandır havlıyordu çünkü bir saldırgan pusuya yatmıştı?

***

"Hangi cehenneme gitti bu?" Aiden, Smith'i boş arsada dönüp dururken bulduğunda sordu.

"Biliyorsam ne olayım." Smith'in sesinde hayal kırıklığı seethed. "Piç kurusu çok hızlı." Aiden'ı yakaladı. "Bu arada, sen *deli misin*? Neden burada silahlı adama doğru koşuyorsun?"

"Yardıma ihtiyacın olabilir diye mi?" Açık bir cevap.

"Ben güvenlikçiyim, unuttun mu? Sen ellerini kirletmeyen müşterisin. Yoksa kim olman gerektiğini unuttun mu?"

Oyun oynayacak havada değildi. Hıyarın biri elinde silahla Tony'yi bekliyordu. Eğer Aiden'la birlikte otel olmasaydı... *Oraya gitme. Gitme.* "Bir arabanın uzaklaştığını duydun mu?"

"Hayır. Sanırım yaya."

Lanet olsun. Aiden etrafında döndü. Arazinin kenarında çok fazla gölge vardı. Saklanacak çok fazla yer vardı. Tony'nin kiraladığı evin arkasına doğru kıvrılan bir sokak mıydı bu?

Smith bir elini onun omzuna koydu. "Açıkta kalamazsın. Kendini hedef haline getiriyorsun."

"O benim peşimde değil."

"Hayır, *onun* peşinde. Ve senin ona ihtiyacın var, o yüzden kışını kaldırıp eve girmeye ve onun iyi olduğundan emin olmaya ne dersin? Ben burada avlanacağım." Smith silahını kemerine takılı kılıfından çıkardı. Giydiği bol tişört silahı tamamen gizlemişti. Smith her zaman çeşitli silahlar taşırdı. "Bir köpeğe ateş mi edeceksin? Benim gözetimimde olmaz, bu pislik yanına kalmaz."

Başını onaylarcasına sallayan Aiden, Tony'nin evine doğru hızla geri döndü. Onu -ve lanet olası köpeğini- alacaktı ve onunla birlikte otel süitine geri döneceklerdi. Onu tek başına bırakmasına imkân yoktu.

Ve ona doğru koşarken merak etti.

Kim ona zarar vermek ister ki?

***

Banshee gerildi. Dikkatini kapıya yöneltirken boğazında alçak bir hırıltı yükseldi. Ön kapıya değil. Arka kapıya.

"Ne oldu?" Tony fısıldadı. Mutfaktan bir bıçak alma cüretini göstermişti. Çılgın bir adam dışarıda ateş ederken silahsız dolaşacak değildi ya. Köpeğine yakın dururken bıçağın sapını sıkıca kavradı.

Banshee tekrar homurdandı ve arka kapıya doğru birkaç adım attı.

Tony'nin nefesi titreyerek kesildi. Bıçağı tutuşu daha da sıkılaştı. "Arkada biri var."

Banshee havladı, sonra da-

Tony'nin arkasındaki kapıya, *ön kapıya* bir yumruk çarptı. Yumruğun darbesiyle sıçradı ve Banshee bile geri döndü.

"*Antonia!* Kapının kilidini aç!"

Aiden. Doğru. Nefesi titreyerek kesildi. Ama eğer o ön kapıdaysa... Smith arkada mıydı? Bıçağı sağ elinde tuttu ve sol eliyle aceleyle ön kapının kilidini çevirdi. Kapı açılmaya başladı. Köpek ona doğru yaklaşırken Banshee Tony'nin bacağına çarptı.

Bam. Bam. Bam. Bam.

Tony silah sesini duyunca çığlık attı. Silah sesleri evinin arkasından geliyordu. Arka kapıya doğru bakabilmek için başını çevirdi. Kiralık ev av tüfeği tarzı bir evdi. Odalar yanlara doğru dallanıyordu ve bir av tüfeği evinde, adından da anlaşılacağı ve eski bir deyişte söylendiği gibi, ön kapıdan ateşlenen bir kurşun muhtemelen başka hiçbir şeye isabet etmeden doğrudan arka tarafa giderdi.

Ama mermi arkadan ateşleniyor. Önden değil. Ve kilide doğru ateşleniyor.

Kilidi kırmak için ateşlendi. Ve işe yaradı çünkü bir sonraki seferde arka kapı tekmelendi ve eşikte bir adam durdu, kızıl saçlarının ince dalları kafasından yukarı fırladı. Bir

Büyük boy ceketini ince omuzlarından sarkıyordu. Ve eli hâlâ silahını tutuyordu.

Sol eli içgüdüsel olarak Banshee'ye uzanmıştı. Bıçağı kavrarken bile köpeğin tasmaını sıkıca tuttu.

"Neden onu rahat bırakamadın?" diye bağırdı, yüzü saçlarından daha fazla kızarıırken. "*Neden dinlenmesine izin vermedin?*" Silahını ona doğrulttu.

"*Ölü taklidi yap Tony,*" diye hırladı Aiden.

Banshee'ye ne söylediğini hatırladı. Kurşun ona isabet etmeden önce Banshee'nin nasıl düştüğünü hatırladı. Ve Tony düştü. Yere çarptı ve tahtaya çarparken başının üzerinde gök gürültüsünün yankılandığını duydu. Gök gürültüsü *arkasından* gelmişti.

Çünkü kızıl saçlı ve kırmızı yüzlü adam ona ateş etmemişti. Onun yerine, silah sesi Tony'nin arkasından gelmişti. *Aiden ateş etmişti.*

Kurşunu adamın sağ omzuna isabet etti ve acı içinde çığlık atarken silah davetsiz misafirin parmaklarından yere düştü. Yaralı omzunu tutmaya çalıştı.

Ve sonra tüm vücudu sarsıldı ve kasıldı. Yüzüstü yere düşmeden hemen önce daha fazla çığlık attı. Yere düştüğünde seğirmeye devam etti.

Smith içeri girip kırık arka kapıyı kenara iterken, "Şok tabancası," dedi. "Öldürücü olmayan bir yöntem ama tabii ki silahla git patron. Sen bilirsin." Bakışları Aiden'a kaydı. "Burada her şey yolunda mı?"

"Hayır, burada hiçbir şey iyi değil," diye karşılık verdi Aiden. "O herif az önce Tony'yi öldürmeye çalıştı." Elleri Antonia'nın omuzlarına dolandı ve onu ayağa kaldırıp kendisine doğru çevirdi. "Antonia?" Daha yumuşak. Daha dikkatli. "Yaralandın mı?"

Bıçağı hâlâ sağ elinde tutuyordu. Yere düştüğünde onu düşürmediğine şaşırmişti. Ama dizlerindeki birkaç çürük ve hâlâ çok hızlı atan kalbi dışında gayet iyiydi.

Banshee burnuyla Tony'ye çarptı. Bakışları köpeğe kaydı ve Tony onu yaralı olup olmadığı konusunda taradı. "İyiyim," diye nefes aldı. "İkimiz de iyiyiz."

Yerdeki adamdan uzun bir inilti geldi.

Başını ona doğru çevirdi. Smith adamın atılmış silahını kapmış ve silahı kot pantolonunun kemerine sokmuştu. "Kim bu piç kurusu?" Smith bilmek istiyordu. "Bir ipucu var mı?"

Tony boğazındaki kuruluğu hafifletmek için yutkundu. O adamın yüzünü tanıyordu. "Bir ipucundan daha fazlası." Küçük kemikleri ve kemiklerle birlikte kirli, küçük, doldurulmuş tavşanı gördüğü andan itibaren bundan korkmamış mıydı? Kemiklerin ve tavşanın etrafına yıpranmış bir battaniye sarılmıştı. Özen gösterilmişti. Ceset atıldığında ve saklandığında bile dikkatli olun. Onları görür görmez şüphelenmişti.

Meridian buraya onu tanıyan biri tarafından yerleştirildi. Onu seven biri mi?

Aşk bükülebilir ve dönebilir. Yok edebilir.

Bazen sadece hasta edebilir.

"Kim o?" Aiden sordu. Tony ile inleyen adamın arasında koruyucu bir şekilde durmak için hareket etmişti.

O adamı tekrar görebilmek için yana doğru eğildi.

Başını kaldırdı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Neden?" diye soluk soluğa kaldı. "O... sadece yalnız bırakılmalıydı."

"Onun babası," dedi Tony. "Meridian Duvane'in babası. Bulduğum küçük kızın." Boğazındaki yumrudan kurtulmak için iki kez yutkunmak zorunda kaldı. "Ve sanırım onu o mezara koyan adam da o."

Düşen adamdan bir hıçkırık koptu. Kafasını ahşap zemine defalarca vurmaya başladı. "Onu yalnız bırakmalıydım. Onu yalnız bırakmalıydım... Yalnız..."

Mesele şu ki... Tony, Meridian'ı soğuk ve yalnız mezarına bırakması gerektiğini mi kastettiğini bilmiyordu.

Ya da demek istediği.

*Onu yalnız bırakman gerektiğini mi söylüyorsun, seni piç?
Çünkü, evet, .*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eğer içkiyi uzun zaman önce bırakmamış olsaydı, Aiden'in bir içkiye ihtiyacı olabilirdi. Küçük polis karakolundaki rahatsız sandalyede otururken, öfke ve adrenalin hâlâ vücuduna pompalanıyordu.

Tony'nin evindeki olay bir sirke dönüşmüştü. Polisleri aramıştı. Etrafı sarmışlardı. Gazeteciler de öyle. Tony'nin evinden çıkarken görüntülenmişti. Onunla birlikte bir polis arabasına binerken. Çünkü yerel polisler onu sorgulamak için karakola götürmek istemişti.

Bu birini vurduğunda oldu.

"Üzerinde silah olduğunu bile bilmiyordum." Tony'nin sesi. Sessiz. Ölçülü. Saldırıdan beri hep böyle olmuştu. Çok sessizdi.

Köpeği onun yanındaydı. Banshee hiç ses çıkarmadı. Sadece Tony'nin yanında hazır olda bekledi. Uyanık ve farkında. Aiden pek hayvan sever biri değildi. Büyüdüğünde hiçbir zaman evcil hayvan beslemelerine izin verilmemişti. Ve yıllar boyunca gördüğü köpekler - annesinin arkadaşlarının sahip olduğu köpekler- hep tiz havlamaları ve kürklerine iliştirilmiş dev fiyonkları olan kabarık köpeklerdi.

Banshee gibisi yok.

Alman Shephard'ı Tony'nin hayatını kurtarmıştı. Aiden bunu kesinlikle biliyordu. Köpek havlamasaydı, o eve tek başına girmiş olacaktı. *Clayton Duvane denen orospu çocuğu da saldırmak için uygun anı bekliyordu.*

Sadece Aiden onu vuran kişi olmuştu. "Bundan bahsetmeye görmedim. Sizi temin ederim, silah kullanmakta oldukça iyiyimdir."

"Duvane'i devre dışı bırakacak ve hayatımı kurtaracak kadar iyi." Eli Banshee'nin başını okşadı. "Ve bunun için sana teşekkür etmedim."

Küçük bir konferans odasındaydılar. Ya da belki de bir sorgu odası olması gerekiyordu. Tam olarak bilmiyordu. Polis şefi onu daha önce de sorgulamıştı ve Aiden dürüstçe cevap vermişti ama avukatının bir silahlı saldırıdan bahsettiğini duyar duymaz kadının muhtemelen aklını kaçıracığını biliyordu.

Ama saklayacak bir şeyi yoktu. Bu sefer.

"Teşekkür , Aiden. Bu gece için sana borcumu nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum."

Onun minnettarlığını istemiyordu. Aiden Tony'ye tam da bunu söylemeye başladı ama durdu. Neden durdu? Çünkü özünde taş kalpli bir piçti. Ve belki de Tony gibi bir kadına borçlu olmak işine yarayabilirdi. Ama... *siktir et*. "Benim davamı alıyorsun. Bunu yeterli bir geri ödeme olarak görüyorum." Şok edici. Belki de bir ya da iki vicdanı kalmıştı.

"Henüz bir şey yapmadım."

"Yapacaksın." Mutlak kesinlik. Elini kaldırdı. O kadar yakın duruyorlardı ki uzanıp ona dokunmak çok kolaydı. Eli çenesinin altında kıvrıldı. Başparmağı çenesinin kıvrımında gezindi. Ona göre kızın teni ipek gibiydi.

"Geçmiş kazdığınızda, hayaletler sizin için gelir." Derin, yoğun bakışları onunkileri tuttu. "Bunu bu gece gördün. İnsanlar kirli sırlarının gömülü kalmasını ister."

"Ortaya çıkardığın kirli bir sır değildi. Küçük bir kızdı."

Alt dudağı titredi. "Kemiklerindeki kırıkları görebiliyordum." Fısıldadı. "Yaralandığını biliyordum. Annesinin babasını aile içi şiddetten ihbar ettiği eski bir polis raporunu okumuştum ama herkes - ailedeki herkes ve hatta komşular bile- Clayton Duvane'in iyi bir adam olduğuna yemin ediyordu. Hepsi bir hataymış." Yutkundu. "Kemiklerini gördüğümde anlamıştım ama polisler işi devralmıştı. Benim sadece cesedi bulmam gerekiyordu. Bekleyecek ve daha fazla danışmanlık yapmamı isteyip istemediklerini görecektim. Ama yapmadım.

Çünkü yanlış bir şey söylerseniz tüm soruşturmayı saptırabilirsiniz." Gözlerini hızla kırptırdı. "Ama biliyordum. İçimden bir ses biliyordum."

Ve piç kurusu onun peşinden gelmişti. Aiden'in parmağı çenesini okşadı. "Bu tür şeyler başına çok sık gelir mi?" Öfke hâlâ içinde yanıyordu. Yıllardır hissetmediği kadar karanlık bir öfke. Neden? Çünkü Tony tehlikede olmamalıydı. O güvende olmalıydı.

"Geçmiş i karıştırdığınızda her zaman bir tehlike vardır. Bulduğum insanlar, birileri onları incitmiş. Biri onları öldürdü. O katiller yaptığım şeyden hoşlanmıyor."

Çünkü Tony kurbanları bulmasaydı, katiller hayatlarını yaşamaya devam edeceklerdi. Göz önünde saklanarak. "Bunu neden yapıyorsun?" Tehlikeyle yüzleş.

"Birisi yapmak zorunda."

Ama biri o olmak zorunda mıydı? *Ve ne zamandan beri umurumda? Onu kendi geçmişimdeki gizemi çözmek için kullanmak istiyordum.*

Ve şimdi... "Siktir et," diye hırladı.

Dudakları onunkileri aldı. Hayatında sık sık yaptığı gibi planlı, dikkatlice hesaplanmış bir hareket değildi. Ama içgüdüsel, neredeyse çaresizce. Duyguları ve ihtiyaçları içinde çalkalanıyordu ve Aiden'in kesin olarak bildiği tek şey bu kadını öpmesi gerektiğiydi. Onun tadına bakmak.

Onu korumak

için. Onu

arzulamak

için.

Ona sahip olmak için.

Dudakları neredeyse anında onunkilerin altından ayrıldı. Elleri onun etrafında kıvrılmak için kalktı. Onu daha yakına çekmek için. Dili kızın ağzına girdi ve Aiden karakolu unuttu. Bayat kahve kokan sıkışık bir odada olmaları umurunda değildi. Sadece onu önemsiyordu. Onun nasıl hissettiğini. Boğazının arkasından yumuşak bir nefes verişini. Sanki daha önce hiç kimseyi istememiş gibi onu öpmesi.

Onu aynı şekilde öptü çünkü gerçek buydu. *Hiç kimseyi bu kadar istememişti.* İhtiyaç onu yaktı, elektriklendirdi

onu. Kadının tadı onu daha da arzulamasına neden oldu. Tony'den önce öpüşmek bir amaç için kullanılan bir araçtı. Baştan çıkarıcı bir teknik. Dikkatli bir beceri.

Onunla her şey farklıydı. Dikkatli bir baştan çıkarma yöntemi kullanmıyordu. Muhtemelen çok yetenekli de değildi. Sadece çaresiz bir açıklık. Serbest bıraktığı şiddetli bir arzu ve bunun ikisi için de tehlikeli olabileceğini biliyordu. Aiden duracak kadar umursamıyordu.

Daha fazlasını istiyordu. Ondan her şeyi almak istiyordu. Aleti pantolonunun önünü itiyordu. O lanet şeyin kendisine doğru itildiğini hissetmesi gerekiyordu ama Tony kısa tırnaklarını kollarına geçirip onu daha da yakına çekti.

Elleri kalçalarının etrafında kıvrıldı. Onu kaldırıp masanın üzerine koymak çok kolay olacaktı. Bacaklarının arasına girmek. Ona dokunmak, her yerine ve...

Banshee ona çarptı.

Cehennem.

Köpek ona ikinci kez çarptı.

Tony çekildi geri. "O izin vermek Biz Biliyorum o biri geliyor." Küçük, pembe dili alt dudağının üzerinde kayıyordu.

Tüm vücudu gerildi.

"Şu anda öpüşürken yakalanmasak iyi olur."

mi? Gençler böyle yapar. Onu yiyip bitiriyordu.

Ama Tony kollarında döndüğünde onu bıraktı. Gözleri kızda kaldı çünkü neden başka bir yere bakmak istesin ki? Saç örgüsünden daha fazla saç teli çıkmıştı. Bir gün o saçların hepsini çözecekti. Onu yatağına yatırdığında gevşeyecek ve yastığının üzerine akacaktı.

Yavaş lan. Sadece bir öpücüktü.

Ama dudakları adamın ağzından kıpkırmızıydı ve bakışları adamın kanında dolaşan aynı ihtiyaçla doluydu. Daha ne yapacağını bile anlamadan Aiden ona, "Benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye yürek hoplatan dürüstlüğüyle karşılık verdi, sesi boğuk ve şehvetliydi ve adamın istekli aleti zıpladı. "Ama sanırım ben

istiyorum."

Sonra kapı açıldı ve avukatı içeri girdi.

"*İş görüşmeleri* için şehirde olmamız gerekiyordu," diye tersledi Kiara Johnson. "Patronum birini *vurdu* diye güzel otel odamdan sürüklenerek çıkarılmamam gerekiyordu." Kısa bir süre geri çekildi. Önce Tony'ye, sonra köpeğe baktı. "Ve burada yalnız değilsin. Bana yalnız olduğunuz söylendi."

"Yanlış bilgilendirilmişsiniz," dedi elini ensesinde gezdirirken.

"Çok açık. Bir kadınla birliktesin. Ve bir köpekle." Banshee ona doğru ilerlerken kaşlarını çatarak köpeğe baktı. "Tasmalı olman gerekmiyor mu?" Bir adım geri çekildi. "Güzel köpekçik."

"Tasma alacak vaktim olmadı ama sizi temin ederim," diye karşılık verdi Tony, hafifçe kalçasına dokunurken, "Banshee çok usludur."

Banshee sinyali fark etti ve hemen Tony'nin yanına gitti.

"Köpeğinizin ve tüm dişlerinin uslu olmasına çok ." Kiara kendini 1.80 boyuna kadar çekti. "Ama müşterimle özel olarak konuşabilmem için dışarı çıkmaya ne dersiniz?"

Tony başını eğdi. İleri doğru birkaç adım attı. Banshee onunla mükemmel bir uyum içinde hareket etti.

Aiden'in eli dışarı fırladı ve parmakları bileğinin etrafında kıvrıldı. "Hiçbir yere gitmene gerek yok." Onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. İçini hâlâ çok fazla korku dolduruyordu ve çok uzun zamandır hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmamıştı. Sadece önemsedığınız zaman korkardınız.

Ve bu boku daha sonra analiz etmek için dosyalayacağım. Çünkü Tony ile yeni tanışmıştı. Onu umursamıyordu. Onu istiyordu, evet. Ama duygular işin içinde değildi.

Tony'nin bakışları, kadının ince kaşlarının arasında küçük bir çatlak belirirken bile eline kaydı.

"Gitmene gerek yok," dedi ona, sert bir sesle.

"Öyle değil mi?" Kiara tekrarladi. "Pardon ama şu müvekkil-avukat gizliliği meselesini anlamıyor musun? Eminim bu konuyu daha önce konuşmuşuzdur. Birçok, birçok kez."

Başını ona doğru çevirdi. Saatin erken olmasına rağmen Kiara'nın makyajı tamamen yapılmış ve koyu renk saçları ustaca şekillendirilmişti. Gıcır gıcır, açık mavi bir takım elbise giymişti ve kulaklarından küçük, gümüş halkalar sarkıyordu. İfadesi hafif bir merakı yansıtıyordu ama koyu renk gözleri şüpheyle Tony'ye dikilmişti.

Muhtemelen tanıştırma yapmalı. Tony'nin gitmesine de izin vermeliydi. Ama bırakmadı. Ama şöyle dedi: "Kiara Johnson, bu Dr. Antonia Rossi. Tony, bu benim baş hukuk danışmanım Kiara."

"Oh." Kiara biraz daha yaklaştı. Bakışları biraz daha az şüpheci bir hal aldı. "Sen *osun*. Şimdi köpek çok daha mantıklı geliyor." Başını eğdi. "Aiden *senin* evinde birini mi vurdu?"

Tony cevap veremedi. Kiara elini havada salladı. "Vurulduğu iddia ediliyor," diye açıkladı. "Dışarıdaki üniformalıların söylediklerine göre."

"Bu konuda 'iddia edilen' bir şey yok," diye bilgilendirdi onu. "Onu ben vurdum."

Bize çoktan ateş etmişti. Atışlarından biriyle neredeyse Banshee'yi vuruyordu." Banshee öfkeli bir homurtuya benzeyen bir ses çıkardı.

"Ve Tony'nin arka kapısının kilidini kırmak için silahını birkaç kez . Adam hızla içeri girdi ve silahını ona doğrulttu. Bağırıyor ve onu tehdit ediyordu ve tetiği tekrar çekeceğini biliyordum." Başparmağı Tony'nin iç bileği boyunca kaydı. Nabızı çok hızlı atıyordu. "O ateş ben ateş ettim."

Kiara kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Neyin var senin?" Alçak, aceleci bir fısıltı. "Biz itirafta bulunmayız."

"Saklayacak bir şey yoksa yaparız," diye karşılık verdi Aiden kolayca.

Bir nefes verdi. Kararlı bir şekilde başını salladı. "Nefsi müdafaadan bahsediyoruz. Eğer sana ateş ediyorsa, o zaman kendini korumak zorundaydın. Açıkça."

Tony bileğini Aiden'in elinden kurtardı. "Aiden beni korudu. Tetikçi bana nişan almıştı."

"Neden?" Kiara bilmek istiyordu. "Burada neyle uğraşıyoruz? Seni Aiden'la görünce kıskanan öfkeli bir eski sevgili mi? Ters giden bir soygun mu? A-"

"Sekiz yaşındaki kızını öldürüp sığ bir mezara gömme ihtimali olan bir babayı deneyin." Tony'nin elleri yumruk oldu.

Banshee burnunu Tony'nin sürttü.

Sol elini çözdü. Banshee'nin başının üstünü okşadı. "Senin için nasıl 'potansiyel' kullandığımı gördün mü?" Tony Kiara'ya sordu. "Ben de oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum." Yumuşak bir nefes verdi. "Bu gece erken saatlerde yerel polis için bir ceset ortaya çıkardım." Kirpikleri kırıştı. "Hayır, bu yanlış. Bugün yeni bir gün. Cesedi dün ortaya çıkardım. Beni öldürmeye gelen adam onun babasıydı. Hastanede iyileşir iyileşmez, eminim bir sürü suçlamayla karşı karşıya kalacaktır."

Kiara'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sekiz yaşında bir çocuk mu?"

"Bu yirmi yıl önceydi elbette, ama cinayette zaman aşımı yoktur. Eminim siz de biliyorsunuzdur."

"Elbette." Bakışlarında hüzün titreşiyordu.

"Bu gece olan her şeyin tanığıydım. Smith de öyle. Aiden'ın endişelenmesini gerektirecek bir şey yok."

Kiara'nın kan kırmızısı işaret tırnağı çenesine vurdu. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Dışarıdaki muhabir sürüsüne bakılırsa, sanırım yüzleşmesi gereken bir medya girdabı var. Ben bunu iki şeye bağlıyorum. Birincisi, Aiden'ın ABD'deki en uygun bekarlardan biri olduğunu söyleyen o saçma sıralama. Tanrım, bu dramaya ihtiyacımız yoktu. Para için evlenmek isteyen herkes onun yoluna çıkıyor. Ve, iki..." Aiden'a ters ters bakarken narin burun delikleri alevlendi. "*Gecenin bir yarısı onun evinde olmanızdan dolayı suçluyorum.* Bu otomatik olarak ikinizin birlikte uyuduğunu gösterir. Seks. Para. Silahlar. Ve milyarder bir bekar. Hikaye kendi kendini satacaktır. İnternette tıklanma çılgınca olacak. Özellikle de ölü bir çocuk ve onun çılgın babasını eklediğinizde."

Tony şimdi kaskatı kesilmişti. "Adı Meridian Duvane'di."

Kiara'nın yüzündeki maske bir anlığına dalgalandı. Aiden, Kiara'nın sert davranmayı sevdiğini *biliyordu* -aslında sertti, mahkeme salonunda cehennem gibiydi- ama sorunlarından biri bazen çok fazla önemsemesiydi.

Kadının, kendisinin aldığı tüm ücretsiz davalardan haberdar olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

"Meridian Duvane," diye tekrarladı Kiara. Bakışları biraz mesafeli bir hal aldı. Biraz da üzgün. Sonra başını salladı. "Hasar kontrolü. Üzerinde çalışmamız gereken şey bu. Aiden'in halkla ilişkiler çalışanlarını işe almalıyım. Basın bültenleri yayınlayabilir ve seni hepimizin bildiği dürüst bir vatandaş ve muhteşem bir kahraman gibi göstermek için çalışabilirler, Aiden. Kimsenin geçmişini kurcalamasının ve bu sefer bu kadar çabuk kovduysa belki de kovan oydu diye düşünmesinin bir anlamı yok-" Aniden durdu ve dudaklarını birbirine kenetledi.

Ama neredeyse ne söyleyeceğini biliyordu.

İkizini öldüren oydu. Sanki o fısıltılar onu defalarca takip etmemiş gibi.

Tony'nin eli uzandı. Birkaç dakika önce ona yaptığını anımsatan bir hareketle bileğinin etrafında kıvrıldı. Kaşlarını çatarak onun eline baktı. Ellerine. Sonra tekrar yüzüne.

"Aiden bir kahramandı," dedi açıkça. "Neden benim evimde olduğuna gelince, çok basit. Bir dava üzerinde birlikte çalışıyoruz."

Onun davası.

"Bu büyük bir tutku değil," diye devam etti parmakları adamın iç bileğini okşarken.

Birkaç dakika önce oldukça büyük hissettirmişti.

"Gizli bir ilişkimiz yok. Magazin gazeteleri için yem yok." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Hayatımda bir gün bile magazin malzemesi olmadım, bilesin diye söylüyorum."

Ona doğru eğildi. Lavanta kokusu onunla alay ediyordu. "Bil diye söylüyorum, ben her gün yem oluyorum."

Başını ona doğru çevirdi. Bakışları birbirine takıldı. "Eminim bu tam bir baş belasıdır."

Tanrım. Açık sözlü olmasına bayılıyorum.

"Understatement." Ona zayıf bir gülümseme verdi.

Gözlerini kırıştırdı. Gülümsemesinde bir şey vardı. Onu rahatsız eden bir şey. Dengesini bozan. Ona tam bir gülümseme vermiyordu. Sadece dudaklarının zayıf bir kıvrımı. O gerçek bir anlaşma istiyordu. Gözlerini aydınlatacak tam bir sırıtış.

"Yani... o zaman ikinizin tutkulu bir ilişki olduğunuz hikayesini kabul *etmeyecek* miyiz?" Kiara sordu. "Bu yardımcı olur. İkinizin hızlı ve sert bir şekilde aşık olduğunuzu söyleyebiliriz."

"Ben sahte ilişkiler kurmam," diye karşılık verdi Tony açıkça. "Benim için ya gerçektir ya da hiç."

Aiden bunu daha sonrası için dosyaladı. Başını yavaşça Kiara'ya çevirdi. "Yalan söylemeyi sevmez."

"Neden olmasın? Yalanlar hayatı çok daha kolay hale getirebilir, ama her neyse. Anlaşacağız. Sen saygın ölümler doktorunu arayan kederli kardeşsin."

"Bu lakaptan nefret ediyorum," diye mırıldandı Tony.

"O zaman ölümleri mezardan çıkarmak için bu kadar çok zaman harcamamalısın," diye karşılık verdi Kiara hiç vakit kaybetmeden. "Yeni bir kariyer dene, belki adın değişir."

"Böyle bir olmayacak."

"Ölümleri sevdiğin için mi?" Kiara gerçekten meraklı bir ses tonuyla itti.

"Çünkü birinin onları bulması gerekiyor."

Banshee öne doğru yürüdü. Kiara'nın bacağını kokladı. Kiara köpeğe kaşlarını çattı. "Saldırmak üzere mi?"

"Hayır, değil." Tony onun bacağına dokundu. Banshee onun yanına döndü.

Kiara'nın burnu kırıştı. "Bir kadavra köpek. Daha önce gerçek hayatta hiç görmemiştim."

"Artık onlara öyle demiyoruz." Tony'nin sesi yumuşaktı. "Banshee HRD'dir. İnsan Kalıntıları Tespiti. Eğer aileye söylersen

Kadavra köpeğiniz olan üyeler, sadece ölüleri aradığınızı bilirler. Bu da olay yerinde kendilerini kaybetmelerine neden oluyor."

"Sanki 'Kalıntılar' köpeği ile farklı bir şey mi arıyorsunuz?"

"İKG aile için daha kolay. Gerçeği biraz daha inkar etmelerini sağlar."

"Bu karanlık."

Aiden, Tony'nin tüm dünyasının karanlık olduğunu fark etmişti. Etrafında daha fazla gölge dönüyordu.

"Hayatları gökkuşağı ve güneş ışığı gibi olan insanların benimle iletişime geçmesi gibi değil." Tony rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, karanlıkta rahat görünüyordu. "Aiden'in benimle iletişime geçme nedeni kesinlikle bu değil."

Hayır, geçmişindeki kana bulanmış gizemi çözmek için onun peşinden gitmişti.

Yüzünü buruşturan Kiara geri adım attı. "Tamam, bu işi bir an önce halletmeliyiz. Bütün gün küçük bir polis karakolunda takılamayız." Aiden'ı işaret etti. "Kapatmamız gereken büyük anlaşmalar ve yutmamız gereken işler var, haksız mıyım? O yüzden gidip polis şefini alalım ve seni buradan çıkaralım."

"Tony olmadan gitmiyorum."

Kiara gözlerini devirdi. "Bu beni neden şaşırtmıyor? Bak, son birkaç aydır bir torpido gibi ona odaklandığını anlıyorum..."

Tony sertleşti.

"Ama sana yardım edeceğini söyledi, o yüzden biraz nefes al patron. Kaçıp seni ortada bırakacak değil ya. Sana kahraman dedi. Kahramanlardan kaçılmaz."

Bazen yaptın. Eğer kahraman aynı zamanda kötü adam olursa.

Aiden konuşmadan Tony, "Bir süre burada kalmam gerekiyor," dedi. "Yakın zamanda buradan ayrılmayacağım. Ama sen avukatınla birlikte . İşleri yoluna koy." Küçük odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Çoktan gitmemiş olmana şaşırdım. Seni burada tutmak için hiçbir şey yapmıyorlar."

"Kapının önünde bir polis var," diye yardım teklif etti Kiara. "Genç ama sevimli. İşinin ehli gibi görünüyordu, yani muhtemelen kaçma girişimini durdurabilirdi. Merak etme, beni durdurmayacak." Kapıyı açtı. Boğazını temizledi. "Memur bey, derhal şefle konuşmak istiyorum. Müvekkilim bir kahramandır. Daha fazla gözaltında tutulmamalı..."

Kapı arkasından kapandı.

Aiden onu takip etmesi gerektiğini biliyordu. Ne de olsa kışını bir dizi beladan uzak tutması için kadına müstehcen bir miktar ödemişti. Ama tereddüt etti.

"Git," diye ısrar etti Tony. "Temizlendiğimde seni arayacağım." Onu aramak. Doğru ya. Çünkü birlikte çalışıyorlardı. *Yeterince iyi değil.*

"İşin bitince otele gel. *Benim otelime.* Orada kalabilirsin." Çünkü o gece hiç uyumamıştı. "Sana bir süit vereceğim. Kimse seni rahatsız etmez."

Banshee ona çarptı.

Uzandı ve Banshee'nin koklaması için elini uzattı. Köpek temkinli bir şekilde yaptı. Ve başını sallıyor gibiydi.

"Senin köpeğin de," dedi. "Banshee'yi de getir. Evcil hayvan dostu bir süit olacak." Tony'nin gözlerindeki tereddütü okudu ve ekledi, "Suç mahalline geri dönebileceğin gibi değil. Otelde bir sürü oda var. Size yardım edeyim."

Başını salladı. ". Teşekkür ."

Aiden tuttuğu nefesini serbest . "Sadece bir gece için," diye ekledi.

Hayır. Bir geceden fazla sürecektir. Çok daha fazla. Ama buna daha sonra geleceklerdi. Şimdilik halletmesi gereken bir polis şefi vardı. Şefi daha önce halledebilirdi ama...

Onu bırakmak istemedim.

Yine de yapmadı.

Ama o kapıya yöneldi.

"Sadece düşmemi söyleyebilirdin, biliyorsun. Bana ölü taklidi yapmamı söylemek zorunda değildin."

O merak ettim ne zaman o getirmek o yukarı. "Düşündüm dekomutu köpeğinizin de düşmesine neden olabilir."

Sessizlik.

Kapı koluna uzandı. Durdu. "Bu bir daha olmayacak."

"Ölü taklidi yapmam için mi bağıırıyorsun? Umarım öyle değildir." "Hayır, manyağın teki seni öldürmeye çalışıyor."

"Oh, korkarım bu tür konularda herhangi bir söz veremem."

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Onunla yüzleşmek için geri döndü.

"Bu ilk kez olmuyor." Yüzünde en ufak bir üzüntü ya da korku belirtisi bile yoktu. "Ve muhtemelen sonuncusu da olmayacak. Ama endişelenmeyin. Eninde sonunda alışırsın."

Cehenneme kadar yolu var.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Neredeyse öldürölmek *bir şey değilmış* gibi davranıyor."

"Oh, hayır, hayır, hayır." Smith kararlı bir şekilde başını salladı. "O istemiyor. Bütün gün onunla kaldım, tıpkı istediğın gibi. Ya da polisler beni sorguya çekmediğı zamanlarda onunla kaldım." Dudakları büköldü. "Bana o soruları sorup durduklarında nasıl ateş etmek *zorunda kaldığın* konusunda yalan söylediğimi sanırdın."

Aiden'in bakışları onun üzerinde keskinleşti. Otel süitine geri dönmüşlerdi. Güneş batıyor, pencerelerinin dışındaki gökyüzünü karanlık ve ışıltılı bir altına dönüştürüyordu. "Ateş etmek zorundaydım."

"Ben güvenlik şefiyim. Sen-"

"Ne olduğumu biliyorum. Orada durup o pisliğın ona zarar vermesine izin vermeyecek adam biliyorum." Kesinlikle hayır. Bu onun gözetiminde olmayacaktı.

Ama Smith ona kapüşonlu bir bakışla baktı. "Onun arkasında olduğumu fark etmedin. Omzuna *nişan* almıştın, değil mi? Kötü nişan aldın ve silah biraz kaydı gibi değil, oh, bilmiyorum, kalbine bir kurşun sıkmak isterken?"

Aiden bakışlarını Smith'ten ayırmadı. "Kötü nişan almadığımı biliyorsun."

Smith ona doğru bir adım attı. "Dikkatli olman gerektiğini biliyorsun. Dr. Rossi akıllıdır."

Büyük bir ifşaat sayılmaz.

"Seni merak edecek."

Omuz silkti. "Ona gerçeğı söyleyeceğim. Beni eğittiğini. Kendimi savunabilmemi istedin. Hatta biraz da

Meksika'dayken kaçırılmaya çalışıldım." Gerçek bir hikâye. "Her gün karşıma çıkan riskler var. Onlarla yüzleşmeye hazır olmalıyım."

Smith'ten alçak bir ıslık yükseldi. "Ateşle oynuyorsun."

"Hiçbir şeyle oynamıyorum." Smith nadiren oynadığını bilmeliydi. "Otelde mi?"

Smith sağdaki kapıya doğru baktı. "Kendi süitinin sizinkiyle bağlantılı olduğunu fark ettiğinden emin değilim."

Eminim görmüştür. Kapıyı görürdü. Süitinin nerede olduğunu biliyordu. İlk özel sohbetlerinde kullandıkları süitin aynısıydı.

Onu yakınımnda istedim.

"Size karşı herhangi bir suçlamada bulunulmuyor." Smith kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve medya tarafından kahraman olarak selamlanıyorsun. Sanırım bu senin rock yıldızı, bekar halini daha da popüler yapacak."

"Ben bir rock yıldızı değilim."

"Evet, bunlar sıkıcı. Sen sadece aptal bir zenginsin ve günün birinde seni kışından ısıracak bir adrenalın bağımlılığın var." Çenesi kilitlenirken bile Smith başını salladı. "Eğer dikkatli olmazsan, iskambil kâğıtlarından yapılmış evin yıkılacak. Düşmanların var."

Sanki bunu bilmiyormuş gibi.

"Bir zayıflık arıyorlar. Onlara bir tane verirseniz, size yaklaşacaklardır."

Bu da ne demek oluyor? "Tony bir zayıflık değil. O..." Bocaladı. "Bir ortak mı?" Bir soru çünkü bu yanıt doğru gelmiyordu.

"Saçmalık. Seni onun evinde *gördüm*. Kendini kaybetmiştin dostum. Gözlerin çıldırmıştı. Hiç böyle bakmamıştın, çocukken bile."

Çocuklar. Çünkü çok ama çok eskiye dayanıyorlardı. Birlikte büyümüşler. Smith'in babası bir emlak dolandırıcılığında her şeyini kaybedene kadar aynı gösterişli okullara gitmiş. Smith okuldan çekilmişti.

Okulu bırakıp taşındı. On sekiz yaşına bastıktan sonra orduya katıldı. Ancak yıllar sonra yolları tekrar kesişecekti.

Paris'in kanlı bir sokağında.

Aiden dikkatle, "Kendimi kaybetmedim," diye cevap verdi. "Onun güvenliği için endişelendim. Buna göre hareket ettim."

"Bana şunu söyle." Smith nefesini içine çekti. "Arkasında belirmemiş olsaydım, onu yere sermemiş , yine ateş eder miydin?"

Tony'nin süitine açılan kapı yumuşak bir sesle çalındı. Kadın gerçekten mükemmel bir zamanlamaya sahipti. Mükemmel. "Gördün mü? Bağlantıda olduğumuzu fark edeceğini söylemiştim."

"Süitler birbirine bağlı demek istiyorsun."

Kastettiği bu muydu? Belki de. Söylemesi zor. "Senin de biraz dinlenmen gerek Smith. Bu gece böyle iyiyim. O da iyi. Bizim için endişelenme." Bağlantı kapısına doğru döndü.

"Aylardır ona takıntılısın." Sustu.

"Wilde'ı onun geçmişiyle bulabildiğiniz her bilgiyi araştırması için tuttunuz."

Wilde. Normalde, üst düzey ve her zaman çok gizli olan firma koruma konusunda mükemmeldi. İş ortaklarından birkaçı yıllar içinde kendilerini tehlikeli durumlarda bulduklarında onların hizmetlerinden yararlanmıştı. Ama o korumayla ilgilenmiyordu. Onun yerine bilgi istiyordu. Neyse ki firmanın sahibi Eric Wilde'ın Aiden'a bir iki iyilik borcu vardı.

Yani ihtiyacı olanı almıştı.

Antonia'ma musallat olan şeytanları biliyorum.

Bu düşünce onu huzursuz etti. Kız onun değildi. Sadece başka bir ortak. Az önce onu böyle tanımlamamış mıydı? Bir amaç için bir araç. Ama o daha fazlası gibi hissediyordu.

Kapıyı çalmayı bırakmıştı. Kahretsin, kilidi çevirdi - bir daha kilitlemeyecekti. Ona istediği zaman ulaşabilirdi.

Aranıyordu. Aiden kapıyı açtı.

Tony onun bağlantı kapısını açık bırakmıştı. Sırtı ona dönüktü ama hızla döndü ve onu görünce gözleri büyüdü. "Ben sadece _"

Smith arkasından, "Saplantı tehlikelidir," diye homurdandı. "Bilmen gerekirdi. Austin ortadan kaybolduğundan beri bir saplantıyla mücadele ediyorsun. Belki de ölülerin gömülü kalmasına izin vermelisin."

Aiden, Smith'in çıktığını görmek için tam zamanında arkasına baktı. Kaşlarını çatarak arkadaşının ardından baktı.

"Bunu bana da birden fazla kez söylediler." Tony'nin düşünceli sesi.

Ona tekrar baktı. *Aman Tanrım...* Saçları dökülmüştü. Örgü gitmişti. Kalın, koyu, karışık saçları omuzlarına dökülüyordu. Kesinlikle büyüleyici.

Ona o kısa, yeterince büyük olmayan gülümsemesini verdi. Dolgun dudaklarının kenarlarını hafifçe kaldıran bir gülümseme. "Bu tavsiyeyi hiç dinlemedim."

Hayır, onun yapmadığını biliyordu. "Clayton Duvane ile olanlardan sonra, keşke yapsaydım diyor musun?"

"Keşke küçük bir kızı isimsiz bir mezarda bıraksaydım mı? Kesinlikle hayır." Ona doğru ilerledi. Odasının kenarında, kapının hemen yanında durdu.

Odasının kenarındaydı.

Birkaç santim uzaktaydı. "Ama benim yüzümden tehlikeye atıldığınız için üzgünüm. Bunu söylemek için kapıyı çaldım. Evimde olanlardan nefret ettiğimi söylemek için."

Başını eğdi. "Gerçekten bu yüzden mi kapıyı çaldın?" Onun saçlarına bayılıyordu. Başını geriye yatırıp onu öperken ellerini saçlarına gömmek istiyordu.

Kahverengi gözleri büyüdü. "Yoksa neden kapıyı çalayım ki?"

"Ah, uygulamak istediğiniz strateji bu mu? Soruya soruyla cevap vermek mi?" Aiden başını salladı. "Senin açık sözlü biri olduğunu sanıyordum. Oyun oynamayan."

"Özür dilemek için kapıyı çaldım." Hâlâ odasındaydı.

Hâlâ onun içindeydi. Ellerini kaldırıp ona dokunmak istedi. Onu odasına çekmek için.

"Beni korumak için birini vurmak zorunda kalacağını hiç düşünmemiştim." Alt dudağını ısırıldı. "Daha bilinçli olmalıydım. Bana gelen kişi Meridian'ın annesiydi. Kızından asla vazgeçmedi. Brooke - anne- çok çaresizdi. Umuda çok uzun süre sarıldı." Tony yutkunurken yumuşak bir tıkırtı duyuldu. "Clayton onu istismar etti. Meridian kaybolduktan altı ay sonra Brooke onu terk etti."

"Sence kıza ne yaptığını biliyor muydu?"

Soruyu düşünürken bakışları uzaklara yöneldi. "Bazen karşımızda bir canavar olduğunu biliriz ama inkar ederiz çünkü gerçekte yüzleşirsek o gerçek içimizde bir şeyleri kırar."

Tam önünde duran oydu. "Bu bir evet mi?" Onun açık sözlü olmasına alışmıştı, bu yüzden bu tereddütlü, savunmasız Tony... farklıydı. Onu daha dikkatli idare etmek istiyordu.

"Bildiğinden şüpheleniyorum, evet." Omuzları dikleşti. Mavi bir tişört giymişti. Bacaklarına ve kalçalarına sevgiyle yapışan solmuş bir kot pantolon. Ayakkabısı yoktu. Ayakları çıplaktı, tırnakları açık maviydi. "Daha dikkatli olmalıydım. O kâbusun içine sürüklenmen benim hatamdı."

Aiden bakışlarını sevimli ayaklarından çekti ve tekrar yüzüne baktı. "Beni istediğin yere sürükleyebilirsin. Kabuslarla başa çıkabilirim."

"Yapabilir misin?" O inanılmaz gözlerini adama dikerken başını kaldırdı. Derin, koyu çikolata rengi.

"Evet." Kesin bir yanıt. Kâbusları onu asla korkutamazdı. "Yalan söyledim."

Şaşkınlık içinden geçti.

"Özür dilemek için kapıyı çalmadım. Bu konuda haklıdınız. Genelde çok daha açık sözlü olurum ama bu benim için farklı bir durum. Sen farklısın."

Aiden da ona aynı yanıtı verebilirdi. Daha önce tanıştığı herkesten çok ama çok farklıydı. Ama sessiz kaldı çünkü

Tony'nin bundan sonra ne söyleyeceğini görmek istiyordu.

"Karakoldaki öpücüğü beklemiyordum."

"Bunun için özür dilememi mi istiyorsun?" Yıllardır aldığı en iyi öpücük için mi? Oh, kahretsin, belki de sonsuza kadar? *Sorgu odasındaki o sallantılı masada onu becerebilirdim.* O kadar ileri gitmişti. İhtiyaç içinde patlamıştı. Hiç beklemediği bir arzu. Evet, elbette ondan etkilendiğini biliyordu. Ama o öpücükle birlikte onu yiyip bitirmek istemişti.

Ona sahip olmak için.

Kendisini hiçbir zaman özellikle ilkel bir adam olarak görmemişken çok fazla ilkel bir tepki. Ama aynı zamanda, derinlerde bir yerde şöyle düşünmüştü.

Eğer dikkatli olmazsam, bana sahip olacak.

Çok saçma.

"Özür dilemeni istemiyorum, Aiden. Hayır. Hem de hiç. Eğer öpüşmek istemeseydim, seni durdurabilirdim. Saint bana kendimi savunmam için pek çok yol öğretti."

İsmi duyunca gözleri kısıldı. Wilde'ın Antonia hakkında hazırladığı dosyalarda Saint'in adı birkaç kez geçmişti. Bir zamanlar cinayetten aranan Saint hayatını değiştirmişti. Saint, ABD'deki en zorlu ödül avcılarından biri haline gelmiş, sonra da sadece en kötülerini yakalamanın kendisi için yeterli bir heyecan olmadığına karar vermişti.

Bu yüzden Buz Kırıcılar'a katılmıştı.

Saint ayrıca kısa süre önce kötü şöhreti olan bir kadınla nişanlanmıştı. Çoğu kişi Alice Shephard'ın bir kara dul olduğunu düşünüyordu. Anlaşılan Saint onun bir sonraki kurbanı olmaktan korkmuyordu. İş için hevesliydi. Bir gönüllü.

Ama Aiden Aziz meselesini şimdilik bir kenara itti. Bunun yerine, önemli olan şeye baktı ve "Özür dilememi istemiyorsan, o zaman ne istiyorsun?" diye sordu.

"Tüm o adrenalin olmadan da aynı hissi verip vermeyeceğini bilmek istiyorum." Dudaklarını ıslattı. "Arzunun içime akıp akmayacağını ve kıyafetlerini yırtıp sana burada ve şimdi atlamak isteyip istemeyeceğimi bilmek istiyorum... sadece bir öpücükten."

Elleri havaya kalktı ve kapının çerçevesini kavradı. Ya kapıyı tutacaktı ya da onu. Tony yine o haline geri dönmüştü.

Buna bayıldı.

"Çünkü bu genellikle benim başıma gelmez," diye devam etti, sesi ciddi ve kararlıydı. Yüz ifadesi kadar kararlıydı. "Tutkuya kapılıp gitmem."

Kapının etrafındaki tahtayı tutuşu sertleşti. "Söylemiyorsun." *Bildiğim iyi oldu. Diğer piçlerin senden böyle bir tepki alması fikri hoşuma gitmiyor.* Aiden onun tepkisinin özel olmasını istiyordu. Sadece onun için.

"Diyorum ki." Sesi yine ciddi ve kararlıydı. "Seninleyken kendimi farklı hissettim." Kaşlarının arasında bir kırılganlık belirdi. "Seninleyken *daha fazlasını* hissettim. Belki de adrenalindir. Demek istediğim, seksi bir ortam değildi."

Damarlarında dolaşan şehvete rağmen, kadının sözleri dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu. "Sıkışık sorgu odalarını seksi bulmuyor musun? Seni tahrik etmiyorlar mı?" Onun tüm tahriklerinin bir listesini almayı çok isterdi.

Ona gelince... Aiden'ı ne tahrik etti? O yaptı. Sesi kasvetli bir müzik gibiydi. Lavanta kokusu. Mavi tırnak cilası. Yemyeşil kıvrımları. Saçlarının koyu, kalın yelesi. Derin, muhteşem gözleri. Ve ağzı. Oh, evet, ağzı. Çok gür ve dolgun.

Alt dudağını ısırды. Gözleri daha da karardı. "Doğruyu söylemek gerekirse, kapalı alanlardan nefret ederim. Muhtemelen işim yüzünden. Çünkü içeriye kapatılıp gömülmenin nasıl bir şey olduğunu çok kolay hayal edebiliyorum."

Sikeyim.

"Bu hiç seksi değil." Bir irkilme. "Bak, benim bir sorunum var. Seksi şeyler söylemiyorum. Seksi şeyler yapmıyorum. Seksilik *yapmıyorum*. Muhtemelen şu anda seni baştan çıkarmak için tüm bu şehvetli şeyleri söylüyor olmalıydım, ama bunun yerine canlı canlı gömülmekten bahsediyorum." Kızardı. "Ben seksi olamam. Bu ben değilim."

"Oh, farklı düşünmek için yalvarıyorum." Onu çok seksi buluyordu.

"Sen yapıyorsun. Seksi ve şehvetli yapıyorsun. Sanki nefes almak kadar kolaymış gibi." Ona doğru el salladı. Başından başlayıp vücuduna doğru inen bir dalga. "farkında olduğundan emin olduğum bir seksapel yayıyorsun."

"Fark ettiğin için teşekkürler." Ellerini onun üzerinde tutmak istiyordu. Çaba sarf ederek onları kapının pervazında tuttu.

Başını sola doğru eğdi ve saçları omzunun üzerinden aşağı döküldü. "Muhtemelen bir kadınla tanıştığın gün arzuya kapılıp onunla öpüşmen normaldir."

"Teknik olarak, sanırım dün tanıştık. Ve hayır, hakkımda sahip olduğun inanılmaz yüksek fikre rağmen, tüm zamanımı yabancıları öperek geçirmiyorum."

"Seni gücendirdim."

"Hayır." Söylememişti. Ama durumu açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmişti. "Kapımı çalmaya geldin çünkü beni tekrar öpmek istiyordun."

Yavaşça nefes verdi. "İlk olarak, seni kâbusuma soktuğum için özür dilemek için kapıyı çalmaya geldim. İkincisi de teşekkür etmek için. Ama bunu söylemedim, değil mi?"

"İstasyonda söylemiştin." Onun teşekkürüyle ilgilenmiyordu. Onun öpücüğüyle ilgileniyordu.

"Teşekkür ederim. Ciddiyim. Yine de..." Başını hızlıca salladı ve tüm o gür saçları bir kez daha savruldu. Cidden, bu kadın bir şampuan reklamında oynamalıydı. Neden, *neden* o muhteşem yelesini örgü halinde tutuyordu?

"Yine de..." Sesinde merak vardı. "Nasıl bu kadar hazırlıklı olduğunu merak ettim. Çoğu insan bu şekilde tereddüt etmeden ateş edemez. Gergin görünmüyordun. Silahlı bir saldırganla ilk kez karşı karşıya geliyormuş gibi görünmüyordun. Aslında, oldukça tehlikeli görünüyordun."

Smith haklıydı. Kadın şüphelenmeye başlamıştı. "Benim konumumdaki bir adam saldırılara karşı hazırlıklı olmalı. Bazen bizden faydalanmak isteyen başkaları tarafından hedef alınıyoruz. Ortaklarımdan biri geçen yıl bir iş gezisine çıktığında kaçırıldı ve fidye istendi.

Orta Doğu gezisi. Meksika'da kötü niyetli bazı kişilerle karşılaştım."

"Kötü niyet mi?"

"Beni zorla minibüslerinin arkasına bindirip gecenin karanlığına doğru götürmek istediler. Keyifli bir yolculuk havasında değildim, bu yüzden davetlerini reddettim." Acımasız bir geceyi anlatmak için kolay kelimeler. "Tehlikeyle yüzleşmek için eğitilmem gerekti. Smith iyi biri ama yedi gün yirmi dört saat yanımda olması zor. Kendi başımın çaresine bakabilmeliyim."

Başını salladı. "Anlıyorum. Kendini oldukça iyi idare ettiğini düşünmüştüm."

Kahretsin, ama kız onu büyülemişti. "Fark ettiğin için teşekkürler." Bakışları bir kez daha onun üzerinde kaydı. Çaresiz bir tepkiydi çünkü ona bakmaktan hoşlanıyordu. Her şeyiyle. Ama bir şeyler -birileri- eksikti. "Köpek nerede?"

"Banshee çalışma odasında uyuyor - ya da süitin ön tarafındaki odanın adı her neyse. Kapıdaki yerini terk etmek istemedi. Sanırım beni koruyor."

Aiden bu dürtüyü anlayabiliyordu. O da onu korumak istiyordu. Bunun yerine, onu kendi hayatının karmaşasının içine çekiyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Bu da neydi böyle? Az önce ne demişti?

"Ne yapmak?"

"Benim davamı al." Onu araştırmış, izini sürmüş, işbirliğini sağlamak için her yolu denemeye karar vermişti. Ama bunların hepsi daha önceydi...

Bir pislik Antonia'mı vurmasın diye ona ölü taklidi yapmasını söylemek zorunda kalmadan önce.

İşte yine başladı. Şimdiye kadar yaptığı tek şey onu öpmekken *benim* düşüncelerimi düşünüyordu. Normalde hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında sahiplenici değildi.

O farklıydı.

"Beni istemiyor musun?" Hızlı bir göz kırpma. "Yani, artık davanda yardımımı istemiyor musun?"

"Oh, seni istiyorum. Sorun seni istemek değil." Hem fiziksel arzusundan hem de ona yardım etme arzusundan bahsediyordu

kardeşinin peşine düştü.

"O zaman sorun ne?" Tony sordu.

Onun incinmesinin sebebi olmak istemiyordu. "Belki de kayıpları bulmak için biraz ara vermelisin. Bu gece büyük bir korku yaşadın. Biraz kaçmak isteyebilirsin."

Elini onun göğsüne koydu.

Kalbi onun dokunuşu altında gümbürdedi.

"Kolay kolay korkmam," dedi ona. "Ayrıca her gün bir kahramanla karşılaşmıyorum."

"O etikete dikkat et." Tehlikeliydi. Ayrıca... "Bana dokunurken dikkatli ol."

"Neden?" Tony yaklaştı. "Sana dokunmamın nesi yanlış?"

Ona dokunduğunda, Tony çok fazla şey istemesine neden oldu. "Kapımda olmanın ilk iki nedeninin üzerinden geçtin. Özür ve teşekkür." Sesi sertti. Hırıltılıydı. Boğazını temizledi. "Üçüncü nedene odaklanmaya hazır mısınız?" Boğazını temizlemesinin bir faydası olmamıştı. Aksine, sesi öncekinden daha da derin ve karanlık çıkmıştı.

Başını eğdi. "Sebep üç. Adrenalin gittiğinde öpücüğün o kadar iyi olup olmayacağını görmek için."

Ama o başını salladı. "Benimle bahane üretmene gerek yok. Beni öpmek mi istiyorsun? O zaman öp beni. Adrenalinin bizimle bir ilgisi yok. Ben bir deney değilim. Ben bir erkeğim. Beni istiyorsun. Beni istediğini söylüyorsun."

"Yeterince adil." Doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Seni istiyorum." Adamın elleri kapının pervazından fırladı ve kızın etrafında kenetlendi.

ALTINCI BÖLÜM

Pervasız değildi. Cesur ve vahşi değildi. Tehlikeyi çok iyi bildiği için asla yabancılarla . Yeni tanıştığı erkekleri baştan çıkarmaya çalışmazdı.

Yapmadığı şeylerin uzun bir listesi vardı. Ve yaptığı şeylerin bir listesi.

Tony güvenli oynadı.

Sorumluluk sahibiydi.

Kendini adamıştı.

Sıkıcı. Sosyal hayatı böyleydi. Sıkıcı. Çünkü pek fazla randevuya çıkmıyordu ve çıktığında da erkekler onun yemek sonrası sohbetlerinden pek etkilenmiyorlardı. Ölüler hakkında bir şeyler duymak istemiyorlardı ve o da nasıl eğlenceli ve rahatmış gibi davranacağını bilmiyordu.

Ama...

Aiden'a karşı rol yapmasına gerek yoktu. Onun ne olduğunu biliyordu. Ne yaptığını biliyordu. Ve hala onu istiyordu.

Dahası, onu öptüğünde hissettiği arzu onu boğmuştu. Ve evet, tamam, belki de bu ikinci öpücünü bir deney olarak düşünmüştü. Çünkü Aiden yanılıyordu. Adrenalin önemliydi. Kafanızı karıştırabilir, duygularınızı yükseltebilir, hissetmediğiniz halde bir şeyler hissettiğinizi düşünmenize neden olabilirdi...

Ama...

Ama bu ikinci öpücük.

Ateş. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Onu öptü ve ateş vücudunda dalgalanıyor gibiydi. Umutsuz, kıvrımlı,

Vücudunu içten dışa ısıtan ve kıyafetlerini yırtmak istemesine neden olan şehvetli bir ihtiyaç. Kıyafetlerini yırtıp atacak bir tip değildi. Yine de onunla birlikte olmak istiyordu.

Kırmızı bayrak. Kırmızı bayrak! Tony zihninde bayrakların dalgalandığını görebiliyordu ama onları görmezden geldi. Neden?

Çünkü o beni kurtardı. Bir yabancı onu kurtarmak için koşup gelmeye uzun zaman olmuştu. Aslında, hiç olmamıştı.

Ona kadar.

Ta ki saldırganı yere sererken çok sert davranan adama kadar. Biraz kahraman kompleksi mi vardı? Varsa da siktir et. Tony'nin umurunda değildi. O sadece Aiden'dan daha fazlasını istiyordu.

Ona hissettirdiklerinden daha fazlasını. Tüketen ihtiyaçtan daha fazlası. Daha fazla tensel yoğunluk. Onu tutku ve açlıkla öptü ve o da ateşli, garip bir şekilde karşılık verdi. Acı çekerek.

Rawly.

Elleri adamın omuzlarını kavradı ve vücudu yapıştı. Adamın elleri kalçalarına düşmüş ve onun etrafında kıvrılmıştı. Giysilerinin arasından onun gücünü ve kuvvetini hissedebiliyordu. Güç onun için tahrik edici bir şeydi.

Ve onu kaldırdığında - sanki bu onun için dünyadaki en kolay şeymiş gibi kaldırdığında - onu daha da ateşlendirdi. Öpüşmeye devam ettiklerinde bacakları içgüdüsel olarak onun etrafında kıvrıldı. Adam döndü ve onu odasına taşıdı. Tony gözlerini açmadı ama nereye gittiklerini hissedebiliyordu. Öpüşme o kadar güzeldi ki bitmesini istemiyordu. Eğer gözlerini açarsa, başını kaldırırsa, bundan sonra olacıklara odaklanmak zorunda kalacaktı. Sırada ne *olabilirdi*. Buna hazır mıydı?

Hayır.

Ama bunu istiyor muydu? *Onu istiyor muydu?* Evet, istiyordu.

Belki de... belki de risk almanın zamanı gelmişti.

Kahraman oydu. Onu kurtarmıştı. Ondan korkacak neyi olabilirdi ki?

Bir sonraki anda Aiden ağzını onunkinden çekti. Kadından bir protesto ılığı yükseldi ama sonra dudakları kadının boğazındaydı. Hedefine ulaşabilmek için onu daha yükseğe kaldırmıştı ve boynundan aşağıya doğru öpüyor ve yalıyordu ve ah, ama ağzı inanılmazdı. Kız ona karşı kıvrandı, kalçaları sallandı ve adamın uzun, kalın sikinin üzerinde gezindi.

İyi hissettirdi, harika. Bu yüzden ona daha çok bindi. Daha sert. Daha hızlı. Eğilme ve sürtünme.

"Becer beni," diye homurdandı boynuna karşı.

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum," diye mırıldandı. "Ama kıyafetler engel oluyor."

Adam sertleşti. Kaslarının ona karşı taşa dönüştüğünü hissetti. Belirli bir bölge zaten taş gibi hissediliyordu. Ama eğer mümkünse, o bölge daha da büyüdü. Ve bu alet oldukça büyüktü.

Aiden ileri atıldı ve onu yatağın üzerine bıraktı. Dik durmadan önce küçük bir sıçrama yaptı.

Yatağın kenarında durdu ve alev alev yanan bakışlarıyla ona baktı. "Beni becermek mi istiyorsun?"

Öyle mi yaptı? Evet. kadarını söylemişti, değil mi?

"Öpüşmekten sevişmeye geçtiniz. Bu..." Bir elini yüzüne götürdü. "*Emin ol.*"

"Korumanız olduğunu varsayıyorum." Sütün etrafına bir göz attı. "Eğer yoksa, lobiye inip hediyelek eşya dükkanından bir şeyler alabilirim."

"Lanet hediye dükkanına gitmene gerek yok!" Geri sıçradı. Bir metre kadar. "Sen..." Nefes nefese kaldı. "Neden?" "Neden ne?"

"Neden beni becermek istiyorsun?"

Bunu gereksiz yere zorlaştırıyordu. "Etkinlikten önce bir sınav yapılacağını bilmiyordum."

Eli düştü. Sert bakışları onu sabitledi. "Senin için bir deneymişim gibi hissetmeye devam ediyorum. Beni ikinci kez öpmek istedin.

ilk öpücük kadar iyi olup olmayacağını merak ediyordum. Öyleydi. Hayır, daha da iyiydi."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bunu da fark etmene sevindim."

"Beni becermek istiyorsun, bakalım becermek de öpmek kadar güzel olacak mı?"

"Şey, evet." Bu o kadar kötü müydü? "Sen de bilmek istemiyor musun?" Eğer vücudu bir öpücükle tutuşursa, onunla sevişmek nasıl bir şey olurdu?

Elini yumruk yaptı. "Ben zaten biliyorum. Seninle seks yapmak harika olacak."

Oh. Yanaklarının kızardığını hissetti. Daha önce hiçbir erkek ona bunu söylememişti. "Beklentileri yüksek tutmak." Baskı yok.

"Kafaları iyi olmalı. Sikim o kadar istekli ki lanet pantolonumdan fırlamak üzere. Birlikte patlayacağımızı biliyorum."

Yine de geri adım attı. "Bu bir deney değil. Ve senin davanla ilgili değil. Aramızda ne olursa olsun, sana yine de yardım edeceğim. Bu konuda söz veriyorum."

Gözleri sıkıca kapandı. "*Sik beni.*"

Yine tam da bunu yapmaya çalışıyordu. Onu ateşliymiş gibi bırakan ve geri sıçrayan oydu. Pek de gurur verici bir karşılık değildi. Nefesi kesildi. Belki de bazı şeyleri doğru düzgün açıklayamıyordu. "Bana hissettirdiklerin hoşuma gidiyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kehribar rengi dar yarıklar ona bakıyordu. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

Onu baştan çıkarmak mı? Ama açıkça başarısız oldu. "Belki de bu bir hatadır." Normalde bu şekilde davranmamasının bir nedeni vardı. "Odama geri dönmeliyim." Yatağın kenarına doğru kayd.

Ama o da hareket etti. Onu engellemek için yatağın kenarına doğru ilerledi. Büyük bir yatak. Yüksek. Kral boy. Ellerini onun iki yanına koydu ve eğildi. "Hiçbir yere gitmeni istemiyorum."

Kalbi hızlandı. İyi, zaten . Daha da hızlandı. "Okuması zor bir adamsın."

"*Emin olmanı* istiyorum. Sabah senin hatan olmak istemiyorum."

Şaşkınlık içinde yuvarlandı. "Ben seni böyle düşünmezdim."

"Henüz tüm sırlarımı bilmiyorsun."

"Benimkini bilmiyorsun." Bu sırlarla ilgili değildi. İhtiyaçla . Şanslıysanız belki de hayatınızda bir kez yaşayabileceğiniz türden bir arzu. Çünkü filmlerde her zaman gösterilen o seni alıp götürün çılgınlık? En azından onun hayatında pek olmamıştı. Hayatında ilk kez hissediyordu. Bu sefer. Bu adam.

Daha da yakına eğildi. "Nedir bu? Bana tek gecelik bir ilişki mi teklif ediyorsun?"

"Sana söyledim, ben bunları yapmam."

"Doğru. Yabancılarla takılmazsın." Çenesinde bir kas kasıldı. "Ama burada benimlesin."

"Sen bir yabancı değilsin. Bugün hayatımı kurtaran adamsın."

"*Minnettarlık*. Beni minnettarlıktan mı becereceksin?"

Elleri adamın yüzünü çerçevelemek için kalktı. "Cesurca bir çaba ama işe yaramayacak."

Kaşları havaya kalktı. "Yiğit mi? Az önce *yiğit* mi dedin sen? Ben seni becermekten bahsederken mi?"

Adamın yanaklarındaki kirli sakallar avuçlarını okşuyordu. Adamın gözlerinin içine baktı ve içini gördü. "Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Ne?"

"Beni istiyorsun. Bunu kaçırmak zor olurdu." Çünkü aleti çok büyüktü. "Ama sen her şeyi yapmaya çalışıyorsun..." Tony centilmenlikten hoşlanmadığı için doğru kelimeyi aradı ve sonunda... "Asil ol ve seni terk etmemi sağla."

"Ben asil değilim ve inan bana, istediğim son şey senin gitmen."

Ağzı santim uzağındaydı. "Ne istiyorsun?" "Sen.

Yatakta çıplak. Adımı inleyerek söyle."

"Açıkça ulaşılabilir bir hedef," diye karşılık verdi, nefesi kesilmişti.

Gözleri büyüdü. Sonra başı döndü. Dudakları sağ avucunun üzerinde gezindi. Dili avucunu yaladı ve kızın nefesi kesildi. Var olduğunu bile fark etmediği bir başka hassas nokta. Şimdiye kadar. Ona kadar.

"Beni çözüyorsun." Adamın nefesi avucunun üzerinde gezindi. Tony'nin üzerinden bir ürperti geçti.

Başını çevirip ona baktı. Gözleri onunkilere kilitlendi. "Tek gecelik bir ilişki istemiyorsun. Ne istiyorsun?" Bir duraklama. "Bir ilişki mi?"

"O işlerde pek iyi değilimdir."

"Belki de yanlış piçlerle birlikte olmuşsundur." Dudakları inceldi. "Biliyor musun? Şu anda o piçler hakkında bir şey duymak istemiyorum. Sana asla dokunmaması gereken kibirli bir bilgisayar korsanını düşünmek istemiyorum. İstemiyorum-"

Buz. Üzerine döküldü. İçinden. Hissettiği arzunun lezzetli sisi buharlaştı. "Bryan'ı nereden biliyorsun?"

Konuşmadı.

"Çünkü çok açık konuştun." Ve çok haklıydı. Birkaç dakika önce kendini cesur ve yüz­süz hissetmişti. Şimdi ise sadece yanlış hissediyordu. "Yataktan kalkmak istiyorum" Bunların hepsi... *yanlıştı*.

Bryan'ı nereden biliyordu? Bryan'ın hükümet için hacker olarak çalıştığı gerçeğini? Böyle kişisel, sözde gizli bir bilgi. Yine de biliyordu.

Bryan'ın sevgilim olduğunu nereden biliyordu? Öp ve söyle tipinde biri değildi. Elleri Aiden'in yüzünden uzaklaştı. Göğsüne doğru indi. Onu daha yakına çekmek yerine, ona doğru itti.

Çenesi kilitlendi, geri adım attı.

Yataktan atladı. Sütlerini birbirine bağlayan açık kapıya doğru birkaç hızlı ve aceleci adım attı.

"Seni araştırdım."

Tony durdu. Arkasına bakmadı. Bakışları kapı aralığında kaldı. Haber şok edici değildi. Ne de olsa avukatı -Kiara-

Aiden'in birkaç aydır "ona kilitlendiğini" söylemişti. Davası için doğru kişi olduğundan emin olmak için onun geçmişini biraz araştırdığından emindi.

Ama bir de işinde iyi olduğundan emin olmak için araştırmak vardı. Bir de hayatını didik didik etmek ve sevgililerinin isimlerini öğrenmek vardı. Bryan'ın Sam Amca için yaptığı çok gizli işleri öğrenmek.

Aiden bütün bunları nasıl öğrendi?

"Sizin hakkınızda öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek istedim. Bir firmayla anlaştım, bunu kendi adamlarımla yapmadım çünkü sıkı bir gizlilik istiyordum. Tuttuğum firma en iyilerin en iyisiydi."

"Kendi halkına güvenmiyor muydun?" Bu onun kafasını karıştırdı. Ve ona tekrar bakmasına neden oldu.

"Senin gizli kalmanı istedim. Wilde'ın bana, her ne keşfedilirse keşfedilsin, bu bilginin en katı gizlilik içinde tutulacağına dair güvence verebileceğini biliyordum. Ve hayır, kendi adamlarıma güvenmiyorum. Sadece biraz şirket casusluğuyla uğraşmak zorunda kaldım. Her zaman avantaj elde etmek isteyen insanlar vardır. İster mülke tecavüzden, ister siber saldırılardan, isterse de rakiplerinizden yüksek maaş vaadiyle kandırılan çalışanların ihanetinden bahsediyor olun... olur böyle şeyler." Grim. "Yakın çevremden biri beni sattığı için neredeyse bir proje teklifini kaybediyordum. Dikkatli olmak zorundayım."

Yani Wilde'ı işe almış. Evet, şirketin adını tanıdı. Wilde sadece korumayla ilgili değildi. Patron Eric, bir keresinde Saint'i kendisi için çalışması için ayartmaya bile çalışmıştı. Wilde çok ama çok iyiydi. Ve hükümetle derin bağları vardı. *Bu Bryan'ın işini nasıl öğrendiğini açıklıyor.* Ama.. "Konu bana güvenip güvenemeyeceğin olduğunda sevgililerimin isimlerini öğrenmenin nasıl bilinmesi gereken bir bilgi olduğunu anlamıyorum." Şimdi şaşkınlığının içinden öfkenin çıktığını hissediyordu. Ona öfke duyuyordu çünkü ona *güveniyordu*. Ona karşı *bir şeyler* hissediyordu. Tony'nin her zamanki ihtiyatlı tavrını bir kenara bırakmasına neden olan bir şey. Sadece ondan çok şey sakladığını öğrenmek için.

Başka ne biliyor ki? Kendini çok açıkta hissediyordu. Bu basit bir arka plan çalışması değildi. İşin içinde Wilde varken olmazdı. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek için büyük paralar ödemişti. *Sırlarını* öğrenmek için.

Lanet olsun. Neden ona karşı gardını indirmişti? Gardını indirdiğinde kendini acıya açtığını neden hâlâ öğrenememişti?

"Senin hakkında her şeyi bilmek istedim." Ellerini iki yanında tuttu ve ona odaklandı. "Seninle iletişim kurmaya çalıştım. Mektuplarımı ve e-postalarımı görmezden geliyordun. Bu seni şaşırtabilir ama insanlar beni nadiren görmezden gelir."

"Ah, affet beni. Gururunu incitmek istememiştim. Kendi hayatımı yaşamak ve ölüleri bulmakla biraz meşguldüm." O notları görmediğini belirtmedi. Ekibindeki başka birinin o notları okumuş olabileceğini. Davalara ve istihbarata göre önceliklerini belirlemeye çalıştılar. Ve yardım etmek için bir şeyler yapabileceklerini düşünüp düşünmediklerine göre.

Onun tepkisine kızmak yerine ona gülümsedi. Bu lanet adamı daha da çekici kılan sıcak, geniş bir gülümsemeydi bu. "Sana alışamıyorum."

Bu da ne demek oluyor?

"Dengemi bozan şeyler söyleyip duruyorsun." Ona doğru süzülen bir adım attı.

Tony sertleşti. Onun tekrar kendi alanına girmesini istemiyordu. Çok yakın olduğunda, sıcaklığı ve gücü onu çevreliyordu. Kokusu onunla alay ediyordu. Vücudunu ona doğru çevirdi ama elini kaldırdı. "Olduğun yerde kal."

Hemen ellerini kaldırdı, avuç içlerini ona doğru uzattı. Gülümsemesi kayboldu. "Bunu kötü anlamda söylemedim. Doğruyu söylemek gerekirse, sizi büyüleyici buluyorum."

Midesi bulandı. "Nedenini anlamıyorum. Eminim benim hayat hikâyem oldukça sıkıcıdır. Sadece bir sürü ders aldım ve kafamı kitaplara gömdüm." *Bilemez. Bilemez.* Panik alevlendi, ama onunla savaştı. Wilde iyiydi, evet. Bağları vardı.

Hükümet, *evet*. Ama onun en derin acısını bilemezlerdi. Çok uzun zaman olmuştu. Gömülmüştü.

Buz Kırıcılar'daki en yakın arkadaşları bile bilmiyordu.

"Wilde çok titizdir," dedi, sesi yumuşaktı. Dikkatli. "Erişimleri oldukça sıra dışı. Ve sende sıkıcı diyebileceğim hiçbir şey yok."

Kalp atışlarının gümbürtüsü Tony'nin kulaklarını doldurdu. Nefes alış veriş kesildi.

"Ölülere neden yardım etmek istediğini biliyorum Tony. Neden kayıp olanları bulmak istediğini biliyorum. Saklananları."

Hayır, , hayır. Böyle bir şey olamaz. Sahne *neredeyse* ateşli bir seksten, en karanlık zamanlarının acı verici bir ifşasına dönüşmüş .
Olamaz.

Ama durmuyordu ve ifadesi sertleşmişti. "Bu gece duygularının neden karmakarışık olduğunu biliyorum."

Her yerdeydiler çünkü ondan önceki pislik parasını etrafa saçıyor ve hayatını çok derinden .

"Adrenalinin neden seni geçirmesine izin verdiğini biliyorum."

İzin vermek mi? "Biri size ateş ettiğinde adrenalin yükselir. Bu bir şey, sizi temin ederim."

Aiden'ın sıkılmış çenesinde bir kas esnedi. "Meridian'ın babasının onu toprağa koyan kişi olduğunu anladığında, her şey geri geldi, değil mi?"

Ona durmasını söylemek istedi ama tek kelime edemedi.

Konuşmaya devam etti. "Seni öldürmek isteyen bir canavarla yüz yüze geldiğinde geri geldi." Öfke yüzünde parladı ama hemen gizlendi. "Bu yüzden duyguların senden hızla uzaklaşıyor. Bu yüzden benimle kaçmak istedin."

"Seninle olmak istedim çünkü bir erkeği hiç bu kadar çok istememiştim." Ragged.

"Küçükken başına gelenleri biliyorum.
çocuk."

Kulaklarını donuk bir çınlama doldurdu. Kalbinin gümbürtüsü değil. Bir çınlama. Ve tek düşünebildiği...

O bilemez. Ben yeni biriyim. Farklı . gömülü. Ben gömdüm.

"Sekiz yaşındayken kaçırılmışsın. Meridian ile aynı yaştaydın, değil mi?"

Meridian kaçırılmamıştı. Öldürülmüştü. "Dur." Tony sonunda konuşmayı başardı.

"Seni kaçırın piç dört kızı daha kaçırmıştı." "Konuşmayı kes."

Yumuşak. Çaresiz.

Ama durmadı. Bakışları onu delip geçti. "Onlar kaçmadı. *Sen kaçtın*. Sen kaçtın. Bileklerine bağladığı ipten kurtuldun. Ormanın içinden, o lanet kulübeden uzağa koştu." Ona doğru bir adım attı, sonra kendini tuttu. "O zamanlar bile olağanüstüydün."

"Hayır, şanslıydım." Onu diğer kızlardan ayıran özel bir şey yoktu. Ailelerine geri dönemeyen kızlar. Tek fark şuydu.

Kolyem. Annesinin ona verdiği kalp şeklindeki kolye. Kolyesinin kenarını ipleri kesmek için kullanmıştı. Ve koştu, koştu, koştu.

"Polisleri geri getirdin. Diğer cesetleri buldular. Onu buldular. Kavga etti, çatışma çıktı ve onu öldürdüler."

Ellerini kulaklarına götürmek ve onun sözlerini duymamak istiyordu çünkü bu sözler gömmek için çok mücadele ettiği anılarını canlandırıyordu. Kâbuslarına giren ve hâlâ ter içinde uyanmasına neden olan anılar. *Ya kaçmasaydım?*

"Tam oradaydın. Her şeyi gördün. Wilde kesin kanıt bulamasa da ben anladım. O öldüğünde olay yerinde olmalıydın. Ne de olsa onu nasıl bulacağımızı bilen tek kişi sendin."

"Banshee." Çok zayıf. Çok alçak. *"Banshee."*

Arkasında köpeğin ayak seslerini duydu, sonra Banshee'nin kafası bacağının arkasına çarptı.

Aiden'in yüz hatları kaşlarını çattı.

Eli geriye uzandı ve parmakları Banshee'nin kürküne battı. Tony'nin içine sakinlik yayıldı. *Artık küçük bir kız değilim. Kaybolmadım. Ben iyiyim.*

"Kapalı alanları sevmemenin gerçek nedeni bu, değil mi?" Aiden bastırdı. "Çünkü bir dolaba kilitlenmiştin."

Her şeyi öğrenmişti. Ya da öyle sanıyordu. "Adım medyanın dışında tutuldu. Tüm raporların dışında." Çünkü reşit değildi. Çünkü ailesi doğru bağlantılara sahipti. Babası o korkunç geceden sonra onu yedi gün yirmi dört saat korumak istemişti.

Bir süre için öyleydi. Ta ki koruma her şeyden çok bir hapishaneye dönüşene kadar. On altı yaşındayken, artık hayatını korku içinde yaşamak istemediğine karar vermişti. Bu yüzden yaşamadı. Ya da en azından her zaman korkmamaya çalıştı. Ama gece geç saatlerde, yalnız kaldığında, karanlık her zaman içine kapanmaya çalışırdı.

Sıcak kehribar rengi bakışlarıyla onu izledi. "Uzmanlık alanın olarak adli antropolojiyi seçmiş olman çok mantıklı. Kurbanları eve getirmeye devam etmek istiyorsun. Bu yüzden çalışıyorsun ve bu davalar için kışını yırtıyorsun ama yine de peşini bırakmıyorlar."

"Bu gece psikanalize gireceğimi bilmiyordum. Farklı bir şey umuyordum. Hayallerimi yıktın." Aralarındaki kimyayı keşfetmek buraya kadarmış. Sahip olduğu her sırrı bildiğini düşünen bir milyarder tarafından psikanalize tabi tutuluyordu. Ne kadar harika. Ne kadar korkunç. "Dezavantajlıyım çünkü geçmişini araştırmak için profesyonel bir ekip tutmadım. Bu durumu derhal düzeltmem gerekecek."

"Yapacaksın." Aiden bu olasılıktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sanki bu kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi davranıyordu. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama başkalarını tutmana gerek yok. Sadece Buz Kırıcı arkadaşlarına dünyayı parçve yapman gereken de tam olarak bu. Her şeyi öğren. İyi, kötü ve ortadaki üzücü şeyler. Her şeyi öğrenin."

detay." Başını salladı. "Çünkü o zaman ödeşmiş oluruz. O zaman bana bir yabancıymışım gibi bakmazsın. O zaman belki beni yakınında istersin."

Şüpheli. Neredeyse bir hata yapıyordu. "Neden ihanet gibi hissettiriyor?"

Yüzünde şok ifadesi belirdi.

"İşte yine açık sözlü oluyorum." Oh, pekala. Sözlerini geri almak için artık çok geçti. "Ama sanırım ikimiz de her konuda açık sözlü olmadığımızı biliyoruz." Elinden geldiğince kendini sırlarla sarmaladı. "Tanışmamızdan çok önce geçmişimi öğrendiğini bilmek neden ihanetmiş gibi hissettiriyor?" Basit bir geçmiş araştırması bir şey olabilirdi. Ama Wilde'ı işe almak? Bu kadar derine inmek? Ve... "Eski sevgililerim mi? Neden onlar? Başka ne biliyorsun?" Yanlış soru. Daha iyisi... "Neyi bilmiyorsun?"

Çenesi kalktı. O güçlü, kibirli çenesi. "Benim dünyamda bilgi güçtür. Benim tarafımda olmana ihtiyacım vardı. Senin hakkında ne kadar çok şey bilirim, yardımını alma olasılığım o kadar artacaktı."

"Beni sana yardım etmeye *ikna* etmek için... demek istediğin bu." Öğrendiği bilgileri ona karşı kullanmaya niyetliydi.

"Evet, demek istediğim buydu."

En azından inkar .

"Başımdan beri çok hevesliydim. Çok çaresizdim. Smith'i yanlış zamanda gönderdim. Ve görünüşe göre yine çuvalladım."

Onun arkasındaki yatağa bakmıyordu. Nefesi titreyerek girip çıkıyordu. Seks yapmaya ne kadar yaklaştıklarını düşünmeyecekti.

Kahretsin, bunu çok düşünüyorum.

"Bir özrün yeterli olacağını sanmıyorum, ha?" Aiden sesi sertleşerek sordu.

"Üzgün müsün?" Çünkü onun üzgün olduğunu düşünmüyordu.

Soruyu düşünüyor gibiydi. Sonunda Aiden omuzlarını geriye atarak, "Hayır," diye itiraf etti.

"Piç kurusu."

Bir . "Başkaları tarafından sık sık böyle çağrılıyorum, yine de senin o kalabalığa katılmayacağını umuyordum." Öne doğru eğildi ama bir adım daha atmadan kendini tuttu. "Senin hakkında öğrendiğim her şey beni ihtiyacım olan tek kişinin sen olduğuna ikna etti."

Gözlerini kırptırdı.

"Azminiz. Kararlılığınız. Vazgeçmiyorsunuz. Eğer bir dava alırsanız, elinizden gelen her şeyi yaparsınız."

"Kayıpları her zaman bulamıyorum." Bir mucize arıyordu. Onun mucizesi değildi. Kimsenin mucizesi değildi.

"Önemsiyorsunuz. Davalarınıza yatırım yapıyorsunuz. Buna ihtiyacım var. Benim kadar önemseyen birine ihtiyacım var." Sert bir nefes verdi. Elini önce ona, sonra da kendine doğru salladı. "Ama bunu beklemiyordum. Sana dokunmayı ve hayatımda hiç kimseye duymadığım kadar arzu duymayı beklemiyordum. Cennete dokunmak üzereyken neden çuvalladığımı ve yanlış bir şey söylediğimi bilmek ister misin?"

Bu... cennete dokunmak mıydı? Yaptıkları şey hakkında böyle mi düşünüyordu? Şiirsel. Ama belki de bu kasıtlıydı. Bir dikkat dağıtma. Yanlış yönlendirme. Adamın kelimeleri bu kadar kolay çarpıtabildiğini düşünüyordu. "Neden her şeyi berbat ettin?"

"Çünkü ben kıskanç bir piçim. Seninle tanışmadan önce sana dokunan diğer ahmakları bilmek *hoşuma* gitmiyor. Bunun pek mantıklı olmadığını biliyorum ama..." Omuz silkti. "Neyse o. Sana normal tepki vermiyorum."

Ona karşı kesinlikle normal bir tepki vermiyordu. Aslında, onun için tüm değerli kurallarını çiğnemeye hazırды. Ama onun zaten sır sakladığını öğrenmişti.

"Sahiplenici oldum. İlkelleştim. Ve ben...düşünmemem gereken şeyleri düşünmeye başladım."

Ona sorma. Sorma. Sadece odana gir ve kapıyı kapat. "Ne gibi şeyler?"

Ama ona sadece yavaş, şehvetli bir gülümseme verdi.

Git. Ondan sürünerek uzaklaştı.

Gülümsemesi soldu. "Sana zarar vermeyeceğim." "Vereceğini hiç söylemedim."

"Geçmişine baktığım için kızgınsın." Birkaç adım daha. "Kızgınlık hissettiğim şey değil." Kaşları çatıldı. "O zaman nasıl hissediyorsun?"

Zaten bir kez söylemişti. *İhanete uğradım.* Yeni tanıştıkları düşünülürse bu muhtemelen pek mantıklı değildi. Ve onun dünyasında, herkes hakkında derinlemesine araştırma yapmak muhtemelen olağan bir şeydi. Ama onu sadece araştırmamıştı. Onun en karanlık sırlarını ortaya çıkarmıştı. Sonra da bunlar hakkında sıradan bir sohbetmiş gibi konuşmuştu. "Kendimi çiğ ve hissediyorum. Gömmek istediğim kısımlar yüzeye çıktı."

Çenesi kilitletti.

"Sana bakıyorum," mutlak gerçek, "ve inciniyorum. Bu yüzden şu anda sana bakamam." Ondan uzaklaştı. "İyi geceler, Aiden."

"*Antonia.*" Sert.

"Sana söyledim, herkes bana Tony der." İçini bir ürperti kapladı çünkü zihninde ona başka birinin seslendiğini hatırlıyordu...

Antonia, seni almak için gönderildim. Ailen gecikti ve baban istedi.

Nefesi titreyerek kesildi. Banshee'yle birlikte, onu odasına götürecek olan eşiğin üzerinden neredeyse sıçradı. Kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Kilitledim.

Ve geçmişi ona çarptı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Her şeyi berbat etmişti. Ona çok değerli bir şeye mal olan büyük bir hata.

Onun güveni. Tony'nin gözlerinde görmüştü. Acıyı. Acıyı. Onu öpüyor, ona dokunuyor, onu en az onun onu istediği kadar çaresizce istiyormuş gibi davranıyordu. Sonra o aptal ağzını açtığı için her şeyi berbat etmişti.

"Evet, yani..." Süitin pencerelerinin önünde volta atan Smith'ten bir nefes. "Üzgün köpek ifadeniz bana geceyi güzel adli antropologla şehvetli bir mutluluk içinde geçirmediğinizi söylüyor."

Aiden'in az önce kaldırdığı kahve fincanını sıkıca tuttu. Fincandan buhar çıkıyordu. "Bu sabah beni zorlama."

"Hayır mı?" Smith ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ben itmezsem kim itecek? Diğer herkes senin deli kışından korkuyor çünkü yanlış bir kelime söylediklerinde ya da sana çok uzun süre baktıklarında onları kovacağını düşünüyorlar."

Tony ondan korkmuyordu. Ondan korkmuyordu. Zenginliğinden etkilenmemişti. Hatta onunla ilgili *hiçbir şeyden etkilenmemişti*. Aiden şu anda onun boktan listesinin en tepesinde yer aldığından emindi. Onun kahramanı olmaktan çıkıp.

Yüzüne bile bakamadığı adama.

"Ona , değil mi? Sana söyledim, o kadın zeki. Ona karşı tetikte olmalısın. Bütün evinin yıkılmasını gerçekten istiyor musun?"

Kahveyi bıraktı. Buharın tembelce süzülüşünü izledi. "Tek bir hataydı."

"Orospu çocuğu. !"

Smith'in sakinleşmesi gerekiyordu. "Ben... onun eski sevgililerinden birini bildiğimi ortaya çıkarmış olabilirim."

"Ne?" Smith ona doğru atıldı. "Ne yaptın sen? Ne dedin sen?"

Aiden iç geçirerek güvenlik şefine odaklandı. Hayır, bundan da öte-Smith onun neredeyse tek gerçek arkadaşıydı. "Onun hakkında yaptığım geçmiş araştırmasını biliyor. Çok ama çok kapsamlı bir kontrol."

"Oh, kahretsin." Smith'in yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Siz ikiniz ateşli ve ağır davranırken *bunu öğrenmediğini* söyle bana."

Aiden konuşmadı.

"Bu evet demek." Kesinlikle perişan olan Smith, Aiden'in karşısındaki sandalyeye çöktü. "Aletinle düşünüyordun. Bunu yapmaman gerekiyordu! *Genelde* böyle yapmazsın. Normalde buz gibisin. İş ve zevk ayırılır, senin mantran bu değil mi? Bu saçmalığı göğsüne dövme yaptırmadığına şaşırdım."

Arka dişleri sıkıldı. "Durum farklıydı," homurdandı. "O beklediğim gibi biri değildi."

Smith ona doğru eğildi ve sorgulayan bakışlarla onu süzdü. Bir süre sonra... "Siktir."

"Hayır, yapmadık. Ne yazık ki." Bu yüzden geceyi onu ve bir daha nasıl çuvallamayacağını düşünerek geçirmişti. "Hâlâ benim davamı alacağından bile emin değilim. Kendini... ihanete uğramış hissetti."

"Çifte lanet."

"Onu incittim." Masaya baktı. Onun için kahvaltı sipariş etmişti. Yemek geldikten sonra kapısını tıklatmış ve ona hafifçe seslenmişti. Kadın cevap vermemişti. "Ona zarar verebileceğimi bilmiyordum." Kızın kara gözleri acıyla dolduğunda ne kadar boktan hissedeceğini de bilmiyordu. Sebep olduğu bir acı.

Bu bir daha olmayacak.

Kimi kandırıyordu ki? Tek yaptığı incitmektir. Ve ihanet ettiği ilk kişi o değildi.

"Herkes incinebilir. Sen bile. Kalbi olmayan adam."

Bu sözden *nefret ederdi*. Yıllar boyunca bunu iddia eden pek çok insan duymamış değildi. Genelde rakipleri olurdu ama birkaç sevgili bu suçlamayı ona bile yöneltmişti. Neden? Bölümlere ayırma konusunda iyi olduğu için mi? Smith haklıydı. Normalde iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmazdı. Duygularının suları bulandırmasına izin vermezdi. Kontrollü olmayı severdi. Her şeyin düzenli olmasını severdi. Kendi yarattığı yolda ilerlemeyi.

"Senin aptal halini onun gözüne nasıl sokacağız?" Smith Fransız tostuna uzandı.

Aiden asık suratla yiyeceklere baktı. "Fransız tostuyla başlamayı düşünmüştüm."

Smith sustu. "Oh, bu onun için mi? Ben de çilekleri ve mimozaları benim için sipariş ettiğini sanıyordum çünkü ben harikayım. Mimosanın senin için olamayacağını biliyordum. Uzun zamandır bir içkiye dokunduğunu görmemiştim."

"Kapıyı çaldığımda cevap vermedi."

"Çünkü -eğer doğru anladıysam- ateşli ve ağır bir sevişme sahnesinin ortasında senin çılgın bir sapık olduğunu öğrendi. Ona takıntılıymışsın, o da odasına kaçmış, kapıyı kilitlemiş ve muhtemelen bütün gece büyük Alman Shephard'ına nöbet tutturmuş." Smith Fransız tostunu ısırdı ve birkaç dakika çiğnedi. Sonra, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama muhtemelen onun iyiliğini geri kazanmak için çok lezzetli bir kahvaltıdan çok daha fazlası gerekecek. Ben olsam daha fazlasını ."

Daha büyük mü? "Bana pek elmaslı ve mücevherli bir tip gibi gelmedi." Muhtemelen mücevherleri adamın suratına fırlatırdı. "Ve ben takıntılı değilim. Sadece yardımını istiyorum."

"Onun yardımı mı... yoksa kendisi mi?"

Adamın hıyarlığı bırakması gerekiyordu. "Benimle olmadığı sürece yardım edemez."

"Uh, huh." Smith Fransız tostunu bitirmişti. "Yaltaklanman nasıl gidiyor? Onu geri kazanmak için yeterince iyi bir şey yapabilecek misin? Bu arada, eğer farkında değilsen, bütün büyük dedikodu sitelerinde adın geçiyor. Sosyal medyada trendsin. Tüm o eğlenceli şeyler. Sen ve güzel doktoru saldırganından nasıl kurtardığının hikayesi."

"Eminim bundan nefret edecektir." Çünkü Tony spot ışıklarından uzak duruyordu. Talihsizdi, çünkü nereye gitse o ışık da peşinden geliyordu. Dönüştüğü kişinin bir yan etkisi.

"Evet, bunun senin lehine işleyeceğini pek düşünmemiştim." Smith bağlantı kapısına doğru bir bakış fırlattı.

Aiden'in tarafındaki kapı ardına kadar açıktı. Tony'nin fikrini değiştirip ona geri dönme ihtimaline karşı bütün gece açık bırakmıştı.

Öyle bir şansımız yok.

Kapısı kapalı kalmıştı.

"İçerisi gerçekten çok sessiz." Smith elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Orada *olduğuna* emin misin? Ya çok sinirlendiyse ve gecenin bir yarısı seni terk ettiyse?"

Çatalı tabağa çarptı. Aiden yumurta yemeye çalışıyordu ama boş ver gitsin. Ayağa fırladı ve bağlantı kapısına doğru koştu. "Onu duyabilirdim."

"Şüpheli. İçimden bir ses Tony'nin istediği zaman sessiz ve sinsi olabildiğini söylüyor."

Yumruğu kapıya çarptı. "Tony!" Evet, sesi umutsuz geliyordu çünkü öyleydi. Ya gitmiş olsaydı? Neden bu seçeneği düşünmemişti ki?

Çünkü... Çünkü onunla aramı düzeltebileceğimi düşünmüştüm. Elbette nasıl yapacağını bilmiyordu ama onu kaçacağını da düşünmemişti.

Daha çaresiz hissederek tekrar vurdu. Köpeği havlamıyordu bile. Tony içeride olsaydı köpek havlardı, değil mi? *Sonofabitch.* O-

Tony kapıyı zorlayarak açtı. "Sabahları hep böyle gürültü yapar mısın?"

Onu yakaladı ve kollarının arasına aldı. Onu sıkıca tuttu. "Sen gitmedin."

Banshee
homurdandı.

Tony sertleşti.

Cehenneme kadar yolu var. Hemen . Geri adım attı. Nefes aldı.

"Neden gitmiş olayım ki?" diye sordu dikkatle, Banshee'nin başını güven verici bir şekilde okşarken bile. Köpeğin gözleri Aiden'da kaldı ve Banshee mutlu görünmüyordu. "Seninle bir anlaşmamız var ve sırf beni kızdırdın diye geri adım atmayı düşünmüyorum."

Smith, "Muhtemelen yakında seni yine kızdıracak," diye . "Buna hazır ol! Ve söylemeliyim ki, saçların bu şekildeyken kesinlikle çok hoş görünüyorsun. Kalın ve gevşek. Neden saçlarını tekrar örüyorsun?"

"Çünkü cesetleri çıkarırken, yoluma çıkıyor."

"Oh." Smith boğazını temizledi. "Tamamen harika bir sebep. Kendini yapmaya devam et."

Aiden arkadaşına ters ters bakmak için dönmüştü çünkü Tony ile flört eden ahmağı sevmiyordu. Ama kızın soğukkanlı tepkisi üzerine dikkati tekrar ona kaydı. Aiden onun bakışlarının kendisini hiç terk etmediğini fark etti. Yoğun bakışları onu yakıp kavuruyor gibiydi. "Sana bir özür borçlu olduğumu biliyorum."

"Saint'i ben aradım."

Omuzları sertleşti. Aziz. Yine o adam. Yattığı biri değildi -Aiden, Saint'in başka biriyle ciddi bir ilişkisi olduğunu biliyordu. Ama Tony'nin o adama yakın *olduğunu* da biliyordu ve belli ki Aiden'ın kıskançlık sorunları vardı. Daha önce hiç kimseyi kıskanmamışken bu şaşırtıcı bir durumdu. Ama onunla... *kahretsin, evet, kıskandım.*

"Grubun arka plan çalışmasını başlatacak. Bilin diye söylüyorum -çünkü sır saklayıp arkadaşlarıma açıklamak gibi bir huyum yoktur- geçmişinizi araştırarak. Sadece dedikodu sitelerinde gösterilen parlak kısımları değil..."

"O şeyi zaten gördün, değil mi?" Smith kederli bir iç çekti. "Onun hakkında konuşmaya bayılıyorlar. Para yüzünden, sen

biliyorum. Ve eskiden çıktığı ünlüleri."

Ünlülerle çıkmamıştı. Onlarla *birkaç* hayır etkinliğinde yakalanmıştı, ama bunun tek nedeni söz konusu kadınların fotoğrafları sahnelemiş olmasıydı.

"Saint ve Memphis sahip olduğunuz tüm sırları ortaya çıkaracak. Bu ikisi birlikte çalıştığında olağanüstü oluyorlar."

Memphis. Evet, bir başka Buz Kırıcı'nın adını tanımıştı. "Bana yakında tüm sevgililerimi tanıyacağını ve ödeyeceğimizi mi söylüyorsun?"

Uzun kirpikleri titredi. "yok. Bu benden yapmamı istediğin iş. *Senden* hayatımı didik didik etmeni hiç istemedim. Yardım için sana gelmedim. Beni sendin."

"*Vuruldu,*" Smith. Adam neden bu kadar neşeliydi? "olduğu bir nokta var. Kadın kendi işine bakıyordu, agresif ve talepkâr bir milyarderin onun dünyasına girdiğinden haberi yoktu."

Aiden ona doğru döndü. "Hiç yardımcı olmuyorsun." Kaşları kalktı. "Etmiyor muyum?"

"Azıcık bile değil."

"Sana sürünmeni söyledim. Bunu tavsiye etmiştim. I-"

"Onun sürünmesini istemiyorum. Bunu neden isteyeyim ki?" Tony gerçekten meraklı görünerek sordu. "Sadece davanın arka planına ihtiyacım var. Aiden'in düşmanları ve arkadaşları hakkında bilgi edinmem gerekiyor. Ve sevgililerini de, evet, ama bu sadece arka plan oluşturmak için. Kişisel bir şey değil. Kardeşi hakkında da aynı bilgiyi edinmek niyetindeyim. Dışarıda olan sırları, işimi yapabilmek için bilmem gerekiyor."

Austin'e ne olduğunu öğrenmek için.

"Bu sabah yerel polisle konuştum. Biloxi'deki karakola gitmem gerekiyor. Yarım kalan birkaç işi tamamlamalıyım. Clayton her şeyi itiraf etti -kızının kaçırılması ve öldürülmesi, evime yapılan saldırı- . Bir kez konuşmaya başladı mı, bir daha durmadı." Aiden'in yanından geçti. Tony kahvaltı masasına doğru ilerlerken Banshee de onun peşinden gitti. Elini masanın üzerinde gezdirdi.

kruvasanlar, sonra başını çikolata kaplı çileklere doğru eğdi. "Bu bir tesadüf değil, değil mi?"

Eğer işine yarayabilecek bir bilgiye sahipse, bunu neden kullanmasındı? "Bunların senin favorin olduğunu hatırlamış olabilirim."

Ona okunamayan bir bakış fırlattı. "Tekrar sormak zorundayım, benim hakkımda öğrenmediğin bir şey var mı?"

"Bolca."

"Bunun bir yalan olduğundan şüpheleniyorum." Bir çilek aldı. Isırdı ve tatlı, tatlı bir inilti çıkardı.

Vücudundaki her kas sertleşti.

Smith masadan kalkıp Aiden'a doğru gelirken, "Boku yedin dostum," diye mırıldandı. Bir eliyle Aiden'ın omzuna vurdu. "Boku yemişsin."

"Defol git," diye emretti.

"Yola çıkıyorum." Smith Aiden'ın omzunu bıraktı ve Banshee'nin etrafından dolandı. "Ne kadar güzelsin, değil mi?" Elini uzattı. Kız kokladı. Başını eğdi, böylece onu hızlıca kaşıyabildi. Sonra Smith kapıya doğru iki adım attı.

Tıklayın.

Aiden . "Sanırım köpeğin onu benden daha çok seviyor."

Tony bir çilek daha . "O sizin tipik İHS'niz değil."

"Tipik" İnsan Kalıntıları Tespit köpeği diye bir şey var *mıydı?* Ama o bu sözleri söylemedi. Zaten yeterince götlük yapmıştı.

"Uyuşturucu tespit köpeği olması gerekiyordu ama Banshee tüm testleri geçemedi. Eğitilemez etiketi almaya başladı."

O konuşurken Banshee'nin başı Tony'ye doğru dönmüştü.

"Ama muhtemelen tüm bunları biliyorsun, değil mi?" Parmaklarını peçeteye sildi. "O halde işimize dönmeye ne dersin?"

"Banshee'nin geçmişini bilmiyorum."

"Hayır mı?" Tony'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "O zaman müfettişleriniz sandığımdan daha az titiz. Belki de paranızın bir kısmını geri istemelisiniz çünkü söz konusu benim hayatım olduğunda, Banshee çok gerekli bir parça. Sekiz yıldır benimle birlikte. Ve o olmasaydı, ben olduğum kişi olamazdım." Bakışları köpeğine kaydı. "Programdan atıldı, bunu hayal edebiliyor musunuz? Ama ona erişimi olan polislerden birini tanıyordum. Bana ondan bahsetti ve onunla tanıştığımda ben..." Sesi .

Aiden gerisini anlayabilirdi. "Onun eğitilebilir olduğunu hemen anladınız. Yapmasını istediğiniz işte harika olacağını biliyordunuz. Ve arkana bakmadın."

Ondan kahkahalar yükseldi. Tony'nin güldüğünü ilk kez duyuyordu. Zengin ve sıcak gülümsemesi dolgun dudaklarını kıvrıyor, koyu renk gözlerini aydınlatıyordu ve kesinlikle büyüleyiciydi. Hiçbir şey onu ondan uzaklaştıramazdı.

"Tanrım, hayır," dedi Tony, gülerken akan bir damla gözyaşını silerken. "Banshee tam bir dehşetti. Adını da aslında bu şekilde almıştı. Bu ismi ona *ben* vermedim. Eski istasyonundaki adamlar verdi. Onu ilk aldığımda berbat bir haldeydi. Yaklaşan herkese dehşet saçardı. Benden, komşularımdan bir şeyler çalmaya bayılırdı. Sokağımdaki kedileri korkuturdu. O sadece..." Bir nefes. "Ben pes etmedim. Hiçbir yere gitmediğimi ve ona havlu atmayacağımı anladığında değişti." Omuzlarını dikleştirerek vücudunu Aiden'a doğru eğdi. "Bu küçük hikâyenin kıssadan hissesini anladın mı?"

Öyle umuyordu. "Bir piç olduğumu keşfettin diye beni terk edip gitmeyeceksin."

Başının bir ucuyla. "Mükemmel. Ben almayacağım. Davayı alacağımı söyledim ve alacağım. Söz verdikten sonra sinirlenip çekip gitmeyeceğim. Ben böyle biri değilim." Uzun bir nefes. "Ayrıca sana bir var. Hayatımı kurtardın ve ben böyle şeyleri çok ciddiye alırım."

mesafeyi kapatması gerekiyordu. Kadın sertleşti ama geri adım atmadı.

"Olanlar için bana borçlu değilsin."

Kaşları kalktı. "Her gün bir adam hayatını kurtarmak için ateş etmiyor. Ben."

"Açık konuşayım. Seni kurtarmak için her şeyi yaparım." Gözleri irileşti. "Neden?"

Çünkü incinme fikrinden nefret ediyorum. Çünkü öfkeliyim. gözlerinde acı parıldamasına neden olduğum için kendime kızıyorum.

"Sende de şu parlayan zırhlı şövalye komplekslerinden var mı?" diye sordu başını sallayarak. "Bunlar tehlikelidir ve özentili şövalyelerin ölümüne neden olur."

"Asla bir şövalye olmak istemedim." "Ne olmak istiyordun?"

Yüklü soru. "Ne olduğumu tabii ki. Başarılı bir işadamı."

Omuzları çöktü. "Bana yalan söylemeye devam edersen bu iş yürümez. Bu ortaklıkta tam işbirliğinize ihtiyacım olacak."

Yüz ifadesini değiştirmede.

"Size daha önce de söylediğim gibi, karakola gitmem gerekiyor. Sonra da kiralık evim olan suç mahallinden kalan eşyalarımı alıp alamayacağıma bakmam gerekiyor. Ondan sonra, şehirden ayrılabilceğim onayını aldığımda, yarım kalmış işlerimi tamamlayıp bir yolculuğa çıkacağım."

Bekledi.

"Varış noktam Kuzey Carolina'daki kulübeniz olacak. Elimden geldiğince çabuk başlamak istiyorum."

"Teşekkür ."

"Henüz hiçbir şey yapmadım." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Buz Kırıcıların her birinin farklı yetenekleri vardır. Ölülerini bulduğumu biliyorsun. Bana geldin çünkü yıllar önce kardeşinin öldürüldüğüne inanıyorsun."

"Evet." Cesedi istiyordu. İpuçları istiyordu. Kardeşini ondan alan kişiyi yok etmek istiyordu.

"Dün gece uyuyamadım," diye itiraf etti Tony.

Ben de öyle.

"Ben de kendimce biraz araştırma yaptım. Kabul ediyorum, bu benim uzmanlık alanım değil, diğer Buz Kırıcılar daha çok arka plan istihbaratı üzerinde çalışıyor ama internette arama yapmayı gayet iyi beceriyorum. Sen, ailen ve kardeşinin kayboluşu hakkında bazı makaleler okudum." Bir duraklama. "Tek yumurta ikiziymişsiniz."

Bunu ona zaten söylemişti.

"Pek çok araştırma tek yumurta ikizlerinin özellikle güçlü bir bağa sahip olduğunu gösteriyor. Bazıları tek yumurta ikizlerinin birbirlerinin zihinlerini okuyabildiğini düşünüyor. Özellikle bir araştırmacı, birbirlerinin acılarını hissedebildiklerine bile inanıyordu."

Aiden'in boğazında bir yumru oluştu. Onu bastırdı. "Hayatımda bir boşluk varmış gibi hissediyorum. Austin'in eskiden olduğu yerde büyük, boş bir alan. Ona ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Kulübe hâlâ senin."

Evet. Anne ve babası ölmüştü. Kulübe ve diğer her şey ona kalmıştı. Satmayı hiç düşünmemişti. Nasıl düşünebilirdi ki? Bu yer onun Austin'e olan son bağıydı. Ama kulübenin ona ait olduğunu zaten biliyordu, o halde neden bu gerçeği tekrar dile getiriyordu? Bütün bunlarla nereye varmaya çalışıyordu?

"Daha önce de belirttiğim gibi, orada kalmak istiyorum. Banshee ve ben bölgeyi inceleyeceğiz. Bazı yerlilerle konuşacağım. Neler keşfedebileceğime bakacağım."

Diğer araştırmacılar yerel halkla konuşmuştu. Diğerleri kardeşini aramıştı. O diğerleri o değildi. "Orada seninle olacağım."

"Bu kadarını söyleyeceğinden şüphelenmiştim." "Dalış ekibi de orada olacak." Şimdi şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Katilin ilk aramadan sonra cesedi göle atmış olabileceğini söylemişsiniz." Tıpkı Clayton Duvane'in kızına yaptığı gibi. Cesedi bir daha kimsenin aramayı düşünmeyeceği bir yere atmak için geri dönmüştü. Tony'den başka kimse. "Dün gece bir ekip çağırdım. Birkaç gün içinde kulübede olacaklar."

"Bir mucize beklemeyin," dedi ona.

"Ben bunlara inanmıyorum." Acıya, ölüme ve intikama inanırdı. Ama bu bilgiden Tony'ye bahsetmemişti. Onun kardeşini bulmak istediğine inanıyordu.

O yaptı.

Ama kardeşinin canlı bulunacağına dair umudunu uzun zaman önce yitirmişti, evet, bu yüzden dikkatini diğer Buz Kırıcılara değil Tony'ye vermişti.

Belki de dalgıçlar Austin'in cesedini bulacaklardı ve cesediyle birlikte, kalıntılarıyla birlikte, Aiden'ın kullanabileceği bir kanıt olacaktı.

Çünkü bu geçmişini geride bırakmakla ilgili değildi.

Bu, kardeşini öldüren orospu çocuğunu cezalandırmakla ilgiliydi. Gecikmiş bir cezaydı.

Ama bunların hiçbirini Tony'ye söylemedi. Neden söylesin ki? Muhtemelen onun cinayet işlemesi fikrinden çekinirdi. *Çekinmek mi?* Çılgına dönerdi.

İşte bu yüzden tüm sırlarımı asla öğrenemez. Etrafına uzandı. Çikolata kaplı bir çilek aldı ve onun bakışlarını tutarak bir ısırık aldı.

Tatlı tadın tadını çıkardı.

Ama tadı daha güzel.

"Lezzetli," diye mırıldandı.

Neredeyse intikam kadar tatlı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ormanda bir cesedin atılabileceği pek çok yer vardı. Sık orman kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Kulübe -Tony'ye göre daha çok mini bir malikâne- bu vahşi doğanın tam ortasında yer alıyordu. Göl sağ taraftaydı. Su karanlık ve durgundu. O kadar derindi ki yüzey neredeyse siyah görünüyordu. Suyun buz gibi soğuk olduğunu hayal edebiliyordu.

Tony'nin niyeti yoktu.

Etrafındaki manzarayı seyrederken ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. "Bir cesedi atmak için mükemmel bir yer."

"Affedersiniz?" Birkaç dakika önce onu kulübenin dışında karşılayan kadın gergin bir kahkaha attı. "Sizi doğru duyduğumu sanmıyorum." Melanie Rodgers kasabadaki bir emlak şirketinde çalışıyordu. Eagle's Ridge, Kuzey Carolina'nın küçük, biraz da uyuklu bir kasabası. Tony geldiğinde kulübede bekliyordu. Görünüşe göre, şirketi Aiden'in mülküne göz kulak oluyordu ve o da her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için gelmişti.

Ya da Tony'nin zihninde... Aiden'in orada olmasını beklediği için koşarak mülke gelmişti.

Ama onun yerine beni yakaladın.

"Aiden kulübeyi açıp konaklama için hazırlaması gerektiğini söylemek için aradığında, bir...arkadaşının ziyaretine izin verdiğini fark etmemiştim."

Tony gölden ve ormandan uzaklaşıp Melanie'ye odaklandı. Tecrübelerine göre, emlakçılar her zaman dedikodunun nabzını tutarlardı, özellikle de bunun gibi küçük kasabalarda. "Ben gerçek bir arkadaş değilim."

Melanie'nin hafif sivri çenesini çevreleyen küt kesilmiş saçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Çok parlak bir sarı, yeşil gözlerini biraz daha parlatan bir renk. Bu yeşil gözler Tony'nin örgüsünü, kazağını, yıpranmış kot pantolonunu ve aşınmış siyah botlarını inceledi. Ve köpeğini. "Aiden'la ilişkin mi var?"

"Düşündüğünüz şekilde değil. Onun için bir dava üzerinde çalışıyorum."

Gözlerinin derinliklerinde merak belirdi. "Yani sen onunla çıkmak mı?"

"Sosyal medya sitelerinde gördüğünüzün aksine, hayır, ." Ortalıkta pek çok hikâye dolaşıyordu. Aiden'ın onun evinde olduğunu çünkü onun yatağına girdiğini söyleyen hikâyeler.

Melanie burnunu çekti. "BS sosyal medyasındaki magazin haberlerini okumaya zahmet etmiyorum."

Yeterince adil. "Kardeşi Austin'i bulmaya çalışıyorum." Melanie bir adım geri çekildi. "Ne?"

"Benim bu. Kayıpları ararım."

"Ve sen *buraya mı* bakıyorsun?" Ağzı sarkarak açıldı, sonra kapandı. "Austin burada değil!"

"Bu gerçekten çok emin görünüyorsunuz."

"*Yıllar* oldu. O çoktan gitti. Muhtemelen Meksika sahillerinde bir yerlerde yaşıyordur. Her zaman oraya gitmekten bahsederdi. Suyu çok severdi." Kızın yüz ifadesi öfke belirtisi olabilecek bir şekilde gerildi. "Tam da onun gibi bir adamdı ve geride bıraktığı kaosu umursamıyordu. Asla arkasına bakmadı. Bir kere oldu ve bitti, o Austin'di."

Tamam, belli ki bu işe karışmışlar. Bunu anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu. "Ah, bir ve bitti mi?"

Melanie kızardı. "Aiden'ı gördün. Austin de aynı görünüyordu ama..." Omuzlarını yuvarladı. "İç çamaşırlarını eritecek kadar seksi, kötü bir çocuk havası vardı."

Melanie kesinlikle sohbet edecek bir tipti. Ve fazla paylaştı.

"Herkes onun bela olduğunu biliyordu ve her kız onu istiyordu."

Tony, Melanie'nin külotu hakkında daha fazla şey duymasına gerek kalmadan sadede geldi. "Onunla yattın."

Bir kez daha omuzlarını silktilti. "O kadar uzun zaman önceydi ki, zar zor hatırlıyorum."

Bence çok şey hatırlıyorsun. Bir ve bitti.

"Herkes onun kaçırıldığı ya da öldüğü konusunda yaygara kopardı." Başını salladı. "O sadece kaçtı. Austin tüm Warner dünyasından *nefret ederdi*. Havasız, sıkıcı ve baş belası olduğunu düşünürdü. Kaçmak için her şeyi yapardı. *Her şeyi*."

"Sahte ölüm bile mi?" Tony sordu çünkü bu sorunun dile getirilmesi gerekiyordu.

Melanie cevap veremedi siyah bir cip garaj yoluna girdi. Melanie'nin başı araca doğru döndü. "Aiden," dedi. Kalem eteğini düzeltti ve topuklu ayakkabılarıyla ona doğru koşmadan önce bluzunun alt kısmını çekti.

Tony kımıldamadı. Ekibinden bazı ön raporlar almıştı bile. Bulduğu hiçbir şey Austin'in sahte bir ölüm numarası yaptığını göstermiyordu Ama Melanie'nin onunla tanıştıktan hemen sonra böyle bir hikâye uydurmaya başlaması ilginçti.

Cip fren yaptı. Tony, Smith'in sürücü tarafından atlamasını bekledi ama onun yerine kapı açıldı ve Aiden çıktı. Kot pantolon ve sweatshirt giyen Aiden'in kirli sakalları çenesini kaplamış, kalın, hafif dalgalı saçları dağılmıştı. Başını çevirdi ama Melanie' bakmadı.

Onun yerine bakışları Tony'ye kilitlendi.

İç çamaşırlarınızı eritecek kadar seksi, kötü bir çocuk havası vardı. "Aiden!" Melanie sanki uzun zamandır görmediği bir sevgilisini selamlıyormuş gibi anons etti. O da kollarını açtı ve ona doğru koştu. "Çok uzun zaman oldu." Kadın onunla çarpıştı, onu şiddetle kucakladı.

Tony'nin kaşları kalktı. *Pekâlâ*. Ama her şey yolunda değildi. Melanie'nin Aiden'a sarılması hiç hoşuna gitmemişti. Hem de hiç.

Oh, kahretsin, kıskançlık. Harika. Şimdi gerçek bir partiydi. Her türlü eğlenceli duygu onu rahatsız ediyordu.

Banshee onun huzursuzluğunu hissetmiş gibi daha da yaklaştı.

"Tamamen iyi," diye mırıldandı arkadaşına. "Gerçekten." Adımları ileriye doğru kaydı.

Melanie sonunda Aiden'ı serbest bıraktı ve ona tatlı bir gülümseme gönderdi. "Ben de tam ortağınıza mülkünüze bakmaktan ne kadar mutlu söylüyordum. Gerçi bize sadece bakım ücreti ödemek yerine, evi kullanmadığınız zamanlarda şirketimin kiralamasına izin vermelisiniz. İnsanlar böyle bir yerde kalmak için çok para öderler."

Tony biraz daha yaklaştı. Aiden'ın Melanie'den bir adım geri çekildiğini fark etti. Geniş araziye düşünürken Tony, "Haklı," demek zorunda hissetti kendini. "İnsanlar buraya çok para öder. Cinayet mahallerinde kalmayı seven bir kesim var."

"Evet, bakın, ortağınız bile aynı fikirde-" Melanie durdu. Nefes nefese kaldı. Sonunda Tony'nin söylediklerinin kafasına dank etmesine izin vermiş gibiydi. "Sen ne-" Tony'ye doğru döndü. "Bu söylediğin korkunç bir şey!"

Doğru muydu? "Bu doğru."

"Ve burası bir *cinayet* mahalli değil!" Melanie hemen söze girdi. "Sana söyledim, Austin muhtemelen Meksika'ya gitmiştir. Suyun kenarında güneşleniyor, bronzlaşmaya çalışıyor." Başını çılgınca salladı. "Bütün bunları tekrar gündeme getirdiğine inanamıyorum," dedi Aiden'a doğru dönerken. "Hayatına devam etmek istemiyor musun?"

Onun yanından geçip Tony'ye doğru ilerledi. "Buraya benden önce geldin." "Sadece birkaç dakika farkla."

Banshee onu şaşırtarak Aiden'a doğru sıçradı. Köpek başını eğdi ve Aiden onu hızlıca okşadı.

"Çoktan eve girdin mi?" Aiden, Tony'nin hemen yanında durdu.

Onu son gördüğünden bu yana iki gün geçmişti. Biloxi'den ayrılıp eve döneli de iki gün olmuştu. Hazırlanmak istemişti. Yeni kıyafetler almak istemişti. *biraz duygusal mesafe koymak istedi.*

Ama tüm bu duygusal boşluk fikri pek işe yaramamıştı. Çünkü onu tekrar görmek Melanie'ye bir yumruk gibi çarpmıştı. Melanie bir konuda haklıydı.

Warner'ın adamları oldukça unutulmazdı.

Ama...

Bir ve bitti.

Onların dünyası böyle mi işliyordu? Aiden hakkında aldığı ilk raporlar onu ciddi bir ilişkiyle ilişkilendirmemişti. Çok kişiyle çıkmıştı, evet, ama ciddi bir şey değildi. Hiçbiri uzun sürmemişti.

Tony boğazını temizledi çünkü ona bir soru sormuştu ve onun eski sevgililerine kafayı takmaması gerekiyordu. *Ama benim hakkımda her şeyi bildiğine göre bu adil değil mi?* "Henüz içeri girmedim." Vakit yoktu. Tony küçük kiralık arabasından çıktığında Melanie saldırmak için bekliyordu. "Hâlâ ışık varken bölgeyi incelemeye başlamak isterim."

"Bölgeyi mi araştırıyorsunuz?" Melanie'den gergin bir kahkaha geldi. "Bulacağınızı düşündüğünüz şey tam olarak nedir? *Başkalarının* gözden kaçırdığı?"

Aiden ona, "*Dr. Antonia Rossi* ölüleri bulma konusunda en iyisidir," diye bilgi verdi.

Tony kendini diğer kadına tanıtma fırsatı bulamamıştı. Melanie kendini tanıttikten sonra kiralama şirketi hakkında konuşmaya başladı. Tony'nin adını öğrenmekle ilgilenmiyor gibiydi, bu yüzden Tony de vermemişti. "Bana sadece Tony de."

Melanie'nin özenle boyanmış dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Dur tahmin edeyim. Toni mi?"

"Hayır. Bu bir Y." Uzun zaman önce yapılmış kasıtlı bir seçim. Dedektiflik kariyerine ilk başladığında, tüm evraklarında adı Tony Rossi olarak geçiyordu. Bu ismi kâğıt üzerinde gördüklerinde çoğu insan onun bir erkek olduğunu düşünmüş ve genellikle erkeklerin hâkim *olduğu* bir alanda, en korkunç ve zorlu olaylardan bazılarına tekrar tekrar çağırılmıştı. Elbette, oraya vardığında, kolluk kuvvetleri personeli *Tony'nin* aslında bir kadın olduğunu fark etmişti. Ama kendini onlara kanıtlaması hiç de uzun sürmemişti.

Bugünlerde adının bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, işi halletme konusunda bir üne sahip olmasıydı.

Aiden'in bakışları Tony'nin yüzünde takılı kalırken Melanie, "O genellikle başkalarının fark etmediği şeyleri fark eder," dedi.

Bazen yapardı. Eğer bulunacak bir şey varsa. Ama bazen orada hiçbir şey yoktu. "Önce araziye bakmak istiyorum." Tony ağaçlara doğru baktı. Aradığı ve aramadığı alanların kaydını tutmaya çalışırken ızgara çalışması yapması gerekecekti. "Eğer katilin acelesi varsa, cesedin yeterince derine gömülmediği küçük bir tepe görebilirsiniz. Bunca zaman sonra toprağın çökmesiyle oluşan çukurlar. Cesedin çürümesinden kaynaklanan yoğun bir bitki örtüsü-"

Melanie ürpererek, "Tanrım, bu çok ürkütücü," diye araya girdi. "Sen ne tür bir doktorsun?" Güzel yüzündeki dehşetle Tony'ye baktı.

Sanki o bakışı daha önce görmemiş gibi. "Ölü bedenleri bulan türden." Kalçasına vurdu. Banshee aceleyle ona döndü. "O benim en iyi silahım olacak. Ben ormanda ilerlerken herhangi bir kalıntıyı koklayabilir." Ama kat edilmesi gereken çok fazla alan vardı. Arazi bir eyalet parkına bakıyordu. Kilometrelerce, kilometrelerce, kilometrelerce... "Sonunda, potansiyel sıcak noktalar bulursak, yere nüfuz eden radarı deneyebiliriz. Ve tabii ki dalgıçlar geldiğinde, gölün her santimini kontrol ettiklerinden emin olacağız."

Melanie yutkundu ve geri çekildi. "Ben sadece... seni bütün bunlarla baş başa bırakacağım." Zayıf bir gülümseme dudaklarını büktü. Bu gülümsemeyi Aiden'a gönderdi. "Aiden, bana ihtiyacın olursa numaram sende var." Bununla birlikte, kırmızı spor arabasına doğru koştu. Ve Tony'ye son bir kez dehşetle baktı.

Aiden onun gidişini izledi. "Sanırım onu korkuttun."

"Sanırım kardeşinle yattı."

Spor araba hızla uzaklaşmadan önce vınladı.

Aiden öksürdü. "O...ah. Evet, evet, sanırım yaptı."

Tony gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Sen de onunla yattın mı?" Dosyada böyle bir şey yoktu.

Dudakları geniş bir sırıtişla kıvrıldı. "Tanrım, açık sözlülüğünü özlemişim. Son iki gün bana çok ama çok uzun geldi."

Onunla alay mı ediyordu? Emin olamayınca, "Benimle dalga geçme," dedi. Meşru bir soru sormuştu.

"Asla." Vücudunu onunkinin tam önünde konumlandırdı. "Seni özledim." Sırtışı yavaşça soldu. "Senin beni özlemiş olma ihtimalin var mı?"

Rüzgâr saç tutamlarını yanaklarına doğru kaydırđı. "Soruma cevap vermedin."

O dalları yakaladı. Kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmakları kızın yanağında oyalandı. "Eğer soruna cevap verirsem, sen de benimkine cevap verir misin?"

"Evet."

"Hayır."

Kaşları çatıldı.

"Hayır, Melanie'yle hiç yatmadım, gerçi o da ilgilendiğini belli etti. Yine de bir kuralım var. Kardeşimle de yatmış olan kadınlarla yatmamayı tercih ederim."

Kaşları kalktı. "Bu iyi bir kural."

"Austin'mişim gibi davranmasını . Bu garip olurdu. Çünkü eskiden sanırım kardeşimi severdi."

Austin'mişim gibi .

"Senin sıran." Ona bir kez daha gülümsedi. Gülümsemesi öldürücüydü. Baştan çıkarıcı. Büyüleyiciydi. Tehlikeliydi. "Beni özledin mi? Birazcık bile mi? Yoksa sadece iş moduna mı döndün?"

Ona gerçeğı söyledi. "Seni özledim. Nedenini bilmiyorum ama yaptı."

Onun gülümseme titredi. Öldü. "Kahretsin." Onun bakışlar ısıtılmış. "Gerçekten

Yalan söyleyip hiçbir şey hissetmediğini söyleyeceğini sanmışım. Sen bu kadar dürüstken ben nasıl tepki vereyim?"

"Bana karşı dürüst olmayı deneyebilirsin. Elde edeceğin sonuçlara şaşırabilirsin."

Kehribar rengi bakışları parlıyordu. "En son dürüst olduğumda, beni mavi toplar ve uykusuz bir geceyle bıraktın."

Şey...*ahem*. "Bu senin hatandı. O andan önce *dürüst* olsaydın..." Ama o durdu.

"O zamana kadar *dürüst* olsaydım seni asla öpemezdim." Parmakları aşağı kaydı. Çenesinin altından geçti. "Ve öpücük mavi taşaklara değdi, bilesin diye söylüyorum."

Adamın onu tekrar öpeceğini düşündü. Onun yerine.

Onu . Geri çekildi. "sevmiyorum." Omuzları dikleşti. "Buradayken dönüştüğüm kişiyi sevmiyorum."

Ne kadar ilginç bir söz. "Kime dönüşüyorsun?"

Bakışları gölün karanlık ve durgun sularına kaydı. "Normalde olduğumdan daha da büyük bir piç."

***

Melanie arabasını yolun kenarına çekti. Telefonunu eline alıp hızla çevirirken arabasının etrafını bir toz ve toprak bulutu kapladı.

Cevap ver. Cevap ver. Aç şu lanet telefonu!

"Alo?" Guruldayan sesi telefon hattını aştı. Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Bir sorunumuz var."

"Hey, tatlım," diye mırıldandı. "Beni yine mi özlüyorsun?" "Aiden kulübede."

"Yani?" Tamamen ilgisiz. "Bazen oraya gider." "Yanında bir *kadın* getirmiş."

Gülüşmeler. "Aferin ona."

Onu dinlemiyordu. "O bir çeşit doktor - cesedi aramak ve bulmaya çalışmak için orada. Yanında bir köpek var ve sığ mezarlardan bahsediyor ve göle dalgıç sokmaktan bahsediyor. Bu bir *kabus*."

Artık gülmüyordu.

"Ne halt edeceğiz?" diye fısıldadı. "Çok basit. Onu durduracağız."

"Öyle mi? Çabuk olsak iyi olur. O şu anda dışarıda!" "Nefes al, hayatım. Bu kadar strese girmenin anlamı yok."

Strese girmenin *her türlü* anlamı vardı. "Senin için söylemesi kolay ama aşağıya yalnız inmeyeceğime inanabilirsin. Eğer bir şey olursa, sen de benimle birlikte aşağı sürükleneceksin."

Sessizlik. Sonra, "Uyarı için teşekkürler."

Bu ona yaptığı ilk uyarı değildi. Aiden'ın geri döneceğini öğrendiğinde, Melanie o zaman da onu aramıştı. Neden onun endişesini anlayamıyordu? "Dinle-"

Telefonu kapattı.

Nefesi titreyerek girip çıkıyordu. *Nefes al, sevgilim*, kığım. Nefes alsa iyi olur. Bu durumla başa çıksa iyi olacaktı. Sikilip atılacak ve rüzgârda savrulmaya terk edilecek değildi.

***

Tony saatlerce yürümüştü ve hiç de sürpriz olmayan bir şekilde hiçbir şey bulamamıştı. Aiden, attığı her adımda sessiz bir gölge gibi onu takip etmişti ve onun hayal kırıklığını hissetmişti.

"Bir mucize beklememen konusunda seni uarmıştım," dedi o öğleden sonra kulübeye girerlerken. Kapı ardına kadar açıldığında menteşeler gıcırdadı.

"Hayır, sanırım söylediğin şey benim mucizem olmadığındı." Kapıyı arkalarından kapattı. Kilitledi. Kadının girişte duruyordu. Onunki de öyle. Aramaya onunla birlikte başlamak için sabırsızlanıyordu, bu yüzden çantaları içeri attıktan sonra hemen dışarı çıktılar.

"Değilim. Ben kimsenin mucizesi değilim." Sözlerinin kulağa sert geldiğinin farkındaydı, nefes nefese kaldı ve açıklamaya çalıştı. "Sadece hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum. Hiçbir şey bulamama ihtimalimin olduğunu anlamalısın." Banshee'nin başını okşadı. "Ona biraz su getirmeliyim."

"Mutfakta bir şeyler hazırladım. Onun için kendi yemeğiniz olduğunu düşündüm ama kaselerin oraya konması için talimat verdim."

Talimatlar... Melanie'ye. "Melanie'ye evinize açık erişim konusunda güveniyor musunuz?" Tony, çantalarından birinden Banshee'nin mamasını aldıktan sonra Aiden'ı mutfağa kadar takip etti. Gerçekten de bir tas su köpeği bekliyordu. Tony mama kabını doldurdu.

"Melanie bölgedeki *tek* emlak yönetim şirketini yönetiyor. Ve uzun bir var, bu yüzden hayır, ona hiç güvenmiyorum."

Gözleri büyüdü çünkü bu yanıt hiç de beklediği gibi olmamıştı.

Ondan yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Antonia, bu dünyada çok az insana güveniyorum."

Kollarında tüyler diken diken oldu. "Bana Tony demeni söylemiştim." Aniden arkasını döndü ve Tony çalışma odasına doğru yürürken Banshee'yi yemeğiyle baş başa bıraktı.

Aiden yavaş ama kararlı adımlarla onu takip etti.

Şömineye doğru gitti. Devasa yapının içinde ateş çıkırdamıyordu. *Devasa*. Kulübedeki her şey için iyi bir kelimeydi bu. Hayattan daha büyük. Pahalıydı.

Soğuk mu?

"Seni kızdıracak ne söyledim?" diye sordu, sesi merak doluydu.

"Hiçbir şey." Kollarını karnına doladı. "İhtiyacım olacak bu erişimi olan kişilerin tam bir listesini istiyorum. Hem şimdi hem de kardeşinizin kaybolduğu zaman."

"Kolay olmayacak. Şimdi kısmı, elbette, sana o bilgiyi verebilirim. Ben, Smith ve Melanie. Belki şirketinden bir ya da iki asistan. Melanie'nin ben gelmeden önce evi düzenli tutması için gönderdiği kişi. Kardeşim kaybolduğunda kimin erişimi olduğuna gelince, bu daha zor. Ailem. Ben. Austin. Ve şehirde tanıştığı ve partiye davet ettiği hemen herkes."

Başını ona doğru eğdi.

Omuz silkti. "Partiye girmek için sihirli bir kelimeye ihtiyacın yok. Austin yaz için kutlama yaptığı haberinin yayılmasını istedi, böylece haber yayıldı. Evin tıka basa dolu olduğuna dair belli belirsiz bir anım var. Buraya atlayan cesetler..." Eliyle tertemiz çalışma odasını işaret etti. "Müzik patlarken. Burada kimlerin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sanmıyorum

Yerel polisler de bunu tam olarak çözemedi." Bakışları onu izledi. "Adını neden sevmiyorsun?"

"İsmimi seviyorum. Büyükanneimin adıydı. Çok güzel." Bir nefes. "Senin davana odaklanalım, olur mu? Benim ismime değil."

"Ne zaman söylesem geriliyorsun."

"O zaman . Bana Tony de. *Bu* benim isim tercihim." "Neden-"

"Çünkü o söyledi, tamam mı? Çünkü bana sürekli Antonia diyordu ve polis onu vurduğunda gözlerini dikip bana baktı ve söylediği son şey benim adımdı."

Aiden'ın yakışıklı yüzünde şok dalgaları belirdi.

Ve içi şokla doldu çünkü *Antonia*'yı neden artık kullanmak istemediğini hiç ama hiç kimseye söylememişti. Babasının çocukken görmesi için ısrar ettiği psikiyatristlere bile. Buz Kırıcılar'daki yakın arkadaşlarına bile. Ama Aiden'a söylemişti.

"*Tony...*"

Harika. *Şimdi* de ona Tony diyordu. "Bunu zaten biliyordun, hatırladın mı? Dosyan var. Beni çözmüştün."

"Dosyada sonunda senin adını söylediğine bir şey yoktu. Öldürüldüğünde olay yerinde olmanız gerektiğini fark ettim ama... o *kadar yakın mıydınız?* Son sözünü duyacak kadar yakın mı? Ne oluyor lan?"

Bu da ne böyle? "Bazı anılar ömür boyu sürer." Çünkü onlar zihninize kazınmıştır. Ruhunuza. O anı asla unutmayacaktı.

Ona doğru yürüdü. Sıkı, öfkeli hareketler. "Timothy Brandon'la o saatlerde ne oldu?"

İsmi duyunca irkildi. Çünkü onun adını söylemek kafasında belirmesine neden oluyordu. O piçin hâlâ kafasının içinde olmasından nefret ediyordu. "Benim davam üzerinde çalışmıyoruz. Benim davam öldü ve gömüldü." Biliyordu. O pisliğin mezarına gitmişti. "Bana uyandığın ve kardeşinin gittiğini fark ettiğin sabahı anlatmanı istiyorum. Beni bulduğün odaya götür. Attığın adımları göster."

"O saatler içinde ne oldu?" diye sordu.

Eve dönüş yolu bu değil. Onun sesi. Onun anısı. Zihnine fısıldıyor. "Kes şunu. Hemen şimdi."

Aiden'in çenesinde bir kas sarsıldı. "Özür dilerim."

Bu sözleri onun için söylememiştii. *Benim içindi.* Çünkü anıların zihninde yanıp sönmesini durdurmak istiyordu. "Geçmişimdeki acı dolu anıları ortaya çıkarmak benim heyecan verici bir macera anlayışım *değil.* Burada senin için yaptığımız şeyin bu olduğunu anlıyorum - *senden* de kendi acılarını deşmeni istediğimi anlıyorum. Ve bu berbat bir şey. Ama bunu bana çevirip benim acı çekmeme neden olamazsın. Bu böyle yürümez."

Aiden'in kara kafasını sertçe, olumsuz bir şekilde salladı. "Yaptığım şey bu değildi."

"Hayır mı? Bana öyle geldi."

"Seni tanımak *istiyorum.* Seni üzen ne yaptığımı bilmek istiyorum, böylece bunu durdurabilirim. Adını söylediğimde neden seni incitmiş gibi görüldüğümü bilmek istiyorum." Huysuz. Huysuz. "Çünkü seni incitmek istemiyorum, bir daha asla. Bu acının hissettiğin son şey olması için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

"Neden?" Gerçekten merak ederek onun yanıtını bekledi.

"Çünkü canının yanmasından hoşlanmıyorum." Basit. "Bu beni kızdırıyor. Seninle her tehdit arasında durmak istiyorum ama tek tehdit, tek acı benden geliyor gibi görünüyor." Nefes aldı. Geri adım attı. "Bunu değiştireceğim Tony."

Tony.

Arkasını döndü. "İkinci kattaki koridorun sonundaki yatak odasımdaydım."

Kımıldamadı.

Eli tırabzanın etrafında kıvrıldı. "Geliyor musun?"

Tabii ya. Bu turu isteyen oydu, değil mi? Onu yakalamak için acele ederken ayakları yerde tökezledi. Adam onu geçmesi ve merdivenlerden önce çıkması için el salladı. Ama o geçerken fısıldadı, "Eğer hâlâ hayatta olsaydı, o orospu çocuğunu öldürürdüm."

Dondu kaldı. Vücudu savruldu ve adam onu yakalamasaydı merdivende kayacaktı. Elleri beline dolandı ve onu sıkıca yerinde tuttu. Adam onun altındaki merdivenlerde olduğu için, göz hizasında mükemmel bir şekilde konumlanmışlardı. Kendini dengelemek için otomatik olarak elleri dışarı fırladı ve adamın omuzlarına kenetlendi.

"Neden bir şey söyledin?" diye sordu.

"Çünkü o çocuklara zarar veren bir piçti. Onları öldürdü. Çünkü seni incitti."

"Sen bir katil değilsin." şeyleri öylece söylememeliydi. Ama soğuk bir gülümseme dudaklarını eğdi. "Ne olduğumu nereden biliyorsun?"

Kiraladığı evde silahı nasıl ateşlediğini hatırladı. Hiç tereddüt yok. Sadece soğuk bir hesaplama. Kararlı bir öfke.

Saint dün gece onunla Aiden hakkında konuşmuştu. *"Bir çeşit iş dehası. Babasının batmakta olan işini aldı - adam otel zincirini batırmıştı - ve Aiden işleri tersine çevirdi. Altın bir dokunuşu var gibi görünüyor. Nereye giderse gitsin para kazanabiliyor. Harvard'dan MBA derecesi almış. Biliyorum, şok edici, değil mi? Sanki bunun görmedin. Ama aynı zamanda şu sinir bozucu iyiliksever tiplerden biri. En azından kağıt üzerinde. Her zaman hayır kurumlarına bağış yapar. Gençlik merkezleri inşa eder. Kuyu kazıyor. Bilirsiniz, beni tam bir pislik, onu ise parlayan bir yıldız gibi gösteren şeyler."*

Çünkü Saint hiçbir zaman iyilik yapmakla suçlanmamıştı.

Ama karşısındaki adam, soğuk, ışıltılı gözleri ve giysilerini yakacakmış gibi görünen dokunuşu olan adam, az önce onun için öldürebileceğini söyleyen adam, Saint'in ona tarif ettiği adama hiç benzemiyordu.

O adamın tamamen zıttı gibi görünüyordu.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı, "düşmeni istemem."

"Aiden-"

Onu öptü. Ağzı onunkini aldı. Yumuşakça değil. Tereddütle değil. Ama çılgınca. Umutsuzca. Aynı şekilde onun ağzı da aniden onunkini alıyordu. Çünkü belki de onu öpmüştü. Ya da belki o

mesafeyi kapatıp onu öpen kişi olabilirdi. Tony emin değildi. Tek bildiği adamın tadının inanılmaz olduğuydu. Onu öperken şehvetin vücudunda kükrediğiydi. Daha önce hiç kimseye böyle bir tepki vermemişti. Ve bu...

Onu korkuttu.

Düzelteyordum, ona verdiği tepki onu korkutmuştu.

Çünkü tedbirli davranmıyordu. Tüm dikkatli kurallarına uymuyordu. Aslında, söz konusu Aiden olduğunda hiçbir kurala uymak istemiyordu.

"Seni çok özledim," diye homurdandı ağzına karşı. "Seninle yeni tanıştım ve seni özledim."

O da onu özlemişti. Beklediğinden daha fazla.

Onu kendine daha da yaklaştıırken tekrar öptü. Kızın kısa tırnakları adamın omuzlarına battı. İkisi de bu kulübede kalacaklardı. Ve evet, burada yalnız kaldıklarında aralarında neler olacağını şimdiden merak ediyordu.

Sonra aniden geri çekildi. Ellerini kızın belinde tutmaya devam etti ama aralarına biraz mesafe koydu. "Bunun için özür dilemeli miyim?" "Bir adamı öldürmekle tehdit ettiğin için mi?" Kız bunu düşünürken bile

Kalbi hızla çarpıyordu. Tony sesinin bu kadar düzgün çıkmasına oldukça şaşırmıştı.

"Hayır, o zaten öldü, bu yüzden ne önemi var anlamıyorum." Bakışları onunkileri tuttu. "Öpücük için özür dilemek istemiştin." "Biliyorum."

"Tony..."

"İkimizin de istediği bir şey için özür dileme." Onu . Elleri onunkileri örtmek için hareket etti. Ne yazık ki onları kendisinden uzaklaştırmak için. "Bana odayı göster." Sesi hâlâ sabitti ama dizleri sabit değildi. Bu yüzden dönüp merdivenlerden yukarı çıkarken tırabzanı tutmaya dikkat etti. Düşmek istemiyor gibiydi.

Merdivenleri çıkarken hiç konuşmadı. Sahanlığa vardıklarında, onun yanından geçip sağa döndü. Onlar aşağı doğru yürürken

Koridorda üç odanın daha önünden geçtiklerini fark etti. Tüm yatak odalarının kapıları ardına kadar açıktı.

Küçük bir dağ sığınağı sayılmaz. Bu kulübe onun evinin üç katı büyüklüğündeydi.

Son odaya ulaştılar. "Burada uyandım," dedi Aiden.

Bu odanın kapısı kapalıydı. Diğerlerinin hepsi açıktı.

"Burası senin yatak odan mıydı? Yani burada kaldığın zaman?"

Çenesi gerildi. "Hayır. Austin'indi. Bu odayı her zaman o kullanırdı. O gece neden orada olduğumu bilmiyorum."

Bakışları tekrar koridora yöneldi. "En sessiz olanı burası olabilirdi. Eğer alt kattaki gürültüden uzaklaşmak istiyorsan, belki de senin için en iyi yer burasıydı. Buraya geldin ve düştün."

"Belki." Kapı koluna uzandı. . "Belki de ben tam olarak buydum, orospu çocuğu."

Durdu. Baktı. Oda darmadağın edilmişti. Yatak devrilmişti. Çekmeceler şifonyerden çekilmiş ve yere atılmıştı. Sandık, üzerine çekiçle vurulmuş gibi görünüyordu. Parçalanmış. Yok edilmişti. Parke zeminin büyük parçaları bile sökülmüştü.

Tony nazikçe boğazını temizledi.

Şaşkın bakışları ona yöneldi.

"Yerinde olsam," dedi ona, "yeni bir mülk yönetim şirketi kurardım. DERHAL."

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Kötü göründüğünü anlıyorum, Aiden. Anlıyorum," dedi polis şefi ona. "Ama muhtemelen sadece birkaç çocuk etrafta dolaşıyordu. genellikle boştur ve biliyorsunuz ki burası hakkında neredeyse bir efsane dolaşıyor. Muhtemelen lanet olası bir meydan okumanın sonucuydu... gençler buraya gizlice girmek için meydan okudular ve-"

"Mülkü yok etmek mi?" Tony, Aiden'ın yanında verandada dururken dikkatle araya girdi. "Küçük bir haneye tecavüzden *sonra* bir eve zarar vermeye mi zorlandılar?"

Polis şefi Barrett Montgomery dikkatini ona odakladı. Bakışları onun üzerinde gezinirken mavi gözleri kısıldı.

Aiden, Barrett'ı yıllardır tanıyordu. Sadece eskiden Barrett, Austin'le sıkı fıkıydı. Yaz günlerinde ortalığı birbirine katmaya bayılırlardı. Ancak ortalığı birbirine katan genç şimdi kasabanın sessiz ve istikrarlı polis şefine dönüşmüştü.

"Dr. Rossi." Barrett başını ona doğru eğdi. "Ününüz kesinlikle sizden önce geliyor." Başını eğdi. "Demek Austin'i bulmak için buradasınız, ha?"

"Şu anda bir haneye tecavüz olayıyla ilgili ifade vermek için buradayım. Ama siz suçla ilgili pek endişeli görünmüyorsunuz." Omzu Aiden'in koluna sürtündü. "Nedenmiş o?"

Barrett iç , "Aptal bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırladığım için mi? Çünkü burada hiç güvenlik kamerası yok ve davetsiz misafirlerin ne zaman burada olduklarını bile bilmiyoruz? İfade alabildiğim ama yapabileceğim başka bir şey olmadığı için mi?"

"Gerçekten mi?" Şüphesi çok açıktı. "Parmak izi bulmak için toz almaya ne dersiniz?"

Ona bir gülümseme gönderdi. "Biz küçük bir kasabayız Dr. Rossi ve bu suç-"

"Bana küçük kasaba saçmalığı yapma."

Düz. Gülümsemesi kayboldu.

"Pek çok küçük kasabada bulundum," diye devam etti Tony. "Ve polis hâlâ işini yapıyor. Eğer siz parmak izi kontrolü yapmayacaksanız, ben yapacak bir ekip bulabilirim."

Sertleşti. "Şimdi, ..."

"Hayır, sen bekle. Çünkü siz bunun zararsız bir şaka olduğunu düşünebilirsiniz ama ben öyle düşünmüyorum. Kayıp bir adamın odasında gerçekleşen bir saldırıyı görmezden gelemeyiz. Yıllar önce bu evde öldürülmüş olması muhtemel bir adam. Çocuklar olduğunu söyleyebilirsiniz. İyi, söyleyin. Ama buna dair kanıtınız yok. Ve tecrübelerime göre, katiller gerçekten de suç işledikleri yere geri dönmeyi severler."

Aiden sertleşti.

"Geri dönmeyi seviyorlar. Saldırıyı yeniden yaşamayı seviyorlar. Ve bazen, bazen de yok etmeyi severler. Öfke, patlamak zorunda kalana kadar içlerinde birikir. O odada ne gördüm biliyor musun?" Çenesi kalktı. "Öfke. Buraya bir olay yeri ekibi gönderin. Kontrol edin. Eğer bunu yapamazsanız, o zaman bir telefon görüşmesi yapacağım ve bir saat içinde kendi adamlarımı buraya getireceğim." Başını Aiden'a doğru çevirdi. "Ya da Bay Big Bucks işi yapacak ve Aiden da kendi adamlarını buraya getirecek-"

"Otuz dakika mı?" diye bitirdi onun yerine. "Belki daha da hızlı. Para harika bir motivasyon kaynağıdır."

Başını salladı. "Harika. Mükemmel. Motive ol."

"Bekle!"

İkisi de Barrett'a baktı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Ekibim parmak izlerini kontrol edecek. Kanıt toplayacaklar. Sakin ol, olur mu?"

"Tamamen sakinim," diye cevap verdi Tony. "Aiden, sen sakın hissediyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse biraz kızgın hissediyorum." Birazdan da fazla. Ve sarsılmış, kahretsin. Kapıyı açıp yıkımı gördüğünde de sarsılmıştı. Polis şefinin gelmesini beklerken Melanie'yi aramaya çalışmış ama Melanie ona cevap vermemişti. Bu karmaşa nasıl olmuştu ki?

Barrett'in elleri kalçasına gitti. Bu hareket ceketini geriye iterek kılıfındaki silahını ortaya çıkardı. "Adamlarımın biraz zamanını alacak, tamam mı? Neden siz ikiniz biraz kasabaya gitmiyorsunuz? Bize biraz zaman verin. Burada işimiz bittiğinde size haber veririm."

"Bu kadar mı?" Tony bön bön baktı. Belli ki kolluk bu şekilde çalışmaya alışık değildi. "Neşeli yolumuza devam etmemizi mi istiyorsun?"

Barrett başını salladı. "Eğer titiz olmamı istiyorsan, evet, . Bir süre suç mahallinden uzak durmanı istiyorum. Ev temizlendiğinde Aiden'ı arayacağım." Nefes verdi. "Melanie'yle de konuşacağım ve o odada en son ne zaman bulunduğunu öğreneceğim. Belki davetsiz misafirimizin ne zaman burada olduğunu anlamak için bir tarih belirleyebiliriz."

"*Belki de yapabilirsin,*" diye cevap verdi Tony sıkıca. "Çünkü bu kesinlikle yardımcı olurdu."

Çenesi kilitlenen Barrett döndü ve evin içine doğru yürüdü.

"Önceki polis şefi de onun gibi miydi?" Tony bilmek istiyordu. "Yani... bilmiyorum, fazla bir soruşturma yapmak istemiyor muydu?"

"Önceki şef onun üvey babasıydı. Ve evet, verdiği yanıtın oldukça benzer olduğunu hatırlıyorum." Ne yazık ki. "Austin'in kaybolduğunu bildirdiğimde, kardeşimin muhtemelen kaçmış olabileceğini söyledi."

"Kanla bile mi? Şefin cevabı bu muydu?"

"İlk başta şef kanın herhangi birine ait olabileceğini söyledi. Laboratuar sonuçlarını almak birkaç gün sürdü." Birkaç günden fazla. Daha çok iki hafta. O zamanlar her şey yavaş ilerliyordu. Ve... "Babam hasar kontrol modundaydı." Aiden verandanın merdivenlerinden indi, o yerle arasına mesafe koymak istiyordu.

Kulübeden nefret ediyordu.

Banshee verandanın kenarında oturmuş, sakince tüm hareketliliği izliyordu. Ama Aiden hareket edince ayağa kalktı.

"Anlamıyorum." Tony hemen onu takip etti. Banshee de öyle. "Hasar kontrolü, neden?" Uzandı ve elini onun koluna doladı. "Baban senin bu işe karıştığını düşündüğü için mi?"

"Hayır, ," diye alçak sesle, sert bir . "*Herkes Aiden'in iyi ikiz olduğunu söyledi. İyi ikiz böyle şeyler yapmaz.*"

Yüz ifadesi gerginleşti.

Sikeyim. Kendine dikkat et. Elini onunkinin üzerine koydu. Başını ona doğru eğdi. Kulağının dibine fısıldadı, "Babam hasar kontrolü yapıyordu çünkü kardeşimin birine zarar verdiğini düşünüyordu, tamam mı? Austin'in birine zarar verdiğini ve saldırıdan sonra kaçtığını düşündü. Babam kardeşimin kurban olduğuna ikna olmamıştı. Saldırganın Austin olduğunu düşünüyordu. Laboratuvar sonuçları gelene kadar da fikrini değiştirmede. O zamana kadar babam olayı örtbas etmek için o kadar çok zaman ve para harcamıştı ki Austin'i *bulmak* için yapabileceğimiz pek bir şey yoktu." Başını kaldırdı.

"Kardeşinin birine zarar verdiğine neden bu kadar çabuk inandı?" Onun gibi, kızın sesi de alçaktı ve sadece ikisine ulaşıyordu.

"Çünkü Austin bunu daha önce de yapmıştı." Elini bıraktı. "Hadi biraz gezelim, tamam mı? Buradan uzaklaştığımızda konuşuruz."

Başka bir şey söylemeden döndü ve cipine doğru yürüdü. Adam hemen onu takip etmedi. Onun yerine kulübeye baktı. Üst kattaki son yatak odasına baktı ve o odada perdelerin titrediğini gördü. Çöpe atılmış olan oda. *Austin'in* odası. O korkunç sabah uyandığı oda.

Aiden birinin onları izlediğini fark etti. Polislerden biri mi?

Bazı günler, sanki biri sürekli onu izliyormuş gibi hissediyordu. Banshee'nin kafası ona çarptı.

"Evet, ben hazırım. Hadi buradan defolup gidelim, kızım."

***

"Oda darmadağındı da ne demek?" Melanie'nin sesi yükseldi ve gergin bir kahkaha attı. "Sizi temin ederim, kulübede her şey gayet iyi durumda olmalı."

Barrett, "Tam olarak iyi değil," diye cevap verdi. Barrett, o tam polis şefi sesiyle. Saçma sapan, sanki onunla birlikte bir sürü yazı zil zurna sarhoş geçirmemiş gibi. "Şu anda Austin Warner'ın eski yatak odasında duruyorum ve burası sanki biri balyozla vurmuş gibi görünüyor."

Oh, kahretsin.

"Bu odaya en son ne zaman girdiniz?"

Aklı karmakarışık. Barrett oldukça iyi bir polis şefiydi, muhtemelen asistanını takip edecekti, bu yüzden dürüst olmak zorundaydı. "İki gün önce." Aiden geri döneceğini söylemek için aradığında. "Bütün evi kontrol ettim ve her şey mükemmel durumdaydı."

Sessizlik.

"Bir şey... alındı mı?" diye dikkatle sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Aiden'a her şeye baktırmam gerekecek. Şu anda tam bir kaos var. Ve parmak izi almam gerekiyor."

Parmak izleri. "Muhtemelen birkaç çocuk ortalığı karıştırıyordu." Tırnaklarını masasına vurdu. "Aiden'a oraya güvenlik kameraları koymamız gerektiğini söyledim ama kulübeyle ilgili konuşmaktan pek hoşlanmadı. Sadece kulübeyi kilitli tutmamı, sonra da şehre geldiği nadir zamanlarda buzdolabını doldurmamı istedi. Elektriğin hala çalıştığından emin olmamı, senin umurunda olmadığına emin olduğum tüm bu sıkıcı şeyleri yapmamı isterdi." Sesi normal geliyor muydu? Öyle olduğunu umuyordu. Kahretsin, ofisi çok sıcaktı.

"Aiden'ın son ziyareti ne zamandı?"

Bu sorulardan hoşlanmıyordu. "Her zaman yıldönümünde geri gelir."

"O yaz mıydı? O zamandan beri dönmedi mi?"

Dikkatli ol. " kadarıyla hayır."

"Kulübenin anahtarlarının kimde olduğunu bilmem gerekiyor."

Sikeyim. "Ben biliyorum. Asistanımın erişimi var. Ve tabii ki Aiden'in anahtar verdiği herkesin. Eminim arkadaşı Smith'te de vardır. Smith geçen sefer onunla birlikteydi."

Sessizlik.

Haklısın. Çünkü Smith ve Barrett pek yakın değillerdi.

Arka planda bir ses mırıltısı vardı. Sonra Barrett sesini alçaltarak ona sordu: "Yanında kimin olduğunu biliyor musun?"

"Bir kadın. Austin'i bulmaya yardım etmek için orada olduğunu söyledi." Sesine sempati kattı. "Zavallı Aiden. Sanırım Austin'in muhtemelen bir plajda, suyun ve ucuz margaritaların tadını çıkardığını defalarca söylememe rağmen, herhangi bir dolandırıcının onu sihirli bir şekilde kardeşini bulacağı düşüncesiyle kandırmasına izin verecek-"

"Dr. Rossi dolandırıcı değil." Sabırsızlık sözlerini ısırdı. "O gerçek bir anlaşma. Beş ay kadar önce Savannah'dayken verdiği bir konferansı izlemiştim. Kolluk kuvvetlerindeki adamlar onun hemen herkesi bulabileceğini söylüyor. Köpeği ölüleri inanamayacağınız kadar iyi topluyor."

Midesi burkuldu. "Anlıyorum." Köpek bir sorundu. *Hayır, Dr. Sorun Rossi.*

"Burada onunla birlikteyse, onun davasını aldıysa... onlarla ilgili aptal sosyal medya paylaşımlarını gördüm ama sadece saçmalık olduğunu düşündüm. Onu gerçekten buraya getireceğini fark ."

Barrett'in sesinin bu şekilde çıktığını hiç duymamıştı. "Ne? Ne oldu? Bu mu?"

"Eğer o buradaysa, Austin'in de burada olduğunu düşünüyordur. Kadın cesedini bulacak ve tüm kasaba suç merkezine dönüşmek üzere. Aiden, Austin gibi değil. Onun duygularını dışarıdan göremezsiniz. Austin'in nasıl hissettiğini her zaman bilirdiniz. Eğer kızgınsa, yüzüne yumruk atardı. Eğer senden hoşlanıyorsa, tüm dünyaya en iyi arkadaşı olduğunu söylerdi." Uzun bir nefes. "Aiden

tam tersiydi. Onun ne düşündüğünü *asla* bilemezsiniz. Soğuk ve hesapçı biriydi ve bunca yıldan sonra hala olanları atlatabilmiş değil."

Karnı sadece burkulmadı. Düşümlendi. "Anlıyorum."

"Aiden intikamını alacağından emin olacak. Buna emin olun. Dr. Rossi gerçeği bulmak için onun bileti olacak ve onu kullanacak ve durmayacak. Asla durmayacak." Düşük bir nefes. "Kasabam ateşe verilmek üzere." Telefonu kapattı.

Telefonunu çok sıkı tutuyordu. Harika. Kasaba yanıyor olacaktı. Tam da polis şefinden duymayı umduğu güven verici sözler.

O ateş bana dokunamaz. Buna izin vermeyeceğim.

Melanie ayağa fırladı. Telefonunu çantasına soktu ve çantasını kaptı.

Yapmak istediği son şey yanmaktı.

***

"Adını ortaya atmanı bekliyordum," dedi Tony. "Ya da belki paranı. Ya da her ikisini de." Uzun, dolambaçlı yolda ormanı geçtiklerinde ağaçlar bulanıklaşıyordu. "Bunun yerine, sen sadece-

"Tüm konuşmayı ve tehditleri senin yapmana izin mi vereyim?" Aiden araya girdi, sesi yumuşaktı. "İşi hallediyor gibi görünüyordun, neden seni durdurayım? Ayrıca, paramı etrafa saçmak tam bir pislik hareketi." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi: "Çok özel durumlar için saklamaya çalıştığım bir hareket."

"Evinizin dağıtılması yeterince özel değil mi?" Bunun çok özel bir durum olduğunu düşünüyordu.

"Evimin dağıtılması... alışılmadık bir durum."

Ne kadar dikkatli kelimeler. Satır aralarını okuyabiliyordu. "Yani birkaç çocuğun kıkırdamak için içeri girdiğini yutmuyor musun?" Şef bunu gerçekten yutmuş muydu? Eğer öyleyse, adam onlar için işe yaramazdı. Ve eğer bu hikâyeye inanmadıysa, o zaman neden yalan söylemişti?

Aiden arabayı küçük bir lokantanın otoparkına çekti. Motoru durdurdu ve ona baktı. "Yiyor musun?"

"Hayır." Bir saniye bile durmadı ve bunun için bir sürü nedeni vardı. "Çünkü o gizemli *çocuklar* ne ön kapıya ne de arka kapıya zarar vermeden eve girmeyi başarmışlar. Ve alt kattaki pencerelerin hiçbirinde de zorla girildiğine dair bir iz yok."

Kaşları kalktı.

"Sen şefle sohbet ederken baktım." Elbette kendini meşgul ve işe yarar hale getirmişti. Araştırmak onun işiydi. Araştırmaktan bahsetmişken... "Austin'in kaybolduğu gece Barrett'ın da partide olduğunu varsayıyorum?"

"Evet."

Tony bu bilgiyi bir kenara not ederken başını salladı. Bu noktada, bu küçük kasabada kimin partiye gitmediğini merak etmeye başlamıştı. "Tecrübelerime göre, sorun çıkarmak isteyen gençler özensizdir. Çok pahalı evlere kapıda çizik izi bile bırakmadan girmezler. Ve biz o yatak odasına adım atana kadar, davetsiz bir misafirin izine rastlamadık. Kulübede hiçbir şey yerli yerinde görünmüyordu. En azından bela arayan gençler kirli ayak izleri ya da bira kutuları bırakırdı. Daha fazla şey kırıp dökmüş olmalılar." Omuz silkti. "Yer döşemelerini sökmüş olabileceklerini de sanmıyorum. Bu çok kasıtlı görünüyor."

Aiden emniyet kemerini çıkardı ve ona doğru döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Banshee onlara aldırmadan arka koltukta yayılmaya devam etti.

"Yani belli ki birisi o odada bir şey arıyordu. Çekmeceleri atmışlar ama bence bu gösteriş içindi. O çekmecelerde hâlâ yıllar önce sahip olduğun şeylere sahip olacak değilsin ya." Onun yanıt vermesini bekledi.

Yüz ifadesi gerginleşti. "Annem çekmecelerindeki her şeyi boşalttı. Yıllar önce tüm kıyafetlerini bağışlamıştı. Şimdi oradakiler sadece çarşaf gibi şeyler. Fazladan havlular. Rastgele ıvır zıvırlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm. İşte bu yüzden davetsiz misafir hem levye hem de balyozla geldi. Davetsiz misafir o odada önemli bir şeyin saklı olduğuna inanıyordu. Belki de parke zeminin gevşek bir parçasının altında. Çekmecelerde *değil*." Çekmecelerin tahrip edilmesi muhtemelen göstermelikti. Gerçek arama alanından dikkati dağıtmak için. *Ben paramı döşemeye yatırıyorum. Davetsiz misafir zeminin altında bir şey saklı olduğunu düşündü.* "Asıl sormamız gereken soru..." Aslında birkaç ana soru vardı. "Davetsiz misafir ne?"

Aiden ona baktı. "Austin'e ait bir şey." Çünkü burası Austin'in odasıydı.

"Bu da bizi bir sonraki merakımıza götürüyor." Alt dudağını yaladı. "Davetsiz misafir şeyi buldu mu? Ve bunca zaman sonra neden sonunda bu gizemli eşyayı aramaya karar verdi?"

Aiden'in telefonu çaldı, zil sesi küçük alanda cızırdıyordu. Cebinden çıkarıp ekrana baktı ve "Ben Barrett," dedi. Parmaklarını telefonun üzerinde gezdirerek aramayı cevapladı ve hoparlöre aldı. "Ne buldun?" Selamlama yok. Sadece düz bir soru.

"Melanie ile konuştum." Barrett'ın ses tonu acımasızdı. "İki gün önce onu aradığında her odayı gözden geçirmiş. O zaman her şeyin yolunda olduğuna yemin ediyor."

İki gün önce. Artık bir zaman çizelgeleri vardı. Melanie'nin onlara doğruyu söylemesi şartıyla.

Odayı dağıtan kişi o olabilir.

Barrett, "Burada birkaç saate daha ihtiyacımız olacak," diye ekledi. "O zaman size geri dönmeniz için izin vereceğim."

Aiden aramayı sonlandırdı.

"Melanie'ye kasabaya döneceğini söyledikten sonra oda darmadağın oldu." Yine, Melanie'nin doğruyu söylemesi şartıyla. Ama bunu belirlemek için tek bir seçenek vardı. "Bence gidip mülk müdürünüzle bir kez daha konuşmalıyız."

"Ben de öyle."

***

Ama Melanie ofisinde değildi. İş yeri bugünlük kapalıydı. Saat düşünöldüğünde pek de şaşırtıcı değildi. Evine gittiklerinde arabasının yolda olmadığını ve işyerinin de kapalı olduğunu gördüler. Aiden onları kasabanın içinden geçirdi -şehir merkezini oluşturan küçük şerit- ama Melanie'den hiçbir iz göremediler.

Barrett tekrar aradı, adamlarının işi bitirdiğini söyledi. Ev temizdi. Kulübeye döndüklerinde yol bomboştu. Batan güneş evin etrafına ağır gölgeler düşürüyor, ağaclar kıvrılıp geriliyor gibiydi. Buraya uğursuz bir his sinmiş gibiydi ve Tony nedenini bilmiyordu ama içine bir korku çökmüştü.

Burada kötü bir şey oldu.

Ama bunu zaten biliyordu, değil mi?

Aiden fren yaptı. "Açlıktan ölüyor olmalısın. Eminim Melanie'yi ararken fast food'dan daha fazlasını yemiş olmayı diliyorsundur, değil mi? İçeri gel de sana yemek hazırlayayım."

"Yemek mi yapıyorsun? Şimdiden etkilendim." Hissettiği gerginliği biraz olsun hafifletmeye çalıştı.

"Belli ki yemeklerimin tadına bakmamışsınız. En iyi ihtimalle amatörce." Kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Midesinin hafif bir hırıltı çıkardığının farkında olarak onu takip etti. Tony'nin parmakları arka kapının etrafında kıvrıldı. "Belki ben yardım edebilirim." Cipin arka kapısını açtı. "Kit konusunda o kadar da kötü değilim- *Banshee!*" Sözleri bir dehşet çığlığıyla sona çünkü Banshee az önce araçtan fırlamış, havlayarak ve hırlayarak yanından geçmiş ve doğruca karanlık ve kıvrımlı ağaclarla doğru ilerlemişti. "Banshee, dur!"

Ama özenle eğittiği Alman Shephard cinsi köpeği onu görmezden geldi. Tony'nin daha önce hiç duymadığı kadar yüksek sesle ve öfkeyle havlamaya devam eden Banshee ormana doğru hücum etti.

Korku Tony'nin kanını dondurdu. "Bir var." Köpeğinin peşinden atıldı.

Aiden onu yakaladı. Kolu karnının etrafında kıvrıldı ve onu geri çekti. "Neler oluyor?"

Adamın elinde kıpırdandı. "Banshee'ye gitmem gerek. Hemen. Bir şey var-"

Bir uluma. Uzun, çaresiz bir uluma. Tony kaskatı kesildi.

Bu uluma.

"Tanrım," diye fısıldadı Tony.

Uğultu değişti. Gözlerini zorladı ve Banshee'den gelen acınası sesleri seçebildi. Rüzgârda sürüklenen hüzünlü çığlıklar...

Aiden'ın kollarında debelenmeyi bıraktı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Başını ona doğru çevirdi. "Banshee her zaman ağlar... ölüleri bulduğunda."

ONUNCU BÖLÜM

Tony'nin alçak sesle söylediği sözler Aiden'ın kanını buza çevirdi. *Banshee kardeşimi mi buldu?* Tony artık ona karşı koyamıyordu, bu yüzden Aiden'ı tutuşunu hafifletti.

Görünüşe göre Tony'nin yapmasını beklediği şey de tam olarak buydu. "Banshee, bana gel, *hemen!*" diye bağırırken bile ileri atıldı. Kıvrılan ağaçlara doğru koşarken ayakları gümbürdüyordu.

Aiden küfrederek onun peşinden uçtu. Tony'nin karanlıkta, ormanda onsuz kaçıp gitmesine asla izin vermeyecekti. Bir ortaklık içinde olduklarını anlamakta güçlük çekiyor gibiydi. O kenarda beklerken risk alamazdı. Hayatta olmazdı.

Tam ona ulaştığı sırada, karanlık bir gölge ormandan çıkıp doğruca Tony'nin üzerine geldi. Dizlerini büktü ve köpeğe doğru uzanarak Banshee'yi kendine doğru çekti.

"Bunu bir daha yapma," diye emrettiğini duydu Aiden Tony, titreyerek yanlarında dururken. "Beni ölümüne korkuttun ve-" Tony sözünü kesti. Yavaşça sağ elini kaldırdı. Az önce Banshee'nin başını okşamak için kullandığı elini. "Islak."

Banshee'nin kafasındaki karanlığı görebiliyordu. Islaklık köpeğin üzerinde sadece karanlık görünüyordu ama Tony parmaklarını biraz daha yukarı kaldırdığında ve batan güneşin ışığı eline vurduğunda, rengin siyah değil aslında kırmızı olduğunu gördü. Kırmızıydı çünkü-

"Kan." Tony hemen doğruldu. "Üstündeki kan. Ağlıyordu. Oh, Tanrım. Eski bir cinayet değil. Taze bir ceset bulmuş. Banshee, göster bana!"

Banshee havladı, etrafında döndü ve ormana geri koştu.

Tony onu takip etmeye başladı ama Tony onun bileğini yakaladı. "Bu işler böyle yürümez." Bunu kafasına sokmasının zamanı gelmişti. "Tehlikeye atılmazsın. Kendini riske atmazsın."

"Bu benim işim! Benden yapmamı istediğin şey bu!"

Onu tehlikeye atmak hiçbir zaman planın bir parçası olmamıştı. "Üzerinde silah var mı?"

Tony, "Banshee'yi takip etmeliyiz!" derken bile başını hızlıca olumsuz anlamda salladı.

"Bir silahım var." Silahı sol elinde tutuyordu. Kuzey Carolina'da bulunduğu süre boyunca gizli silahını . "Yani ilk ben gideceğim. Eğer dışarıda yeni bir cinayet varsa, o zaman cinayeti işleyen orospu çocuğu yakınlarda olmalı." Tony'yi riske atamazdı. "*kal*."

"İyi, her neyse, hadi gidelim!"

Gittiler. Tony'nin önünde durmaya ve silahını hazır tutmaya dikkat etti. Onun bu iş için eğitildiğini anlamamıştı. Anlamıyordu çünkü ondan bir sürü sır saklıyordu. Ama onun çalışma şekli buydu. Gizlilik Aiden'in hayatının bir parçasıydı. Herkesten sır saklardı.

Aiden ve Tony köpeğin peşinden ormanın içinde kıvrıla kıvrıla ilerlerken dönüp durdular. Banshee onlara yetişmek için bir an durakladı ama Alman Shephard'ı onları görünce hemen dönüp tekrar ileri atladı.

Dallar ona sürtündü ve çekiştirdi ama Aiden onları yolundan itti. Köpek hatasız hareket ediyordu ve Banshee işini çok iyi bildiği için hayranlıkla doldu. Köpek gerçekten de inanılmazdı.

Küçük bir açıklığa girdiler. Banshee ileri atıldı ama sonra sarsılarak durdu. Tüm dikkatiyle hedefine baktı.

Güneş gökyüzünde daha da alçalmıştı ama kadının yayılmış bedenini görmesine yetecek kadar ışık vardı. Sarı saçları etrafına dağılmıştı. O ve Tony yavaşça yaklaştılar.

Tony, "O senin mülk müdürün," dedi.

Haklıydı. Melanie Rodgers yerde yatıyordu, vücudu sağa doğru bükülmüş ve yüzü ormana dönüktü. Altında kan birikmişti. Vücudundaki bıçak yaralarından gelen kan. Göğsünde bırakılan *bıçaktan*.

Tony onun yanına çömeldi. Tony'nin parmakları Melanie'nin boğazına gitti.

Nabız bulamayacağını biliyordu. Ne de olsa Banshee ağlamamış mıydı?

Banshee her zaman ağlar... ölüleri bulduğunda.

"Hâlâ sıcak," diye fısıldadı Tony.

Ne oluyor lan? Hâlâ sıcak olması, katilin çok yakında olması gerektiği anlamına geliyordu. Aiden herhangi bir motor sesi duymamıştı, bu yüzden katilin bir ATV ile ormana girmiş olması pek mümkün değildi. *Demek ki buraya yaya olarak gelmişti.* Aiden, Tony'nin bileğinden tutarak onu tekrar ayağa kaldırdı ve tam o sırada bir dalın kırıldığını duydu.

Banshee homurdandı.

Aiden Tony'yi arkasından itti ve tehdidin üzerine yürüdü.

Barrett ormandan fırladı ve silahını çekerek ona doğru geldi.

"Kımıldama!" Barrett hırladı.

Koşuyor gibi mi görünüyorlardı?

Barrett'in başı yerdeki cesede doğru savruldu. "Siktir git, Austin... *Şimdi ne yaptın?*"

Şok onu hareketsiz bırakmıştı. Yani polis şefi onu dondurmuştu ama sadece bir anlığına. Çenesi kilitlenerek, "Benim adım *Aiden* ve ben ona hiçbir şey yapmadım. Melanie'yi köpek buldu. *Çok sıcak* ve katili çok yakında."

O kadar yakın ki belki de... Ona mı bakıyorum?

Polis şefi, titreyen parmakları silahını titretirken bile Melanie'nin yayılmış bedenine iri gözlerle bakmaya devam edince Aiden ona, "Destek çağır," diye emretti. "*Hemen* ormanı aramalıyız."

***

"Yani tüm bu süre boyunca Aiden'la mıydın?" Barrett yorgun bir elini alnında gezdirdi. Devriye arabalarının ışıkları Aiden'in kulübesinin önündeki sahneyi aydınlatıyordu.

Ceset kaldırılmıştı. Orman arandı.
Katil bulunamamıştı.

Tony'nin kolları karnının etrafında kıvrıldı. "Her an. Bunu yapmış olmasına imkân yok." Ama Barrett'in sözleri aklından geçmeye devam ediyordu. *Siktir git, Austin. Şimdi ne yapıyorsun?* Bu soruyu ifade ediş şekli, sanki.

Sanki daha önce böyle kötü bir şey olmuş gibi. Sanki Austin daha önce korkunç bir şey yapmış gibi.

Ve Aiden ona babasının Austin'in o uzun zaman önceki günde birini incitmiş olmasından korktuğunu söylememiş miydi?

Çünkü bunu daha önce de yapmıştı.

"Eğer öldürülmüş olsaydı..." Barrett'in elleri kalçalarının etrafında kıvrıldı. "Ve eğer suçlu hâlâ ormandaysa, köpeğiniz neden peşinden gitmedi? Neden katilin gitmesine izin verdi?" Köpeğe ters bir bakış fırlattı.

Banshee sızlandı ve Tony'ye daha da yaklaştı. "Sakin ol," diye teselli etti. Köpeğindeki kan temizlenmişti ama Banshee gergindi. Işıklar ve gürültü yüzünden değil. Banshee nasıl odaklanacağını biliyordu. Ama çünkü... "Bu kadar taze bir av bulmaya alışık değil." Düz. "Banshee ölüleri bulur." Bu onun işiydi. Katillerin peşinden koşmak değil. "Arabadan atladı ve doğruca cesede gitti. Katilin peşinden koşmadı, tabii katil o sırada hâlâ buradaysa." *Ve bence katil buradaydı. Sanırım biz oradayken katil ormandaydı.* "Cesedi buldu, sonra da beni buldu. Bu Banshee'nin işi. Bunu yapmak için eğitildi. Orada çok fazla kan vardı." O kadar çoktu ki, yer kanla ıslanmıştı. "Banshee'nin koklayabildiği tek şey kandı. Kan ve ölüm."

Barrett küfrederek gözlerini ondan ve köpeğinden kaçırdı. Bakışları sağ tarafa, Aiden'ın iki üniformalı polisle konuştuğu yere odaklandı.

"Neden o ormandaydın?" Tony ona sordu.

Barrett'ın başı ona doğru döndü.

"Olay yerini temizlediğini sanıyordum. Gittiğini ." Aiden'la birlikte geldiklerinde onun aracını görmemişti. "Orada ne yapıyordun?"

Ona doğru yürüdü. Birkaç santim uzaktayken durdu ve Banshee'nin yumuşak hırıltılarını duymazdan geldi. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

Onu korkutacağını mı sanıyordu? Neredeyse gülecekti. Bunun yerine Tony kontrolünü korudu ve hatta sesini medeni tutmayı başardı, "Aiden'ı bir şeyle suçladın sayılır, ama onun sağlam bir mazereti var. Benim. Bu yüzden bir sonraki doğal soruyu soruyorum. Neden bu ormanda koşturup duruyordun?"

"Benim bir katil olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Ben polis şefiyim. İnsanları koruyorum. İnsanları güvende tutmak için rozet takıyorum."

"Soruma cevap vermediniz."

Aiden arkasında belirdi. "Bu cevabı ben de istiyorum."

Barrett arkasına bakmadı. "Bu kasabada soruları soracak olan benim." Bakışları Tony'nin üzerinde kaldı. "Ölüleri bulabilirsin ama burada kanun benim."

"Kolluk kuvvetlerinde tanıdığım çoğu insan vücutlarında birden fazla silah bulunduruyor." Tony sesini sakın ve soğuk tutmaya devam etti. "Ayak bileklerine bağladıkları yedek silahları var ve genellikle üzerlerinde bıçak da taşıyorlar." Bir duraklama. "Bıçağın nerede?"

"Eğer sorduğun buysa, onu Melanie'nin göğsünde bırakmadım," diye tersledi.

Evet, o da bu soruyu soruyordu.

Kız başka bir şey sormadan, adam Aiden'a döndü. "Nasıl bir pisliğe bulaştığını görüyor musun? Ölüm seni takip ediyor. Sen ve kardeşin hep bela oldunuz. Kasabaya döneli daha bir gün bile olmadı ve Melanie öldü."

"Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?" Aiden'ın elleri yumruk oldu.

"Tüm iblisleri uyandırmadan geçmişi karıştıramazsın. İkimiz de senin ve kardeşinin bir sürü şeytanı olduğunu biliyoruz." Memurlardan biri ona seslendi. Barrett başını onaylarcasına salladı ama elini kaldırdı ve işaret parmağıyla Aiden'ı gösterdi. "Toparlanıp Miami'deki malikanenize geri dönmeniz ya da yatlarınızdan biriyle denize açılmanız gerekiyor. Bizi burada rahat bırak." Bununla birlikte, memurlara doğru yürüdü.

Tony kaşlarını çatarak onun uzaklaşmasını izledi. "Tuhaf." Başını yana eğdi. "Genellikle böyle durumlarda polis şüpheliye şehri terk etmemesini söyler."

"Şüpheli olduğumu mu düşünüyorsun?" Alçak sesle. Hırıltılı.

"Hayır." Gözlerini polis şefinden ayırmadı. Katili arama çalışmaları beş saatten fazla bir süredir devam ediyordu. Melanie'yi bulduklarından beri geçen beş uzun, dayanılmaz saat. Polis şefi yakında aramayı sonlandıracaktı, bunu biliyordu. Muhtemelen onlara ekibinin sabahın ilk ışıklarıyla birlikte daha fazla ipucu aramak için geri döneceğini söyleyecekti.

Eğer bulunacak daha fazla ipucu olsaydı.

Böyle bir suçta ipuçları olmalı.

Ama Aiden'ın sorusuna geri dönelim. "Benimle birlikteydin. Aynı anda iki yerde birden olmanız mümkün değil. Eğer bilmiyorsan..." Başını ona doğru eğdi. "Tek yumurta ikizin falan mı vardı?"

Ona doğru ilerledi. "Bunun komik olması mı gerekiyordu?"

Omuz silkme. "Zaman zaman çok komik olabildiğim söylenir."

"Tatlım, bu o durumlardan biri değil."

Muhtemelen hayır. Özellikle de işin içinde bir cinayet olduğu için. Ama karanlıkta kalmaktan çok ama çok yorulmuştu ve öfkesi çabuk kabarıyordu. Yakınlarda taze kan olduğunda her zaman kısa sürerdi. "Barrett senin istiyor, burada takılmanı değil.

Senin de suçlu olduğunu düşünüyorum." Eğer şef Aiden'in suçlu olduğunu düşünseydi, Barrett'in ona asla şehirden gitmesini söylemeyeceğini biliyordu. "Harika. İkinizin de benim bıçaklı bir katil olmadığım konusunda hemfikir olmanıza çok sevindim. Katil. Çünkü, kayıtlara geçsin, ben . Neden bir katile zarar vereyim ki? Melanie?"

Harika bir soru. Neden onu başka biri öldürmüştü? "Telefon kayıtlarına ihtiyacımız var." Alçak sesle. Sadece onun için. "Kulübenizin yakınındaki ormandaydı ve içimden bir ses bunun orada biriyle bulunduğu için olduğunu söylüyor. Katil onu bu noktaya çekti. Belki de saldırgan, Austin'i aramaya çıktığımızda onu bulmamızı bekliyordu. Bu çok kasıtlı, çok hesaplı." *Çok korkutucu.* "Ama onu yakalayacağız." Evet, yakalayacaklar. *Yanlış insanlarla uğraşıyorsun.*

"Telefon kayıtlarına nasıl ulaşacağımı sanıyorsun? Bu kolluk kuvvetleri içindir."

Gerçekten mi? Çok sevimli. Eli yanağını okşamak için kalktı. Aiden gerildi.

Adam ona doğru eğilirken bile parmak uçlarına bastı. Ağzını onun kulağına yaklaştırarak fısıldadı: "Yakacak paran var. Gerçekten bana senin kaynaklarına sahip birinin bu bilgilere erişemeyeceğini mi söyleyeceksin? Çünkü beni hayal kırıklığına uğratacaksın."

"Yasaları çiğnemem konusunda bu kadar rahat olduğunu fark etmemiştim." Ondan bir törpü. "İleride başvurmak üzere bunu hatırlayacağım." Geri çekilmeye başladı.

"Toparlanıyoruz!" Barrett duyurdu. "Günün ilk ışıklarıyla geri dönüyoruz." Onlara doğru ilerledi. "Benim... benim gidip ailesini aramam gerekiyor." Bakışları Aiden'i tararken nefes nefese kaldı. "Medya bunu öğrendiğinde... adın ve şöhretinle ortalık karışacak. Kahretsin, ona kasabamı yakacağını söyledim."

Tony'nin eli tekrar onun yanına kaydı. "Kurbana bu bilgiyi sen mi verdin? Onunla bu tür bilgileri sık sık paylaşıyor muydunuz?"

"Aiden'in evine zorla girilmesi hakkında aradığımda Melanie'yle konuştum." Karanlık kulübeyi işaret etti. "Ve haklıydım, değil mi? "Ona şehrimin yanacağını söylemek hakkımdı." Uzun bir nefes verdi.

Omuzları çöktü. "Bu gece burada çok dikkatli olun. Benim tavsiyem kasabaya gidip orada bir oda tutmanız. Ya da daha iyisi, bu bölgeden defolup gitmeniz. Ama sen benim tavsiyemi dinlemeyeceksin, değil mi?"

"Buraya gelmemin bir nedeni var," diye yanıtladı Aiden, sesinde duygu yoktu. "Ve kaçmıyorum."

"Hayır, ama insanlar ölüyor, değil mi?" Barrett uzaklaştı.

Tony, Aiden ve Banshee tüm devriye arabaları gidene kadar izlediler. Yetkililer parlak ışıkları da yanlarında götürdüler ve motorlarının gürültüsü kesilir kesilmez Tony'nin vücudunu bir ürperti kapladı. "İçeri girmeliyiz." Çünkü etrafındaki yoğun karanlığa baktığında merak ediyordu...

Katil nereye gitti?

Aiden başka bir şey söylemeden döndü ve eve doğru yürüdü. Verandanın basamaklarını tırmandı ve Aiden da onu takip etti. "Eminim avukatınızın bu gelişmeden haberdar olması gerekecek."

"İnsanlar Melanie'yi öldürdüğümü düşünecek diye mi?" Onun için kapıyı açtı. Önce o girebilsin diye geride durdu. "İyi ki sen benim tanıgımsın, değil mi? Bu hikâyede kötü adam olarak rol alamam."

Kastettiği bu değildi.

Kapıyı arkalarından kapattı. Banshee mutfağa ve yemeğe doğru koşmaya başladı ve Tony girişte durdu, kendi duygularının zar zor kontrol altına alındığının farkındaydı.

Parmaklarının altında Melanie'nin teninin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Tony'nin elleri sanki o anıyı silmek istercesine kalçalarının üst kısımlarına bastırıyordu. "En az yedi bıçak yarası saydım." Tony olay yerini gereğinden fazla rahatsız etmek istemediği için iyice inceleyememişti. "Bu kadar çok yara bana çok fazla öfke olduğunu düşündürüyor."

"Siktir." Çalışma odasına doğru yürüdü. Gazlı şömineyi açtı ve alevler parladı.

"Herhangi bir savunma yarası görmedim. Tırnaklarında kırık yok, kollarında kesik yok." Telefonunun ışığını cesedin üzerine tutmuştu. "Katil ona yaklaşmış. Yani muhtemelen tanıdığı biriydi."

Onu kimin aradığını görmek için o telefon kayıtlarına ihtiyacımız var. Senin evinin yakınında buluşmasını kim istedi? Onu buraya kim çekti?"

"Benim mülkümde öldürülsün diye mi? Cesedini bulabilelim diye mi?" Sözlerinin altında öfke kaynıyordu. "Bana hastalıklı bir mesaj olarak bırakılsın diye mi?"

Tony gözlerini kırptırdı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Ona doğru döndü. "Hayır mı? Benim yüzümden öldürüldüğünü düşünmüyorsun değil mi? Barrett'ın böyle düşündüğü kesin. Kasaba da öyle düşünecek."

Tony ona doğru temkinli bir adım attı. "Bence bir şey bildiği için öldürüldü." Ve katil onun konuşmasını istememişti. "Şef az önce çok hesaplı bir şekilde bize onun kurbanla konuşmak için bir nedeni olduğunu hatırlattı. Yani telefon kayıtları elimize o da olacak. Ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrimiz yok." Aiden'in resmin tamamını anlaması gerekiyordu, bu yüzden lafı dolandırmadı. "Tek bildiğimiz, buluşmayı ayarlayanın o olduğu."

"Barrett?" diye sordu inanamayarak.

Evet, kesinlikle Barrett. "Neden o ormanda olduğunu hiç söylemedi."

Kirpikleri titredi. "Polis şefinin az önce evimin önünde bir kadını öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Bu küçük kasabada birinin katil olduğunu düşünüyorum ve şu anda şüpheli listemde olmayan tek kişi sensin."

Aiden bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu öğrendiğim iyi oldu. Benim bir katil olduğumu düşünmüyorsun."

Birinin kendini kaptırmaması gerekiyordu. "*Onu* senin öldürdüğünü sanmıyorum."

Eli düştü. Aiden geriye doğru sallandı, omzu şömineye sürtündü. "Ne kadar dikkatli bir ifade." Bakışları onu taradı. "Ne demek istiyorsun? Başka birini öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

Eğer bu soruyu ortaya atacaksa... "Sen?" Güldü.

Bir cevap değil, ama çok iyi bir saptırma mekanizması. Ne yazık ki kızın yön değiştirecek hali yoktu. "Saint'in araştırma konusunda çok titiz olduğunu ve birinin hayatında boş noktalar bulunduğunda meraklandığını söylemeliyim." Bir duraklama. "Ona kâğıt üzerinde harika görünüyordun. Sana iyiliksever dedi."

"Evet, o benim. Gerçek bir iyiliksever."

"Ama bu sabah bana bazı karanlık noktalar olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdi. şebekeden ayrıldığıın bazı dönemler. Bana o noktalardan bahsetmek ister misin?"

"Elbette." Alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü. "İşte o zaman haydut oldum. Kendi başıma gitmeye ve yıllar boyunca beni kızdıran pileri avlamaya karar verdim. Yani, cidden mi? Bunu mu bekliyordun? Benim bir çeşit ne olduğumu söylememi mi? Ne yaptığımı sanıyorsun?" Tekrar geri sallanmadı. Onun yerine ileri atıldı. Yavaş ve bilinçli adımlarla ona yaklaştı.

Ona daha önce adrenalinin duyguları yükseltebileceğini söylemişti. Sizi gerginleştirebilir. Normalde yapmayacağınız şeyler yaptırabilirdi. Adrenalin ve çekim -özellikle de aralarındaki gibi tüketen, ilkel bir çekim- tehlikeli bir karışım oluşturabilirdi. Geri adım atması gerekiyordu. Ondan uzak durmalıydı.

O da öyle yaptı. Stratejik bir geri ekilme. "Melanie'nin arabasını buldular. Üniformalıların konuşmalarını duydum. Aracı buradan yaklaşık bir mil uzaktaydı, araziyi kesen toprak bir yola park edilmişti. Arabayı ektirmişler."

Yoğun bakışlarıyla onu izledi. "şimdi kim cevap vermiyor, hmm? Soruma cevap *vermedin*."

"Geç oldu. Biraz uyumalıyız."

Sanki bir işaretmiş gibi, Banshee mutfaktan dışarı fırladı. Ön kapıya . Hızlı bir daire çizdikten sonra, Banshee kendini oradaki halının üzerine bıraktı. Başını Tony'ye doğru eğdi.

"Aferin kızıma," diye övdü Tony. *Ne güzel bir gece geçirdin, değil mi?* "Banshee nöbet tutacak. Dışarıdan birini duyarsa haberimiz olur." Tony merdivenlere doğru baktı. "Hangi odayı alayım?"

"En üstteki. Soldaki ilk kapı."

Çantalarını almaya gitti. Hâlâ kapının yanındaydılar. Her şeye rağmen, hâlâ oradaydılar. Ama onları alamadan, Aiden ondan önce davrandı. Onları aldı ve merdivenlerden yukarı taşıdı.

Tony onu takip etmedi, hemen değil. Banshee'ye gitti. Köpeğinin başını okşadı. "Bu gece iyi iş çıkardın." Banshee onu yaladı.

"Zor olduğunu biliyorum. Harikaydın." Dikkatli bir vuruş daha. "Ölümler hakkında rüya görmemeye çalış, olur mu?"

Sonra merdivenleri tırmandı.

Aiden kendisine ayrılan yatak odasında bekliyordu. Çantalar yatağın ayakucuna yerleştirilmişti bile. Büyük, ahşap, sayvanlı bir yatak. Odadaki mobilyalar antika gibi görünüyordu; şifonyer, komodin ve kitaplık. Pahalıydı, kulübenin geri kalanıyla uyumluydu.

"Banyo şu tarafta." Sol tarafı işaret etti. "Bana ihtiyacın olursa, hemen yan tarafta olacağım."

Bildiğim iyi oldu.

Bakışları üzerinde kaldı.

"İlk kez mi bir ceset buluyorsun?" diye sordu ona. "Çünkü zor olabileceğini biliyorum. Eğer konuşmak istersen-"

"Bu benim ilk seferim değil."

Tamam. Yan tarafa doğru adım atarak kapıya giden yolu açtı. "Kesinlikle benim de değil. Bulduğum cesetlerin sayısını hatırlamıyorum." Bu bir yalandı. Tam olarak kaç tane bulduğunu hatırlıyordu. Hepsi hafızasına kazınmıştı. Her biri. Ama özellikle ilk olanlar. O ilk küçük bedenler.

İlerledi. Tony onun yanından geçip gideceğinden emindi ama o-
Onu öptüm.

Bir kolunu vücuduna doladı, onu kendine doğru çekti ve ağzını aldı. Sıcak bir şekilde. Şiddetle. Ruhunu çağırıyor gibi görünen bir açlıkla. Saf Aiden'in tutkulu yoğunluğu. Ulaşmak

ona. Onu mahvetmeyi vaat ediyordu. Unutulmayı, cenneti ve yaklaşmakta olan karanlığı durdurmak için çaresizce ihtiyaç duyduğu salıverilmeyi vaat ediyordu.

Çünkü onu terk ettiği an, yatak odasının kapısı kapandığı ve o yalnız kaldığı an, karanlık gelecekti. Tony bunu kesin olarak biliyordu.

Nasıl olmasın ki? Ormandaki ceset. Kan. Hepsi çok benziyor.

Kes .

Sertleşti. Geri çekildi.

Başını yavaşça kaldırdı. "Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Bunu neden sorsun ki? "Canavarlar gördüm." Yakından ve kişisel olarak. "Sen canavar değilsin."

Kolu hâlâ kızın etrafındaydı. "Canavar değil. Yeterince makul. Ama sana dokunacak kadar iyi değilim." Onu . "Bunu unutma. Bir dahaki sefere denediğimde, ellerimi kendime saklamamı söyle." Bununla birlikte, onun yanından geçti.

Arkama bakmadım.

Kapı kapandı.

"Ellerini üzerimde istedim," diye fısıldadı.

Sessizlik.

Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Karanlık yavaş yavaş içeri girmeye başladı...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Hangi cehennemdesin sen?" Aiden Smith'e sordu. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek kapattı. "Bu akşam gelmen gerekiyordu!"

"Kusura bakmayın! Yeni işe alınanlarla işim uzadı ama şafakta orada olacağım. Sadece rahatla, tamam mı ve-"

"Bir ceset bulduk."

"Ne?" Şok. Sonra hayranlık dolu bir ısıklık. "Şimdiden mi? O kadar hızlı mı? Kahretsin, dostum. Bu kadar iyi olacağını hiç düşünmemiştim. Ama sen nasılsın? Kardeşin olduğuna emin misin?"

"Hayır, o benim kardeşim değil. Melanie Rodgers'dı. Kulübemin yakınındaki ormanda öldürüldü."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Cinayet hakkında şaka yapar gibi. "Bıçaklanarak öldürülmüş. Bıçak göğsünde kalmış. Tony yedi yara saydığını söyledi." Sol eli saçlarını karıştırdı. "Buraya geleli yirmi dört saat bile olmadı ve biri öldü. Önce Austin'in eski odası yağmalandı, şimdi de bu." Barrett'ın Aiden'in kışını kaldırıp kasabadan gitmesini istemesine şaşmamalı. Aiden adamı pek suçlayamazdı. *Kendimi gibi hissediyorum.*

"Bekle, bekle, bekle. Odası mı yağmalanmış? Ne zaman? Kahretsin, neden benim haberim yok? Bir şey olduğunda bana mesaj atabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Eğer burada olsaydın, kışın döngüde olurdu." Pencereye doğru yürüdü. Aşağıdaki karanlığa baktı. Kendi içinde hissedebildiği bir karanlığa. Burası ona hep bunu yapardı. Onu geriyordu. Onu zorladı. En kötü yanlarını ortaya çıkardı.

Kurallara uymaktan bıkmadın mı? Siktir et onları. Hepsinin canı cehenneme. Kardeşinin sesi zihnine fısıldadı. Bir ayartma. Ayartma konusunda çok iyiydi. *Ne istersek yapabiliriz. Kimse bize dokunamayacak. Birlikte durdurulamayız.*

"İyi misin?" Smith ona sordu.

Bıçak yaralarıyla dolu olan göğsü değildi. "İyi. Hedef ben değildim."

"Peki ya doktorun? O iyi mi?"

Telefonu sıkıca kavradı. "Hedef o da değildi." "Gözün onun üzerinde mi?"

"O yan odada. Güvende." *Onu yakaladım.*

"Siktir." Bir nefes.

Evet, gerçekten. Sikeyim. "Bana Melanie'nin telefon kayıtlarını getirmeni istiyorum."

"Başka ne var?"

Yasallıkla ilgili soru sormak yok çünkü evet, bu Smith'ten kuralları çiğnemesini istediği ilk sefer değildi. "E-posta yazışmalarını istiyorum. Tüm sosyal medya platformlarında gönderdiği her mesajı. Banka bilgilerini istiyorum. Birinin onu neden benim mülkümde öldürdüğünü bilmek istiyorum."

"Kardeşinle bağlantılı olduğunu düşünüyorsun."

"Öyle olmalı." Adamın geçmişi tekrar kurcaladığını öğrendiği gün Melanie ölmüştü. "O zamanlar onunla ilişkisi vardı ve kanıtlar açıkça aksini söylese bile herkese onun kaçıp gittiğini söyleyen oydu."

"Bir şeyi örtbas çalışıyormuş gibi mi?"

"Evet." Şüpheleniyordu ama hiçbir zaman kanıt bulamamıştı.

". Ve şafakta orada olacağım." Bir duraklama. "Ama belki de kulübeden çıkman gerekiyordur? Yani, ya katil seni izliyorsa?"

İzlesin. Benim için gelsin. İsteddiği bu değil miydi? O piçi karşısına almak? *İntikam.* "O zaman belki ona bir gösteri yaparım."

"Aiden." Gürleyen bir uyarı. "Bak, uçlarda yaşamayı ne kadar sevdiğini biliyorum ama burada söz konusu olan sadece senin hayatın değil. Doktorun savunmasız."

Onu koruyacağım. Her zaman.

"Orası onun için güvenli mi?" Smith zorladı.

Kapısı yumuşak bir şekilde çalındı. Kapıyı kilitlememiştir, bu yüzden yumuşak vuruşun ardından kapının menteşeleri inleyerek açıldı.

Sanki konuşmaları onu çağırmış gibi, Tony eşikte durdu. Kıyafetlerini değiştirmişti. Büyük boy bir tişört giymiştir. Siyah. Baldırının ortasına kadar inen bir tişört.

O tişörtün altına bir şey giymiş miydi?

Hay sikeyim. "Gitmem gerek. Gecenin geri kalanında gözlerimi ondan ayırmayacağım." Gözleri. Elleri. Ağzını.

"Bekle, Aiden-"

Smith'in yüzüne kapattı. Telefonu komodinin üzerine fırlattı. Tony'nin üzerine atlamamak için kendini zor tuttu. Kızın kokusunu içine çekerken burun delikleri alevlendi. Lavanta onu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" İhtiyacı olan şeye bakıyordu. Ama şimdi zamanı değildi. Birkaç dakika önce onu öpmek büyük bir hataydı. Kontrolü çok zayıftı. İhtiyacı çok vahşiydi. Geri çekilip gitmeye çalıştı.

Lanet olsun, odasına gitmişti. İyi adam numarası yapmıştı.

Ama şimdi onu takip etmişti. Ama belki... belki onu oradan çıkarabilirdi.

İkimiz için de çok geç olmadan

Vücudu gergin bir şekilde bekleyen Aiden, ona fazladan battaniyeye ihtiyacı olduğunu söylemesini bekliyordu. Susadığını. Duştaki suyun çok soğuk olduğunu. Ona halledebileceği bir sorun söyleyecek ve yoluna devam edecekti. "Tony?" Kız derin, karanlık gözlerini ona diktiğinde Aiden sordu. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Evet." Hızlıca başını salladı. Saçları gevşemiş, gür ve muhteşem bir dağınıklıkla omuzlarına dökülmüştü.

Onun saçlarını seviyordu. Kendisi onun içine gömülürken elleri de saçlarına gömülmek istiyordu. Tekrar tekrar içine giriyordu. Durmadan. Onu boşaltırdı. Onun için çığlık atmasını sağlayacaktı. Onu orgazmla çıldırtacaktı. "Ne istiyorsun?" Sert. Gıcırdatmak.

Adımları ileriye doğru kaydı. Boyalı ayak tırnakları hâlâ çok sevimliydi ve mavi renk onu silahsızlandırmıştı. Bu onun için beklenmedik bir şeydi çünkü Tony her zaman çok ciddi görünürdü.

Bunu durdurmak istiyorum. Onu gülümsetmek istiyorum. Gülmesini istiyorum. Etrafındaki tüm gölgelerin yok olmasını istiyorum.

Ama bunu yapacak adam o değildi. O adamın tam tersiydi. O daha fazla karanlık getirecek adamdı. *O yüzden ona dokunma. Onu buradan götür. sıkısa bile bir şeyi doğru yapmayı dene.*

"Seni istiyorum," dedi.

Ellerini yumruk yaptı. "Ölüm seni tahrik ediyor, ha? Durum böyle olabilir mi diye merak ettim." Söylenecek bir şey değildi. Ama bu onun odadan çıkmasını sağlayacaktı. Gitmek zorundaydı. Tüm kontrolünü kaybetmeye çok yakındı. Onu bu şekilde göremezdi.

Onu bir piç olduğu konusunda uyarmamış mıydı?

Derin bir nefes çekerken dudakları aralandı. Şimdi gidecekti. *Gidecekti.* Tony her an dönüp hışımla ondan uzaklaşabilirdi. Belki de odasına geri koşardı. Muhtemelen onun için daha iyiydi. *Sadece gitmek.*

Çünkü gitmezse.

"Tahrik edici değil. Tam tersi." Ona doğru bir adım attı. "İliklerime kadar ürperiyorum. Ve daha önce o sahneyi görmek, ormanda koşmak..." Bakışlarını kulübenin etrafında gezdirerek pırıl pırıl duvarları inceledi. "Burası bile... bana geçmişimi çok fazla hatırlatıyor. Elbette, tutulduğum kulübe bunun sekizde biri büyüklüğündeydi ama o da suya yakındı. Küçük bir göl. Her yerde kıvrımlı ağaçlar vardı ve kaçtığımda ormanda koşarken yapraklara takılıp düştüm. Çok karanlıktı. Yapraklar tenimi ıslatmıştı ve yaprakların üzerindeki şeyin su olmadığını fark etmemiştim bile. Kandı. Son kızı birkaç saat önce öldürmüştü.

Ben oradayken onu öldürdü. *Kulübede*. Bunu yaptı, görüyorsun. Sadece yeni bir kız bulduğunda bir başkasını öldürdü ve beni yakaladı. Koştum ve onun kanının içine düştüm ve nihayet yola ulaştığımda sedan bir kadın beni alana kadar da haberim olmadı. Arabasına bindim, iç ışığı yanıyordu ve bana kendimi kesip kesmediğimi sorduğunu hatırlıyorum-"

Kırıldı. Aiden'in onun acıdan titreyen sesini kırılmadan dinlemesine imkân yoktu. İlk andan beri bundan şüphelenmemiş miydi? Tony'nin onun felaketi olacağından? Ve öyleydi.

Öyleydi.

Kollarıyla onu kavradı ve kendine doğru çekti. "Engelle onu. Unut onu. Unut onu. Sana dokunamaz. Bir daha asla." *Eğer yapabilseydim, onu senin için tekrar öldürürdüm.* Bu sözleri ona daha önce de söylemişti. Ne kadar ciddi olduğunu anlamış mıydı?

"Bu yüzden sana geldim." Başını kaldırdı. Saçları omuzlarının üzerinden kaydı. "Sana hiç kimseye anlatmadığım şeyleri anlatıyorum. Herkesten saklıyorum ama bunu sana yapmıyorum."

Onun gözlerindeki karanlıktan başka bir yere bakamıyordu.

"Sana geçmişimi anlattığımda beni yargılayacağını sanmıyorum. Ölümün beni tahrik ettiğine dair saçma sapan yorumlar yapsan bile."

Sözler kalbine saplandı. "Gitmeni sağlamaya çalışıyordum."

"Biliyorum." Yumuşak.

O biliyordu. Onun kendisini herkesten daha iyi tanıdığını düşünmeye başlamıştı.

Hayır, ona yalan söylüyorsun. Senin sırlarını bilmiyor. Bunu böyle tutmalısın. "Seni hayatımda hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum." Apaçık bir gerçek. "Ama beni istememelisin. Sana dokunmama izin vermemelisin. Muhtemelen daha önce çıktığın o hacker pisliğine geri dönmelisin. Oldukça düzgün bir adamdı." Ama o pisliği düşünmek bile Aiden'in yumruğunu adamın çenesine indirmesine neden oluyordu.

Çünkü o orospu çocuğu ona sahipti. O benim olmalıydı, ama o aldı.

"Ben gecenin yarısı teselli eden bir adam değilim. Sana sarılıp her şeyin yoluna söylemeyeceğim." Çünkü bu dünyada çok az şey yolundaydı. Ve lanet olsun, teselli etmiyordu. Bu o değildi. "Eski sevgilin bunun için var."

"Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemeni istemiyorum."

Gitmiyordu. Adam onu öyle sıkı tutuyordu ki gidemiyordu. Elleri kalçalarına kenetlenmişti. Gömleğin altındaki külotu hissetmemişti. Külot giymiyor muydu?

Lanet olsun. Kadın ona diz çöktürmek üzereydi. Onu çalışıyordu ama o gitmiyordu.

"Güzel sözler ve yalanlar istemiyorum, sana bunun için gelmedim."

"Tony..."

"Sana geldim çünkü bana dokunduğunda diğer her şeyi unutuyorum."

Ona dokunduğunda başka hiçbir şeyin onun için önemi yoktu. Gecikmiş intikam planları bile.

"Odamdan çıkmadan önce beni öptün. Bunu sen başlattın. Beni öpüp gitmene gerek yoktu."

Evet, yapmıştı. Ya yürüyecekti ya da onu yatağa atacaktı. "Beni öp ve kal," diye fısıldadı. Cazip. "Hep benimle kal Gece. Karanlığı uzak tut çünkü bu gece istemiyorum. Ölümünden başka bir şey düşünmek istiyorum. Kapının hemen dışında bekleyen katilleri düşünmek istemiyorum. Güvende olduğunuzu düşündüğünüzde beklerler, ama değilsinizdir. Gerçekten değilsiniz. Çünkü onlar her zaman oradalar." Elleri adamın omuzlarını kavramak için kalktı. Göğüsleri adamın göğsüne değdi. Göğüs uçlarını hissedebiliyordu. *Sütyen yoktu.* Gömleğinin altında çıplaktı.

Kontrolü elinde tutmak için verdiği mücadeleyi kaybediyordu. İyi olmak için gösterdiği tek çabayı da kaybediyordu. Çünkü onu alırsa, Tony'nin gitmesine asla izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu.

Sorun şuydu ki, kız karanlıktan korktuğu için ona geliyordu.

Tek yaptığı karanlığı içine taşımaktı.

"Seni düşünmek istiyorum," dedi ona. "Ben de senin beni düşünmeni istiyorum." Ağzı onun boynuna bastırdı. Hızla atan nabzının tam üzerine. Onu oradan öptü, sonra yaladı.

Hay sikeyim. "Sorun da bu zaten," diye zorladı kelimeleri. "Seni zaten çok fazla düşünüyorum."

Onun boynunu tekrar öptü.

Gözleri sıkıca kapandı. "Seni gece becerip sabah hiçbir şey olmamış gibi davranmayacağım."

"Güzel." Nefesi adamın tenini okşadı.

Anlamadı. Parmakları beline saplandı. Parmakları, o hain piçler tişörtünü *yukarı* çekerken bile içeri girmişlerdi. "Eğer seni becerirsem, benim olursun."

"Sözler, sözler..."

Ona inanmadı. İnanmalıydı. "Evet, bu bir yemin." Gömleğini biraz daha yukarı çekti. Kesinlikle külot yoktu.

Ve artık geri dönmesi *mümkün* değildi. Kendi yöntemleriyle iyi olmaya çalışmıştı. Onu o kadar çok istemesine rağmen yürümesini sağlamaya çalışmıştı ki çoktan boşalmak üzereydi. Ama o kalmıştı. Ona dokundu. Boynunu öpmüştü.

Ona iç çamaşırsız gelmişti ve hangi aptal onu geri çevirebilirdi ki?

Sağ eli aşağı kaydı. Bacaklarının arasına girdi. Çekirdeğine dokundu. Onun sıcaklığına.

İşi bitmişti.

İçinden vahşi bir hırıltı koptu çünkü en çok istediğin şeye bir kez dokundun mu, ondan kesinlikle vazgeçmezdin. *İyi* yapan işkence görmüş kahramanı oynamaya devam etmedin. Aldınız, aldınız ve istediğinizi elde etmenizi engellemeye çalışan herkesi yok ettiniz.

Onu benden almaya çalışan herkesi yok edeceğim.

Tony'ye karşı medeni değildi. Kontrollü *bir iyiliksever* değildi. Dünya için çizdiği o saçma imaj.

Basit biriydi. Vahşiydi. Onundu.

O benim.

Eli bacaklarının arasındaydı. Onu okşuyordu. Kadın onun için ıslak ve ateşliydi ve dünyadaki hiçbir şey almasını engelleyemezdi. Hiçbir şey. Hiç kimse. Geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmişti.

Elini geri çekti. Kızın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Aiden? Ne-ah!"

Kalçalarını daha fazla ayırdı. Onu kendine doğru sürükledi. Ağzını onun üzerine koydu. Onu sadece ıslak istemiyordu. Onun ağrımamasını ve aç olmasını istiyordu. Çaresiz. Onun siki için yalvarmasını istiyordu.

Ve onun tadını dilinde hissetmek istiyordu. Onun her bir santimini öğrenmek istiyordu. Onu işaretlemek. Ona sahip olmak.

Kadın ona karşı titredi, o da bacaklarını daha sıkı kavradı. Klitorisinin üzerinden yalayarak geçti ve sarsıldığını hissetti. Tekrar yaptı ve kadın öne doğru sarktı.

"Hayır, dayanamıyorum..."

Ayağa kalkmasına gerek yoktu. Onu tutacaktı. Onu yalamaya devam etti, böylece onu tadabilecek ve keşfedebilecekti ve pozisyon yeterince iyi olmadığında, dilini yeterince derine sokamadığında, hırladı ve yükseldi, tekrar nefes alırken ve tırnakları kollarına batarken bile onu yanında taşıdı.

Onu yatağına götürdü. Onu yere yatırdı ve gömleğini boynuna kadar geçirdi. Bir an için, sadece ona baktı.

Büyüleyici. Çok seksi. Sıkı, sert meme uçları. Ona doğru itiyor. Gür kalçaları. Karnındaki küçük dövme.

Karanlık, hilal şeklinde bir ay.

Ve bacakları. O uzun, altın bacaklar. Onun için açık. Böylece onun seksini görebilecekti. Böylece ağzını tekrar onun üzerine koyabilir, yalayabilir, emebilir, öpebilir ve tadabilirdi. Adını söylerken kalçaları ona doğru kalktı.

Vücudu gerildi. Onu tekrar tekrar yalarken elleri kalçalarını tutmak için uçu. Kız boşalana kadar. Vücudu titreyene ve onun altında salıverilmesiyle sarsılana kadar. Sonra ayağa kalktı. Ağzını sıkı bir meme ucuna koydu. Onu yaladı. Ondan gelen düzensiz iniltiyi sevdi.

"Üzerinde... çok fazla kıyafet var," dedi, sesi boğuk ve çok şehvetliydi.

O yaptı. Soyunmalı. İkinci kez soyunacaktı. Artık o kadar bekleyemezdi.

Parmakları pantolonunu açtı. İç çamaşırını yolundan itti. Aleti o kadar şişmişti ki ona doğru hevesle sallanırken canı acıyordu. Cüzdanından bir prezervatif kaptı. Taktı.

Ve iki saniye sonra onun içindeydi. Sonuna kadar içine girdi ve aklını kaybetti. Kadın onu açgözlülükle kavradı. Etrafında sıcak, ıslak bir ipek vardı ve boğazının arkasından küçük bir inilti çıkardığında, bacakları onun etrafına sarıldığında ve başı geriye eğildiğinde, ondan vahşi bir hırıltı koptu. İçeri ve dışarı, vurdu. Geri çekildi. İtti. Gidebildiği kadar derine. Kadın adamın etrafına sıkıca kenetlendi. Mükemmel bir şekilde. Seks hiç bu kadar iyi olmamıştı. Bu kadar tüketmemişti.

Çok sert davrandığını biliyordu. Onu kendisi için hazırlamıştı, evet, ama yavaşlamalıydı. Daha sakin olmalıydı. Biraz itidalli olmalıydı.

Bende hiç yok.

Tek sahip olduğu şey ihtiyaçtı. Onun için çaresiz bir arzu. Kadının bacaklarını yakaladı ve onu daha da açabilmek için omuzlarının üzerinden itti. Parmakları klitorisine bastırdı. Onu hararetle ovuşturdu ve bu sefer boşaldığında, horozunun etrafında serbest bırakılmasının dalgalanmalarını hissetti.

Onunla birlikte uçuğun kenarına gitti. Orgazm tüm vücudunu sardı, öyle güçlü bir zevk dalgası ki kalbi kulaklarında gümbürderken bile nefesini kaybetti. Devamlı olarak, tek hissedebildiği şey... o olana kadar serbest bırakma onu tüketti.

Sadece onun tadını

alabiliyordu. Tek

bildiği... o.

İsteddiği her şeyi... onu.

***

Kendi boğuk ığlığı Tony'yi uyandırdı. Sarsılarak doğruldu ya da doğrulmaya çalıştı ama güçlü, erkeksi bir kol vücudunun st kısmını kapladı. ığlığı artarken kolu itti.

"Tony."

Başını evirdi.

Işıklar kapalıydı ama ay ışığının dalları perdelerin arasından süzülüyordu, böylece Aiden'in doğrudan kendisine baktığını görebiliyordu.

"Karanlık yine yaklaşıyor mu?" diye sordu

ona. "Evet."

", pek teselli edecek bir tip değilim."

Teselli aramıyordu. "Ben iyiyim." Karanlıkta birinin elini tutmasına ihtiyaı yoktu.

Onu pt. Derin, uyuşturucu bir pck. "Bebeğim, sen iyiden çok daha iyisin." Dilini tekrar dudaklarının arasından geçirmeden önce ağzını trpledi. Kadın onunla hemen buluştu, dilini hafifçe emdi. Hevesle onu geri öptü.

Tutku, haftanın her günü acıdan daha iyiydi. Ona böylesine güzel bir kaos yaşatırken kimin teselliye ihtiyaı vardı ki?

ıplaktı. Gömleği çoktan gitmişti. Onunki de yle. Kıyafetlerini daha önce çıkarmıştı. İkinci kez seks yapmışlardı. Bu sefer de ilki kadar harika geçmişti. En çok neyi sevmişti? Adam ona kırılacak kadar narin bir şeymiş gibi davranmıyordu.

Diğerlerinde vardı. Aiden'in çok bahsettiği hacker mı? O da kızın geçmişini öğrenmişti. Ve sanki o, kucaklanması ve her türlü zarardan korunması gereken porselen bir bebekmiş gibi davranmıştı.

Kucağa alınmak istemedi.

Dünyasını binlerce parlak, ışıltılı parçaya ayıracak kadar güçlü bir tutku istiyordu. Başka bir deyişle, *kaos*. Hiçbir şeyin mantıklı olması gerekmediğinde. Bulmaca ozmek ya da gerçekleri araştırmak zorunda olmadığı zaman.

Sadece zaman.

Elleri Aiden'in geniş omuzlarını itti ve onunla birlikte yatağın üzerinde yuvarlandı. Örtüler vücudundan aşağıya doğru kayıyordu ve alçakgönüllülük umurunda değildi. Neden zahmet etsin ki? Adam zaten onun her santimini okşamış ve öpmüştü. Tony onun üzerine tırmandı, kalçalarına sarıldı ve dizlerini her iki yanındaki yatağa doğru itti. Karanlıkta ona bakarken ellerini güçlü göğsünün üzerinde gezdirdi. Aleti -kalın, dolgun, harika bir şekilde sert- onun seksine baskı yapıyordu. Öne doğru sallanmak ve onu içine almak çok kolay olacaktı.

"Korunmaya ihtiyacım var," diye homurdandı, elleri kadının kalçalarına dolanmak için kalkarken bile. "Komodinin çekmecesinden bir prezervatif getir."

Birazdan girecekti. Kalçaları adama doğru sallandı ama adamın sikinin başını içine almadı. Bunun yerine, vücudu ıslandıkça ve onun için daha istekli hale geldikçe kaygan kaymanın tadını çıkardı. Tekrar tekrar sallandı.

"Bebeğim, bana işkence ediyorsun."

Niyeti bu değildi. "Seni ettiğimi sanıyordum."

Parmakları sağ kalçasından aşağıya doğru kaydı, aşağıya... Hınzır parmaklarını kalçalarının arasına soktu ve onu okşadı. "Çok tahrik oldum. Sen nefes alıyorsun, ben de tahrik oluyorum," diye itiraf etti Aiden şehvetten kararmış bir sesle.

Nefesi kesildi çünkü adam ona nasıl dokunacağını biliyordu. tam doğru yerde.

Tamam, evet, prezervatif. STAT. Vücudunu eğdi ve çekmeceye uzanıp bir prezervatif kapmak için kolunu uzattı. Adam klitorisini tıngırdatmaya devam ettiği için parmakları titriyordu ve prezervatif paketini açması iki denemesini aldı.

Sonra ondan uzaklaşmak zorunda kaldı, ama sadece prezervatifi onun aletinden aşağı kaydıracak kadar uzun bir süre. Onu kızdırmak ve okşamak için bir an ayırmak.

"Tony."

Aleti bacaklarının arasına itti. Dizlerinin üzerinde daha yukarı bastırdı, böylece onu tam doğru açıyla içeri sokabildi. O sırada

aşağıya inerken, adam yukarıya doğru itti ve kadının içine tamamen gömüldü. Kadının içinden zevk dalgaları yükselirken başı geriye doğru eğildi. Onu tamamen doldurdu. Onu lezzetli bir şekilde gerdi. Kadın ona karşı sallanırken parmakları klitorisini çalıştırmaya devam etti. Kadın vücudunu yukarı aşağı kaldırırken, onları o güzel kaosa geri götürecek ritmi buluyordu.

Tekrar ve tekrar. Daha hızlı. Yatak altlarında gıcırıyordu ama umurunda değildi. Hareketleri daha sarsıntılı hale geldi. O kaos için savaşıırken daha da sertleşti.

"Çok amına koyayım." Şehvetli bir gümbürtü. "Gel, bebeğim. Zevk vuruşunu görmeme izin verin."

O zevki tatmak istiyordu. Hem de çok. Gittikçe arttı ve sonra patlayarak dünyasını paramparça etti. Milyonlarca parçaya ayrıldı.

Kadının nefesi kesik kesik gidip geliyordu ve adam onu tekrar yatağın üzerine yuvarladı. Adam onun üzerine abandı. "Benim."

Onun... onun gelme sırası mı? Yoksa onun olduğunu mu kastetti? Hayır, hayır, o bu şekilde düşünmezdi. O kadar basit ve ilkel değil ve kendisi de net düşünemiyordu. Açıkça düşünmek istemiyordu. Kaosuna sıkı sıkıya tutunmak istiyordu.

Adam kadının içine girdi. Kendi ritminden çok daha hızlı ve sert bir ritimle ve doruğa ulaşması duracak gibi görünmüyordu. Adamın hamleleri onu daha da güçlendirdi. Adam onu öpüyordu ve kadın ona olabildiğince sıkıca sarılmıştı. Kısa tırnakları ona sürtünüyordu. Çok sertti, aniden tanımadığı vahşi bir şey olmuştu ve Tony'nin umurunda bile değildi.

Zevk onu boğmuştu. Diğer her şeyi alıp . Onun dışında her şey.

kalçaları sarsıldı. "*Tony!*"

Bu sefer, "Benim" diyen oydu.

Zevki mi kastettiğini bilmiyordu -onun zevkiydi. Yoksa onun olduğunu mu kastediyordu.

***

Birisi kapıyı çalıyordu. *Yatak odasının* kapısı.

Aiden'in göz kapakları açıldı ve yataktan fırladı. "Neler oluyor?" Tony'nin uykulu sesi.

Tam kapı açılırken kapıya doğru koştu.

"Buraya gelmem için o kadar çırpınıyorsun ki," diye söze başladı Smith, sesi hem sinirli hem de uzun süredir acı çekiyormuş gibi çıkıyordu. "Ve bu evdeki herkes ölü gibi uyuyor-" . Aiden'in çıplaklığını fark etti. Sonra bakışları yatağa sıçradı.

"*Kapat şu lanet kapıyı,*" diye hırladı Aiden.

"Kapıyı kapatıyorum," dedi Smith bir anda. Kapıyı çekerek kapattı.

Aiden tekrar Tony'ye doğru döndü. Örtüler vücudunun üzerindeydi. Tanrıya şükür.

"Saat kaç?" Tony ince güneş ışınlarının perdelerin arasından süzüldüğü pencereye doğru baktı. "Şimdiden şafak mı söktü?"

"Muhtemelen şafağı biraz geç. Dakiklik Smith'in güçlü yanlarından biri değil." Şifonyerin çekmecesinden bir çift eşofman aldı ve onları giydi.

Tony yataktan çıkmıştı. Manzarayı hayranlıkla seyretmek için durakladı. *Kesinlikle büyüleyiciydi.* Aleti de aynı fikirdeydi çünkü ona bir sabah selamı veriyordu.

Ama az önce tişörtünü kapmıştı. Başının üzerine sürükledi. Adamın tadını çıkardığı mükemmel manzarayı örttü. İçinden kederli bir iç çekiş geçti.

Gömleğinin eteklerini aşağı doğru çekti. "Smith buraya kadar nasıl de biz onun kulübeye girdiğini duymadık?"

"Anahtarı var. İçeri girmek onun için zor olmayacaktır. İnan bana, adam istediği zaman çok sessiz olabiliyor." Aiden parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Gidip Melanie'nin telefon kayıtlarında ne bulunduğunu öğrenmem gerek."

"Bunu öğrenmemiz gerek." Kaşlarının arasında belli belirsiz bir çatıklık kalsa da kararlılıkla ilerledi.

Aiden onun yoluna çıktı. Bir şeyi unutmuş gibi görünüyordu. Boğazını temizleyerek, "Giyinmen gerek," dedi.

"Affedersiniz?"

Belki de bu çok fazla bir emirdi. Başka bir şekilde ifade ederdi. "Akıl sağlığım için, Smith'in yanına bir daha yaklaşmadan önce lütfen iç çamaşırı ve tercihen pantolon giyer misin? Çünkü o benim arkadaşım ama onu anında yere sererim." Dövüş becerileri konusunda hemen hemen eşitlerdi ama Aiden kendi sağ kroşesinin Smith'inkinden biraz daha iyi olduğunu biliyordu.

"Onu yere sereceksin." Kaşlarını çatı. "Çünkü pantolonum yok ne oldu?"

"Çünkü seni daha fazla arzulamasını istemiyorum. zaten ." Kapıya doğru döndü.

Güldü.

Ses onu durdurdu.

Ses hafif ve tatlıydı ve onun kasvetli tonlarından çok farklıydı. Arkasına baktı, ondan gelecek o tatlı sese daha fazla açlık duyuyordu. Tony'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi ve koyu renk gözleri parladı. "Güvenlik şefiniz beni arzulamıyor," dedi ona.

Bariz olanı gözden kaırması çok şirin bir şeydi. "Evet, öyle."

"Neden böyle düşündün ki?"

Nedenlerini sayayım. "Sen unutulmazsın. Günlerce bacakların var. Kahretsin, karanlık ve derin gözlerin ve bana hayal kurduran dudakların-"

Kapı bir kez daha çalındı. "Ahem." Smith boğazını temizledi. Yüksek sesle. "Pantolona oy veriyorum. Konuşmaları kolaylaştırıyor. Ben de kendimi mutfağa atayım. Siz ikiniz güzel sohbetinizi bitirirken ben de uyuyan köpekle takılacağım."

Harika. Harika. Smith oyalanmıştı. Çenesi kilitlenen Aiden kapıyı çekerek açmaya başladı.

"Banshee uyumamalı. Evde bir yabancı varken olmaz." Tony, Aiden'ı iterek geçti ve ondan önce kapıyı açtı.

Smith ona bön bön baktı. "Pantolon. Pantolonu unuttun-"

"Banshee bir yabancıya tepki vermeliydi!" Merdivenlerden aşağı koşarken hızlıca bağırdı. "Hâlâ ön kapıyı koruyor olmalıydı ve mutfakta uyumuyor olmalıydı!"

Smith kaşlarını çatarak Aiden'a baktı. "Ben yabancı değilim. Köpeğin beni sevdiğini sanıyordum."

Aiden onu görmezden geldi ve kovalamaya başladı. "Tony?" Neler oluyordu? Smith'in de onu kovaladığının farkında olarak aceleyle onun peşinden merdivenlerden indi.

"Banshee?" Tony birinci kata ulaştığında seslendi. "*Banshee mi? Bana! Bana!*"

Ama Banshee mutfaktan koşarak gelmedi. Smith ne demişti? Köpeğin uyuduğunu mu?

Tony mutfağın kapısını iterek açtı. "*Banshee!*" Korku dolu çığlığı kulübenin içinde yankılanıyor gibiydi.

Aiden kapıyı tuttu ve onun ardından içeri daldı. Hızlı bir bakışla manzarayı inceledi. Tony köpeğinin yanında yere yığılmıştı. Banshee mama kabının yanında yayılmış yatıyordu, yanındaki fayansın üzerinde küçük topaklar vardı. Köpeğin vücudu tehlikeli bir şekilde hareketsizdi, göğsü zar zor inip kalkıyor gibiydi.

"Banshee?" Tony, Alman Shephard'ının başını okşarken dehşet, köpeğin adını haykırıyordu.

Ama köpek tepki vermedi. Gözünü bile kırpmadı.

Tony ellerini Banshee'nin vücudunda gezdirdi. Parmak uçlarındaki titremeyi görebiliyordu. "Tony..." Aiden onun korkusu karşısında kendini tamamen çaresiz hissederek başladı.

Bakışları yemek dolu kaseye kaydı. Gözleri büyüdü. "Bu..." Sarsıntılı bir nefes. "Banshee'ye verdiğim yemek bu değil." Bakışları ona kaydı. Gözlerinde yaşlar yüzüyordu.

Bir adım geri çekildi, az önce birinin göğsüne yumruk attığından emindi. Çünkü öyle hissetmişti. Gözyaşları ona o kadar büyük bir güçle çarpmıştı.

"Bana yardım et," diye yalvardı.

İleri atıldı ve köpeği yakalayarak Banshee'yi kollarının arasına aldı. Köpeği kaldırarak kapıya doğru döndü. "Levi Russell'ın kasabanın kenarında bir veteriner kliniği var."

Smith kapı aralığından ona göz kırptı.

"Onu telefona bağla. Ona geleceğimi söyle. Bizimle orada buluşması için her şeyi ödeyeceğimi söyle." Klinik henüz açılmamıştı. Boş ver onu. *Benim param açacak.* Köpek onun pençesinde sızlanmadı bile. *Siktir, siktir, siktir.*

Tony arkasından, "Zehir," diye nefes aldı. "Yiyecekleri alıp yanımızda götürmeliyiz. Orosu çocuğunun biri köpeğimi zehirlemiş!" Gözyaşları sesini kalınlaştırmıştı.

Köpeği daha sıkı tuttu. Tony'nin bu dünyada sevdiği bir şey varsa o da köpekti. Smith'e, "Veterineri çağır," diye çıkıştı. *"Fiyatı ne olursa olsun."*

Smith'in endişeli gözleri köpeğe kaydı. "Para her şeyi satın alamaz." Bir uyarı.

Boş ver onu. "Kesinlikle deneyebilir." Aiden başka bir şey söylemeden köpeği kulübeden dışarı taşıdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Aiden köpeği muayene masasına indirdi. Elleri Banshee'nin yanında oyalandı.

Yükseliyor. Düşüyor.

Tony gözyaşları arasında Banshee'yi izledi. Köpeğinin yanı yükselip alçalıyordu. Hâlâ nefes alıyordu. Hala yaşıyordu. Veterinere giden o korkunç araba yolculuğu sırasında Tony, Banshee'nin başı kucağında oturmuştu. Her an cehennem gibiydi. Banshee'nin nefes almayı bırakacağından çok korkmuştu.

Hayır. Bunu bana yapma!

"Onu bu halde mi bulduğunuzu söylüyorsunuz?" Soru veterinerden geldi; Aiden'in yaşlarında, kızıla çalan sarı saçları garip açılarla yukarı kalkmış bir adamdı. Gözlükleri burnunun üzerinde tünemişti. Beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiyordu. Sadece koşu şortu, sweatshirt ve tenis ayakkabısı vardı.

Smith'in telefonunun onu yatağından kaldırmış olması gerektiğini biliyordu. Saat daha sabahın altı buçuğu bile olmamıştı ama Levi Russell onları veteriner kliniğinde karşılamıştı.

Veterinerin kıyafetinden şikayet edecek hali yok ya. *Tişört giyiyorum.* Üstünü değiştirmek için durmamıştı. Kaybedecek zamanı yoktu.

Aiden sadece eşofman giyiyordu. Ayakkabısı bile yoktu.

Pek gösterişli bir milyarder sayılmazdı.

Bunu benim için yapıyor. Böyle yarışarak, köpeğimi taşıyarak. Banshee'ye göz kulak ol. Benim için.

Veteriner köpeği incelemeye başladığında Tony, "Sanırım yemeğinde zehir vardı," dedi.

Sağ taraftaki kapı gıcırtyla açıldı ve içeriye güzel, minyon bir esmer girdi. Kadın etrafı incelerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bakışları Aiden'in çıplak göğsünde biraz oyalandı.

Sonra çıplak ayakları.

Yanında getirdiği mama kabını kaldırırken Tony'nin ayak parmakları yere doğru kıvrıldı. Veteriner köpeği muayene etmekle meşguldü. Banshee'nin göz kapaklarını kaldırıyor ve ona küçük bir ışık tutuyordu.

Tony yemeğe ters ters baktı. O yumuşak, koyu renkli peletler Banshee'yi beslediği şeyler değildi. Ve...

Bekle, o topaklardan birinden bir parça beyaz çıktığını görebiliyor muydu? Muayene masasından hızlı bir adım uzaklaştı, kaseyi yere bıraktı ve topaklardan birini yakaladı. Parmaklarının arasında yumuşacıktı, yumuşaktı ve malzemeyi itti çünkü içinde... "Piç kurusu." Topağın içinde beyaz bir hap vardı. Başka bir topak aldı. Onu aradı. *Başka bir hap* buldu. "Her birinin içinde hap var." Dönerek avucunu -ve bulduğu iki hapi- veterinerine doğru itti.

Kaşlarını çatarak ona baktı. Hayır, haplara. İlaçları ondan aldı ve tezgâhın üzerinde parlayan yuvarlak ışığa doğru yöneldi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Hapların üzerinde bir şey yazıyordu. Tam olarak anlayamamıştı ama veteriner hapları o parlak ışığın yanında tutarken başını sallıyordu.

"Görünüşe göre..." Haplara bakarken kaşları çatıldı. "Acepromazine."

"Bu da ne böyle?" Aiden havladı.

Veteriner ona geri döndü. "Sakinleştirici. Köpekler ve kediler için." Bir duraklama. "Normalde oldukça zararsızdır."

Elleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki Tony'nin tırnakları avuçlarını ısıırıyordu. "Zararsız görünmüyor." Koşarak Banshee'nin yanına gitti. Kürkünü okşadı. "Zar zor nefes alıyor!"

"Kaç tane yuttuğuna bağlı," dedi veteriner, sesi sanki çoğunlukla kendi kendine konuşuyormuş gibi boğuktu. "Kalp atış hızını kontrol etmeliyiz. Kan basıncı. Durumunun stabil olduğundan emin olun."

"O lanet hapları ondan çıkarman gerek!" Aiden emretti. "Hemen! Onu yirmi dakika önce yerde bulduk!"

Ama Banshee hapları gece almış olabilir. Cesedi bulduktan sonra çok geç gelmişlerdi.

Haplar biz cesedi bulmadan önce mutfakta . Biz kulübeye dönmeden önce oradaydılar.

soğuk kapladı.

"Karnını pompalayamaz mısınız?" Aiden'in sesi daha da sertleşti. "İçindeki hapları çıkarın! Onu iyileştirin!"

Levi'nin omuzları dikleşti. "Onunla ilgilenebilirim. Artık ona ne verildiğini bildiğime göre ne yapacağımı da biliyorum." Hızlı bir baş sallama. "Bana onunla biraz zaman verin. Onu tedavi edeceğim. Ona en iyi bakımı vereceğim, söz ."

Onları dışarı atıyordu. "Hayır." Tony başını salladı. "Burada olmam gerek, ihtiyacım var-"

"Dışarıda beklemelisin," dedi Levi bakışları ona kayarken. Gözlük camlarının ardında sabit mavi bir bakış. "Git ki asistanım Sharon ve ben işe koyulabilelim."

"İşinizin başına dönün!" Aiden talep etti.

Levi kaşlarını çatı. "Sen bana bağıırken olmaz. Dışarıda bekle, Aiden. Belki bir şeyler giyersin?" Ama Tony'ye doğru baktı ve ifadesi yumuşadı. "Onunla ben ilgileneceğim."

Tony cevap vermeden önce Aiden, "Öyle olsa iyi olur," diye hırladı. "Çünkü o köpek son derece önemli. Onu iyileştirmek için *her şeyi* yap, anlıyor musun? Neye mal olursa olsun, neye ihtiyacın olursa olsun, yap." Banshee'yi bıraktı. Elini Tony'ye uzattı. "Hadi gel."

Eğildi. Banshee'ye fısıldadı, "Seni seviyorum." Çünkü . Banshee sadece bir eğitim arkadaşı değildi. Banshee ailesiydi. O bir arkadaşı. Dünyadaki kötü şeyler içine kapandığında Tony'nin ihtiyaç duyduğu güvenlik ve sıcaklıktı.

Tony doğrulurken Levi'nin yüzündeki sempati yumuşadı. "Onunla ben ilgilenirim."

Gözyaşlarını tekrar kırıştırdı ve Aiden'in eline uzandı. Aiden onu kapıya doğru çekti. O küçük odadan dışarı. Banshee'den uzağa ve dar, beyaz bir koridora. Duvarlarda çerçeveli kedi ve köpek resimleri asılıydı. Küçük eller tarafından yapıldığı belli olan parlak renklere sahip bazı çizimler.

Parlak. Mutlu. Sarsıcı çünkü karanlık etrafında dönüyordu.

"İkiniz için de kıyafet getirdim." Smith'in sesi. "Hızla uzaklaştığınızda araçta tam olarak yedekleriniz olmadığını düşündüm. Mümkün olduğunca çabuk peşinden geldim."

Başını kaldırdı. İki elinde birer spor çantasıyla yakındaki lobi alanında duruyordu.

"Bir tane sana," dedi ona. "Ve bir tane de Aiden için." Aiden ondan bir çanta aldı. "Teşekkürler."

Smith diğer çantayı Tony'ye doğru uzatmaya devam etti. "Köpeğin nasıl?"

"Zehirlenmiş." Bu doğru kelime miydi? *Uyuşturulmuş*. Ve birisi bunu ödeyecekti.

"Levi onun üzerinde çalışıyor," diye ekledi Aiden.

Tony ilerlemek için kendini zorladı. Titreyen parmaklarıyla çantaya uzandı. "Teşekkür ederim."

"Banshee için üzgünüm," dedi ona.

Boğazında bir yumru oluştu. Onu bastırdı. "Bunu ona yapan piç için üzgün ol. Çünkü bedelini ödeyecek." Kızın eli çantayı adamın elinden çekip aldı. Üstünü değiştirmek için banyoya yöneldi ve her adımda içinde daha fazla öfke birikti.

Bunu ödeyecek.

***

Aiden bir tişört ve tenis ayakkabısı giydi. Çantada başka giysiler de vardı ama onlarla uğraşmadı.

"Tabii, tamam, burada giyin. Kontrol et."

Aiden Smith'e ters ters baktı. "Şu anda senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

"Çünkü berbat bir sabah oldu. Yakaladım seni." Smith koridora ve muayene odasına doğru bakmaya çalışırken başını eğdi. "Doktorun çok kızgındı."

"Birisi Banshee'yi öldürmeye çalıştı." Elbette kızgındı. Daha da ötesi, korkmuştu. Acı çekiyordu. *Kimse onu korkutamaz.* "Bu o piçin yaptığı son hata olacak."

Smith onunla yüzleşmek için döndü. "Pekala, tamam, şu anda sadece sen ve ben varız. Seninle açık konuşacağım."

Sanki başka bir şey yapıyormuş gibi?

"Köpek konusunda Melanie'nin ölümünden daha üzgün görüldüğünüzü fark etmeden edemiyorum."

Çantayı sıkıca tuttu. "Bu söylediğin tam bir pislik." "Bak, anlıyorum, gerçekten."

"Beni anladığını hiç sanmıyorum." Bunca zaman sonra Smith anlamış olmalı.

"Köpeğe ihtiyacın var. Köpek anahtar, değil mi? Cesetleri bulan köpektir. Ölülerini bulan köpektir. Tony değil. Köpek ve köpek ortadan kalktığı için şansınızın kalmadığından endişeleniyorsunuz."

Birkaç metre ötede bir kapı tıkırdayarak kapandı. Kadınlar tuvaletinin kapısı. Çünkü Tony'nin orada olması gerekiyordu, böylece o lanet sözleri yakalayabilecekti. Başını eğdiğinde, Aiden onun Smith'in arkasında durduğunu gördü. Siyah tişörtünü çıkarmıştı. Gri bir eşofman altı ve göğüslerini saran, vücuda oturan beyaz bir gömlek giymişti. Tenis ayakkabıları. Saçlarını normal tarzından daha gevşek bir şekilde hızlıca örmüştü.

Smith yüzünü buruşturdu. "Bu çok sert oldu ama hepimizin gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor." Omzunun üzerinden heykel gibi duran Tony'ye baktı. "Köpek olmadan soruşturma sona erer. Banshee'yi zehirleyen kişi bunu biliyor. Veteriner onu hayata döndürse bile-"

Tanrım, adamda hiç nezaket yoktu.

"Bir süre iş göremez durumda olacak. Zehrin ona ne yaptığını kim bilebilir? Bu saldırıdan sonra oyununun zirvesinde olamaz." Bir adım geri attı. Başını iki yana salladı

Tony ve Aiden. "Kulübede kendini bu yüzden kaybettiğini anlıyorum, Aiden. Büyük planın suya düştüğünü biliyordun. Dünyadaki tüm para bu durumu düzeltemez. Yeni bir taktik bulmalıyız ya da başka biri daha zarar görmeden tüm bu soruşturmayı askıya almalıyız."

Dava yüzünden ya da Banshee ona yardım edemeyeceği için kendini kaybetmemişti. Evet, kesinlikle, o lanet köpeği seviyordu. Ama Tony zarar gördüğü için öfkelenmişti. Tony köpeğini *seviyordu*. Ve Tony'nin sevdiği şeylerin incinmesine izin vermezdi.

Ve eğer incinirlerse... *Senin için intikam alacağım, bebeğim.*

Ağzını açtı-

"Yeni plan benim," diye kesin bir dille açıkladı Tony. "Banshee hayatıma girmeden önce cesetleri buluyordum. O olmadan da bulabilirim. Eğer ona bunu yapan hıyar soruşturmanın sona ereceğini düşündüyse fena halde yanılıyor. Tüm bu olanlar beni daha da kararlı hale getirdi. Durmayacağım."

"Belki de hepimiz bir nefes almalıyız..." Smith kararsız bir şekilde söyledi. Normalde kararsız değildi. "Dün bir kadın öldürüldü. Köpek zehirlendi. Sırada ne var?"

"Sonra o piçi bulacağız," diye cevap verdi Tony hiç vakit kaybetmeden. "Zehir, yani Banshee'ye verilen haplar, onlar bir ipucu. Polis şefini ararız. Barrett'a Melanie'nin arabasını ve evini aratırız. Yanında Acepromazine var mı diye bakacağız. Telefon kayıtlarını alırız-"

"Uh, zaten yaptım," diye araya girdi biraz irkilerek. "Seni bilgilendirecek zamanım olmadı ama evet, son birkaç gün içinde tam kimlere mesaj attığını ya da kimleri aradığını söyleyebilirim. Ve dürüst olmak gerekirse, büyük kırmızı bayraklar yok." Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. "Müşterileriyle birkaç telefon görüşmesi yapmış; belediye başkanı, fırının sahibi kadın, ilkokul danışmanı. Tehlikeli haydutlar sayılmazlar. Seninle konuştu, Aiden. Geldiğin gün polis şefiyle konuşmuş."

"Bunu zaten biliyoruz." Aiden'ın içinde hayal kırıklığı titreşiyordu. "Barrett ile yaptığı görüşmeden *sonra* kimseyle konuştu mu? Ya da daha önce başka biriyle?"

onu?"

"Belediye başkanı," diye yanıtladı Smith. "Tom Lassiter." Çenesini kaşıdı. "Sanırım eskiden seninle sıkı fıkı olan bir başka kasabalıydı."

"Kim değildi?" Tony bilmek istiyordu. "Bu kasabada yıllar önce Aiden ve Austin'le sıkı fıkı olmayan tek bir kişi var mıydı? O meşhur son partiye katılmayan biri?"

"Evet." Smith topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "İlginç bir tesadüf, ama Aiden daha önce çok kararlıydı, o yüzden o bundan bahsetmeye gerek görmedim..."

Muayene odasının kapısı açıldı. Levi odadan çıkarken hepsi birden dikkat kesildi. Sert bir nefes verdi.

"Levi sıkı değildi, öyle değil mi Aiden?" Smith usulca sordu. "Austin'den hiç hoşlanmadığını hatırlıyor gibiyim. İkiniz de bilmek isteyebilirsiniz, Melanie'nin aldığı son mesaj ondan gelmiş. Ona 'Bitti' demiş."

Levi koridorda onlara doğru yürüdü. Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Sanırım köpeğiniz iyi olacak."

Acepromazine. Köpekler ve kediler için bir sakinleştirici. Ve bir veteriner bakıyorlardı. Bu ilaca en iyi erişimi olan kişi. Kasabada büyük ihtimalle bu ilacı bulunduran tek kişi. Melanie'nin öldürülmeden önceki son bağlantısı olan adam.

Levi'nin gülümsemesi durakladı. "Bu iyi bir haber değil mi?" Gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin camlarını parlattı. "Banshee'nin birkaç gün gözlem altında kalması gerekecek. Onu burada klinikte izlemem gerekecek ama doğru bakımla tamamen iyileşmeyeceğinden şüphelenmek için bir neden yok."

Sessizlik.

Levi gözlüklerini burnuna geri itti. Kararsız bir ifadeyle, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Smith boğazını temizleyerek, "Bu sabah çok hızlı geldin," dedi. "Bahse girerim yerel haberleri kaçırmışsındır."

Sharon onun arkasında belirdi, gergin bir şekilde geziniyordu.

"Evet." Levi'nin kafası karışmış gibiydi. "Hastamın yanına dönmeliyim."

"Haberler önemliydi," diye devam etti Smith, ses tonu dikkatliydi. "Sanırım dün gece öldürülen kadının hikâyesiyle başladılar."

Levi arkasını dönmüştü. Ama bu sözler üzerine Smith'le yüzleşmek için geri döndü. "Ne cinayeti?"

"Melanie Rodgers," dedi Aiden. "Dün gece benim arazimde öldürüldü."

Dikkati Aiden'a kayan Levi'nin yüzündeki tüm renk uçup gitti. "Hayır."

"Evet." Aiden başını salladı. " ben buldum. Aslında, Banshee buldu onu."

Banshee şimdi bir muayene masasında yatıyordu.

"Hayır!" Levi tekrar bağırmaya yakın bir sesle konuştu. "Bu değil Mümkün! Melanie ölmedi!" Cebinden telefonunu çıkardı. Telefonu kulağına götürmeden önce çılgınca ekrana bastı.

"Levi?" Sharon hafifçe onun omzuna dokundu.

Onun elini itti. "Kes şunu!" Kocaman gözleri Aiden'a kilitlendi. "Cevap vermiyor."

"Evet." Aiden'ın sesi sessizdi. Acımasızdı. "Ölüyken bunu yapmak zor."

Telefon Levi'nin parmaklarından kaydı. Yere çarptı. Zıplayıp tekrar fayansa çarptığında bile ekran boyunca çatlaklar oluştu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Polis şefi Melanie'nin arabasının arkasında boş bir Acepromazine şişesi buldu. Levi'nin veteriner kliniğine kadar izi sürülen bir şişe. Yani, sürpriz, sürpriz *değil*, veteriner sorgulanmak üzere içeri alındı.

Aiden, Banshee'nin farklı bir tesise nakledildiğinden emin oldu. Bir sonraki kasabada bir veteriner hastanesine. Tony, köpeğini güvenli bir şekilde yerleştirmek için Banshee ile birlikte gitti ve Aiden, Barrett'ı gölgelemek ve neler olduğunu anlamak için kaldı.

Neler oluyor... Veteriner çok suçlu görünüyor. Çocukluğumdan beri tanıdığım bir adam kardeşimi öldürmüş gibi görünüyor.

"Bu çılgınlık!" Levi karakolun içinde volta atıyordu. Bir sorgu odası değildi. Şefin ofisindeydiler. Aiden, Levi ve Barrett. Bir zamanlar arkadaşlardı. Bir milyon yıl önce. Ama şimdi hepsi farklı insanlardı.

Ve içlerinden biri katil olabilir.

Aiden, Barrett'ın bu sahneye girmesine izin verdiği için çok minnettardı. Eğer Levi suçluysa, eğer tüm bu acılara o sebep olduysa...

Levi'nin söyleyeceği her kelimeyi duymak istiyorum. Veteriner kesinlikle çok terliyordu. Ve gergin bir şekilde seğiriyordu. Pek sakin ve derli toplu görünmüyordu. Daha çok suçlu gibi görünüyordu.

"Melanie'ye hapları ben vermedim!" Levi'nin saçları hâlâ garip açılarla dışarı çıkıyordu. "Ben vermedim! O almış olmalı! Evimin ve kliniğin anahtarı ."

Barrett başını sallayarak, "Çünkü onunla romantik bir ilişkiniz vardı," .

"Çünkü o benim mülk yöneticimdi!" Levi karşılık verdi. "İstediği zaman içeri girebilirdi. Hapları almış *olmalı*! Çalmış olmalı!" Başını Aiden'a doğru çevirdi. "Bunu ben yapmadım! Ben hayvanlara yardım ederim. Onları öldürmem!"

"Peki ya insanlar?" Barrett'ın sesi yumuşaktı. "Onları öldürüyor musun?"

Levi bembeyaz kesildi. "Hayır!" Ayağa fırladı.

Aiden, Barrett'ın masasının karşısındaki sandalyede oturmaya devam etti. "Hayır, ben asla kimseyi öldürmem, özellikle de Melanie'yi!"

"Çünkü onunla ilişkiniz vardı." Barrett bir kez daha o noktaya geri döndü.

"Öyleydi. Geçmiş zaman gibi. Ayrıldık. Bir süre önce. Şimdi başka biriyle görüşüyorum."

Barrett dudaklarını büzdü. "Melanie'nin telefon kayıtlarını aldım. Ona gönderdiğin mesajı gördüm. Madem bir süre ayrıldınız, neden cesedi bulunmadan birkaç saat önce ona ayrıldığınızı söylediniz?"

Levi'nin üzerine bir ürperti çöktü. "Çünkü tekrar bir araya gelmek istiyordu. Bana gelmişti. Sahip olduğu tek iyi şeyin ben olduğumu ve bir şans daha istediğini söyledi. Değiştiğini söyledi." Düzensiz bir nefes verme. "Ama ben hayatıma devam etmiştim. Bu yüzden ona mesajı gönderdim ve bittiğini söyledim." Yutkundü. "Onu ben öldürmedim. Bak ben-" Bir kez daha elini saçlarının arasında gezdirdi ve tutamların daha da yukarı çıkmasına neden oldu. "Benim bir mazeretim var."

"İlginç." Aiden diğer adamı düşündü. Öfke biriktiğini hissedebiliyordu. burkuyordu. *Kardeşimi sen mi öldürdün?* "Kimsenin sana Melanie'nin ölüm zamanını söylediğini hatırlamıyorum." Barrett'a sorgulayıcı bir bakış yöneltti. "Tabii bu bilgi yerel medyada yayınlandı da ben kaçırmadıysam? Ama... Levi bu sabah haberleri kaçırmış olmalı ki..."

"Yayınlanmadı." Barrett'tan hızlı bir yanıt. "Yani Levi bilmiyor, tabii orada değilse."

"! D n bütün gün ve bütün gece Sharon'la *birlikteydim*. Kliniği kapattık, sonra onun evine gittik. Bütün gece oradaydım." Levi'nin yanakları koyu kırmızıya boyandı. "Smith bu sabah beni aradığında hâlâ onunlaydım. Her an ve Melanie'nin dün gece geç saatlerde öldürüldüğünü biliyorum-"

Barrett onu dikkatle izleyerek, "Teknik olarak akşam," diye açıkladı. "Yedi kez bıaklandığı zaman."

"Tanrım." Levi'nin omuzları kamburlaştı. "*Yüce* "

"Ama bir mazeretiniz var." Şimdi Şef ayağa kalktı. "Yeni kız arkadaşın... aynı zamanda asistanın olan Sharon McIntyre."

Levi'nin başını sallaması.

Barrett çenesini kaşıdı. "Uzun, çok uzun zaman oldu... ama Austin'in bir zamanlar onunla kısa bir süre çıktığını hatırlamıyor muyum?"

Levi cevap vermedi.

"Aslında, bir keresinde onunla kavga etmedin mi, çünkü onu senden aldığı için ona kızgındın?"

Evet, hatırladın. Kavgayı hatırlıyorum. Levi ve Warner kardeşler sadece o zaman kavga etmemiŐlerdi.

Aslında, Austin'in kaybolduğu yaz, başka bir kavga daha olmuştu. *Partinin olduğu gün*. Bir grup takılıyordu ve Levi Sharon'la tartıŐıyordu. Sharon uzaklaşmaya başladığında, Levi onu tutmaya çalışmıştı.

Ve bu hareket için hızlı bir yumruk yedi. Levi yaralarını sarmak için kaçmıŐtı ama geri döndü. Herkesten  z r diledi. Hayatlarına devam etmişlerdi. Öyle değil mi? *Değil mi?*

Levi'nin başı  ne eğikti. Ayaklarına bakıyor gibi görünüyordu. Barrett'ın sorusuna cevap vermek yerine, "Avukata ihtiyacım var mı?" diye mırıldandı.

Barrett kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve konuyu düşünüyor gibiydi. "Bilmiyorum," dedi sonunda.

Levi'nin başı kalktı.

"Sanırım buna bağlı..." Barrett devam etti. "Melanie Rodgers'ı öldürüp öldürmediğiniz konusunda..."

"Ve Austin Warner," diye gürledi Aiden, o da ayağa kalkarken. Geçmiş ve şimdiki zaman zihninde dönüp duruyordu.

"Onları sen mi öldürdün?" Barrett talep etti. Düpedüz sordu.

Levi'nin nefesi hızlandı. "Bir avukat istiyorum."

Aiden'a bu sözler bir suç itirafı gibi geldi. Uzun zaman önce kulübede bulduğu kanı hatırladı. Kardeşinin kanını. Melanie'nin ormandaki cesedi gözünün önüne geldi. Etrafındaki tüm kan.

Köpek. Hala öyle. Levi'nin kliniğine kadar izi sürülen haplar.

"Avukat istiyorum," diye tekrarladı Levi. "İyi davranmaktan bıktım."

Sana gününü göstereceğim. "Seni orospu çocuğu." Aiden Levi'yi yakaladı ve duvara doğru fırlattı. Sağ elini geri çekti ve Levi'nin çenesine sapladı.

"Siktir," diye hırladı Barrett.

***

"Evrak işlerinden nefret ediyorum. Tam bir baş belası." Barrett parmaklıkların ardından Aiden'a ters ters baktı.

Gerçek parmaklıklar. Çünkü Aiden karakolun arka tarafındaki küçük hücredeydi. Levi'nin nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de yüzüne pansuman yaptırmaya. "Senin için çok üzgünüm." Aiden ona soğuk bir gülümseme gönderdi. "Avukatım seninle işini bitirdiğinde daha da fazla üzüleceksin."

Barrett ellerini parmaklıkların etrafında kavuşturdu. "Doğru. Benim ıslak rüyam. Daha fazla evrak işi. Çünkü istediğim buydu, mi? Gözümün önünde *bir adama saldırmanı*. Polis şefi olarak böyle bir durum olduğunda görmezden gelemem. O pislik ofisimin her tarafını kan içinde bırakırken görmemiş gibi davranamam! Kahretsin, nezaketen dinlemene izin veriyordum! Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, kendi kurallarımı çiğnediğimi biliyordum ama aklını kaçırp saldırmanı beklemiyordum!"

Aiden sağ elini esnetti. Parmak eklemleri Levi'nin yüzünde morarmış olabilirdi. "Onu duydun. Bu bir itiraftı."

"Hayır, değildi! Avukat isteyen bir adamdı! O zaman adama saldıran *sendin*." Barrett nefesini tuttu ama bırakmadı. "Kimseye hesap zorunda olmadığını düşünen Austin'di. Sorumluluk sahibi olan sendin, bu yüzden o olayla başa çıkabileceğini düşündüm. Görünüşe göre çok yanılmışım." Bir nefes daha çekti. "Senden hep *hoşlanmıştım*! Sana ne oldu böyle?"

Her zamanki gibi. "Uyandığımda birinin kardeşimi öldürdüğünü ve cesedini sakladığını öğrendim. Oğlu eve hiç gelmediği için annemin parçalanışını izledim. Babamın olanlarla başa çıkamadığı için alkole ve bir düzine başka kadına yönelmesini izledim. Çünkü Austin'e yardım etmeye çalışırken, durması için *yalvarmama* rağmen babam suçu örtbas etti." Yutkund . "Gen liğimdeki gibi rahat bir pislik olmadığım için  zg n m ama hayat işte. Yaşam ve ölüm ve aradaki her şey."

"Siktir." Barrett'ın kaşları kalktı. "Sen de hepimiz kadar berbat durumdasın, değil mi?"

Hiçbir fikrin yok. "Her zaman rozet takmıyordun. Kardeşimle parti yaptın. Cehennemden payına düşeni aldın. Hiç yumruk atmamış gibi davranma."

"Bugünlerde değil, ayağa kaldırmıyorum. Sallamıyorum. Korumam gereken bir itibarım var. Bu kasabadaki insanlar bana saygı duyuyor. Onların güvenine ihanet etmeyeceğim. Sahip olduğum şeyi kaybetmeyeceğim." Ellerini parmaklıklardan çekti. "Tanrım, bana onu hatırlattın. Levi'ye o yumruğu attığında... o sağ kroşe..."

"Avukatımı burada istiyorum. Telefon görüşmemi istiyorum." Sanki kontrolünü kaybettiğini bilmiyormuş gibi. Biliyordu. Genelde olan bir şey değil. *Bana neler oluyor?* Ama Levi'nin tam önünde olması, kanıtların onu işaret etmesi. Bunca yıldan sonra, bu kadar yakın olmak.

"Avukata ihtiya ın olmadan önce kı ını dışarı çıkarmaya çalışıyorum!"
Barrett'ın gözleri kendi patlamasıyla açıldı ve şef hemen

omzunun üzerinden baktı. Bekleme alanında başka kimse yoktu. Yavaşça nefes vererek dikkatini tekrar Aiden'a çevirdi ve sesini alçaltarak, "Levi ile biraz daha konuşacağım. Mazeretinin geçerli olup olmadığına bakacağım ama şu ana kadar Sharon geçerli olduğuna yemin etti. *Belki* de adam suç duyurusunda bulunmaz. Belki de ülkedeki en zengin pisliklerden birine karşı suç duyurusunda bulunmanın kendisi için kötü bir fikir olduğunu anlayacaktır. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki sen onun hayatını zindan edeceksin." Bir adım geri çekildi. "Belki de senin onun için büyük bir ödeme günü olduğuna karar verir ve tüm haber kanallarına çıkıp kız arkadaşının değerli köpeğini kurtardıktan sonra onu nasıl incittiğini anlatır."

Endişelenmesi mi gerekiyordu? "Sanki ilk kez biri finansal bir şantaj için peşime düşecekmiş gibi."

"Eminim öyle değildir. Ama gerçek bir tanığı var. Benim. Eğer kürsüye çıkmak zorunda , ilk senin salladığını söyleyeceğim ama... Anlıyorum, gerçekten. Konuşma şekli, Melanie'yle ilişkisi olması, *Austin*'le bir geçmişi olması, *hepsi onu suçlu gösteriyor*. Ama hem suçlu görünüp hem de masum olabilirsiniz."

Sadece bir süreliğine. "Kardeşimin kalıntılarını bulmaya gidiyorum."

"Nasıl?" Barrett'ın elleri kalktı, sonra çaresiz bir hareketle düştü. "Köpek devre dışı. Sen ne yapacaksın? Gidip tek başına ormanı mı koklayacaksın?"

Bu saçmalığın komik olması mı gerekiyordu? Komik değildi. "Tony elimde. Ölüler köpeklerle ya da köpeksiz bulabilir."

"Yani onların kokusunu da alabiliyor mu? Hiç sanmıyorum." Başını şüpheyi salladı.

"O bir adli antropolog," diye tersledi. "Diploma listesini gördün mü? Uzun zamandır ölümlerin izini sürüyor. Bana bunu yapabileceğini söyledi ve ben de ona inanıyorum." Tony ona yüzde yüz inanıyordu.

Barrett şimdi ilgilenmiş görünüyordu. "Gerçekten onu bulacağını mı düşünüyorsun?" Çenesini kaşıdı. "Çünkü Levi'nin suçlu olduğuna dair kanıt her şeyi değiştirir. *Eğer* kardeşini o öldürdüyse. Yani gerçek, sağlam kanıtlar. Açıklayabileceği ikinci derece kanıtlar değil."

O piçi duvara çivilemeye yetecek kadar kanıt toplayacaktı. "Avukatımı istiyorum. Bu kafeste kalmayacağım."

"Dr. Rossi nerede?" Barrett saatine baktı. "Köpeğini Fairley'e bıraktıktan sonra şimdiye kadar dönmüş olması gerekmiyor muydu? Buraya gelmesini bekliyordum ama gelmedi." Fairley, Eagle's Ridge'e en yakın kasaba. Levi'ye hiçbir şekilde bağlı olmayan bir veterineri olan kasaba.

"Biraz önce bana mesaj attı," diye açıkladı Aiden. "Sen beni kilitlemeden önce."

"Gözetimim altındaki bir adama yumruk atıp büyük bir karmaşaya neden olmadan önce mi?"

Ondan önce. Evet. Kontrolünü . *Lanet olsun*. Bunun bir daha olmasına izin veremezdi. "Geri dönüyor. Akşam olmadan burada olur. Benimle buluşmak için kulübeye gidiyor." Ama orada değildi çünkü bir hücredeydi. *Smith orada. Smith kulübede*. Tony yalnız olmazdı.

"Eğer seni bekliyorsa, o zaman acele edip Levi'yi sana karşı suç duyurusunda *bulunmaması* için ikna etmem gerekiyor. Sadece bir mucize yarat, önemli bir şey değil." Barrett kapıya doğru yürüdü. "Belki ondan sonra biraz suyu şaraba çeviririm ve hepimiz bir şeyler içeriz."

Aiden , "Buradan gitmek istiyorum," diye seslendi. "*Şimdi*."

"Üzerinde çalışıyorum. Neden oturup ?"

Kapı Barrett'ın arkasından kapandı. Aiden pencereye doğru yürüdü ve parmaklıklara dik dik baktı.

***

Tony kiralık arabayı kulübenin önünde frenledi. Duygusal ve fiziksel olarak tükenmiş hissediyordu ve tek yapmak istediği içeri girip çökmekti.

Ama böyle bir seçeneğiniz yok. Hiç .

Banshee . Fairley'deki veteriner Judy Gillroy, Banshee'nin hayatta kalacağına söz vermişti. Alman Shephard'ı

bol sıvı alacak, önümüzdeki birkaç gün boyunca dikkatle izlenecekti ama başaracaktı.

Tony cipin kapısını iterek açtı. , *Banshee. Başaracaksın.* Güneş çoktan ağaçların arkasında alçalmıştı. Kulübeye dönmesi sandığından çok daha uzun sürmüştü. Geç kaldığını bildirmek için daha önce birkaç kez yaptığı gibi Aiden'a tekrar mesaj atmaya çalıştı. O mesajlara cevap vermemişti.

Belki bu sefer cevap verirdi. Mesaj gitti. Teslim edilen küçük notu gördü. Bir an için kiralık arabanın yanında durakladı.

Yanıt yok.

Daha önce karakoldaydı. Ondan aldığı son bilgi Levi'yle ilgiliydi.

Kulübeye doğru ilerlerken ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdadı. Siyah bir kamyonet -arkasında kiralık etiketi olan bir kamyonet-kulübenin sağında bekliyordu. Smith'in arabası. Yakınlarda olmalıydı. Aiden ona onun da kulübede olacağını söylemişti.

İçeri girip Smith'le konuşmaya başladı ama tereddüt etti. Bakışları ağaçların üzerinde gezinerek etrafı taradı. Kilometrelerce ve kilometrelerce ağaç. Bir cesedi gömmek için çok fazla yer vardı.

Ama yürüyüşçüler sık sık oradadır. Aiden'ın arazisi bir eyalet parkına . Eğer bir ceset gömüyorsanız, bulunma riski vardır. Eğer yeterince derine gömmezseniz, bir hayvan gelip onu çıkarabilir. Yani cesedi kimse sizi görmeden ya da biri bozuk toprağa basmadan gömmeyi başarsanız bile, hayvanların cesedin kalıntılarını çıkarmasından endişe etmeniz gerekir.

Dikkati göle kaydı. Su çok durgundu ve güneş gökyüzünde çok alçaldığı için daha da karanlık görünüyordu. Göl araştırılmıştı. Ne kadar derin bir göl. Derin ve geniş. Arama raporlarını okumuştı. Zihninde şemaları ve ızgaraları görebiliyordu. Dalgıçlar en derin bölgeye kadar inmişlerdi.

Hiçbir şey bulamadılar.

Yeni dalış ekibi yarın gelecekti. Ya da en azından plan buydu. Gölü tekrar arayacaklardı. Bu sefer ne bulacaklardı?

Eve doğru gitmedi. Bunun yerine, adımları onu gölün üzerinde uzanan uzun, ahşap iskeleye doğru götürdü. Eski bir oltanın yanından geçti ve iskelenin yıpranmış tahtasına kazınmış isimleri gördü.

Aiden.

Austin.

***

Hücre kapıları açılırken çığlık atıyor gibiydi. "Şanslı günündesin," dedi genç polis Aiden'a.

"Hayır, değil." Onun acımasız cevabı.

"Suçlama yok. Şef Montgomery adamla konuştu ve siz aklandınız. Eğer bu şans değilse, ne şans bilmiyorum Bay Warner."

Aiden hücreden dışarı çıktı. "Levi nerede?" Polis ona endişeyle baktı. "*Çoktan gitti. Cehenneme kadar yolu var.*"

"Şefin onu tutacak kadar parası yoktu. Kızacağın konusunda beni uyardı."

Evet, öyle.

"Seni kamarana geri götürmem gerekiyor. Çılgınca bir şey yapmadığınızdan emin olun."

Kıdemsiz bir polisten bebek bakıcılığı hizmeti mi alıyordu? Çocuk zar zor yasal görünüyordu. Ama Tony kiralık arabasını Fairley'e götürmüştü, yani ne yazık ki bir araca ihtiyacı vardı. Ve bu yolculuk ona polisi sorguya çekme şansı verecekti. "Adın ne senin?"

"Deion. Deion Thomas." İnce omuzları dikleşti. Aiden elini uzattı. "Beni de götürürsen sevinirim."

Deion kaşlarını çatarak eline baktı. "Şef bana bu konuda hıyarlık yapacağını söylemişti."

Kaşları kalktı. "Dürüstlüğü severim. Ve bilirsiniz diye söylüyorum, çoğu zaman hıyarın ." Şef bu konuda yanılmamıştı.

Deion yavaşça onun elini tuttu. "Uyarı için teşekkürler."

"Beni buradan çıkar, Deion." Levi'nin nereye gittiğini bilmiyordu ve bu onu tedirgin ediyordu. Gerginlik onu sarmıştı ve Aiden'in tek istediği Tony'ye ulaşmaktı. Ona ulaşmak ve güvende olduğundan emin olmak.

***

Tahta zaman ve hava koşulları yüzünden eğrilmişti. Tony dikkatle iskeleye tırmanırken, tahta onun adımlarının altında bükülüyor ve gıcırıyordu. O iskelede daha genç bir Aiden hayal edebiliyordu. İkiziyle birlikte koşuyordu. Belki de kenara ulaştıklarında suya atlıyorlardı. O gölde eğlenerek pek çok yaz geçirmiş olabilirlerdi.

Spor ayakkabılarıyla giydiği ayakkabısı, bir tahtadan gevşekçe sarkan çivinin tepesine çarptı. Kaşlarını çatarak aşağıya baktı. Bazı tahtalar çok eskiydi. Üzerlerinde derin çatlaklar vardı.

Aiden artık buraya pek gelmiyor. Anılara dayanamıyor. Çünkü kötü anılar iyi olanları gölgede bırakmıştı. Ama...

Ama mülkün bakımı için bir emlak yönetim şirketi tutmuştu. Diğer her şey bozulmamış gibi görünüyordu. İskele hariç her şey. Melanie onu neden tamir ettirmemişti?

Artık ona sorabileceğimden değil. Tony ayağını nazikçe çividen uzaklaştırdı. Aklını kurcalayan bir şey olsa da birkaç adım ilerledi. Gölün arama görüntülerini bir kez daha hayal etti. Tüm ızgara çizgileri ve-

Sol ayağının altında bir tahta kırıldı. Ayağı -ve bacağı- kırık parçaya doğru fırladı. Eşofmanının paçası yukarı fırladı ve tahtanın derisini kestiğini hissetti. Tony düşerken acı içinde haykırdı ve elleri iskeleye sürtündü.

BÖLÜM ON DÖRT

"Orospu çocuğu," diye homurdandı Tony, iskelenin tahtalarına sıkıca tutunup kendini yukarı çekerken. Ayağı suya girmişti, tam da korktuğu gibi buz gibi soğuk suya ve kırık tahta parçalarının bacağına kestiği yerde zonklayan yanığı hissedebiliyordu.

Koşu pantolonu hiçbir koruma sağlamamıştı.

Yüzünü buruşturarak kırık kısımdan kurtuldu ve sonra yaralarına bakmak için biraz geriye çekildi. Özellikle uzun ve şiddetli bir kesik ayak bileğinin üstünden dizine kadar uzanıyordu. Dikiş gerektirecek gibi değildi ama kan sızıyordu. Muhteşem.

İskele neden onarılmamıştı? Bu soru kafasını kurcalayıp duruyordu. Melanie bu mülkteki diğer her şeyi güncel tutmuştu ama iskeleyi değil.

Tony daha da dikkatli davranarak ilerledi. Üzerinde durduğu tahta yerinden oynamış, tam ortasından çatlamıştı. O boşluktan aşağı baktığında, karanlık suyun kendisine baktığını gördü. Ama...

O karanlıkta bir şeyin parıldadığına yemin edebilirdi. Kaşlarını çatarak daha da öne eğildi ve aşağıya baktı.

Tekrar parladı. Parlıyordu çünkü su çok derin değildi. Vücudunu iskeleye yasladı ve elini açılan delikten geçirerek uzanabildiği kadar uzattı. Parmakları buz gibi suya daldı ama hedefine ulaşamadı.

Eski dalış araştırmasındaki ızgara çizgileri bir kez daha zihninden geçti. "Orospu çocuğu," diye tekrar sövdü. "İskelenin altını aramamışlar." Çizgilerin hepsi gölün içindeydi. Ekip en derin kısımlara odaklanmıştı.

İskelenin *altını* aradıklarına dair hiçbir belirti yoktu.

Ve yıllar önce iskelenin altında bir şey olmasaydı bile.

Bir şey-birisi-şimdi orada olabilir. Çünkü bir cesedin yüzeye çıkmasını engellemenin en kolay yolu nedir? Elbette, evet, elbette, onu ağırlaştırabilirsin. Bu hep işe yarardı. Ya da...

Ya da bir gövdeyi iskele kazığına bağlayabilirsiniz. Tahtaya sıkıca bağlayın. O zaman yükselmesine imkan yok. Özellikle de kimse iskelede onarım çalışması yapmadıysa. Özellikle de kimse ona çok yakından bakmadıysa.

Parmakları tekrar uzandı ve bir an için bir şeye dokunduğuna yemin edebilirdi. Güçlü bir şeye. Sert bir şeye.

Tahta değil.

Kemik.

Çünkü yıllar boyunca onun kadar çok kemiğe dokunduğunuzda, birinin nasıl hissettiğini tam olarak bilirsiniz.

Tam olarak sabit olmayan bacaklarının üzerinde yükseldi. Tony gökyüzüne doğru bakarken nefesi kesik kesik gidip geliyordu. Fazla ışık yoktu. Lanet olsun. Şimdi harekete geçmezse, arama yarına kadar beklemek zorunda kalacaktı. Ve işler böyle giderse...

Yarına kadar ne olacak? Başka bir cinayet mi? Katil yaklaşıyordu, etraflarında dönüyordu çünkü gerçeğin ortaya çıkmasını istemiyordu. Tüm içgüdüleri gerçeğin tam üzerinde durduğunu haykırıyordu. Ama kesin olarak bilmenin tek bir yolu vardı.

Tony eve doğru baktı. Smith'e arkasını kollatacaktı. Su geçirmez el fenerini alacak, ona kendisini izletecek ve suda neyin parladığını bulacaktı.

Ve gerçekten kemiğe dokunup dokunmadığımı öğreneceğim.

Kulübeye doğru koştu.

***

Deion direksiyonu kavrayıp yaşlı bir adam gibi arabayı sürerken, "Senin hakkında ortalıkta dolaşan pek çok hikâye var," dedi.

Eagle's Ridge'in şehir merkezinde.

Aiden arka koltuktan, "Hız sınırında bile gittiğini sanmıyorum," diye belirtti. Polis memurunun arabasındaki lanet olası suçlu duvarının arkasından.

Deion dikiz aynasına doğru baktı. "Yasalara uyuyorum."

"Başka bir araç bulmalıydım." Hiçbir muhabir, hatta yerel muhabirler bile onu arabanın arkasına binerken görmediği için şanslıydı. Sanki o görüntü her yere yayılmayacaktı.

"Kardeşin için üzgünüm."

Başı sarsıldı. "Üzülme. Onu sen öldürmedin."

"Hayır, hayır, elbette, ben-"

"Pislik gibi davranıyorum," dedi Aiden. "Beni görmezden gel. Benim bu." *Kim olduğumu.* Garip bir aciliyet duygusu onu sardı. Telefonunu çıkardı ve Tony'den gelen birden fazla mesajı kaçırdığını fark etti. İstasyondaki görevli Deion'la ayrılmadan hemen önce Aiden'a telefonunu vermişti ve telefon kapalıydı.

Daha önce açmalıydım.

Aiden hızla mesajlarını taradı. Geç kalmıştı. Onun tarafında her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

Pek sayılmaz. Baş şüphelimize saldırdığım için bir hücreye atıldım. Kendimi kaybettim ve yine deli bir gençmişim gibi tepki verdim. Daha kontrollü olması gereken bir adam değil.

Bu haberi ona mesaj atmadı. Bazı şeyleri yüz yüze söylemek daha iyiydi. Ama mesaj attı. *Yoldayım.*

Önündeki polis biraz *acele* etse. "Hız sınırına gerçekten uyarsan sana bin dolar veririm."

"Bir memura rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?" Deion sordu.

Aiden gözlerini devirdi. Biri onu namuslu, yasalara uyanlardan kurtarsın. "Tatil fonunuza katkıda bulunmaya çalışıyorum."

"Çok cömertsiniz."

Hayır, değildi. *Hızlan biraz.* Çünkü Tony'yi görmesi gerekiyordu. Hissettiği tuhaf çaresizlik, geçen her anla birlikte daha da derinleşiyor gibiydi.

***

Smith'ten iz yoktu. Kamyoneti hâlâ kulübenin yakınındaydı ama Tony onun ormanda bir yerlerde keşif yapıyor olması gerektiğini düşündü. Onun gibi, o da muhtemelen kalan azıcık iyi ışığı boşa harcamak istemiyordu.

Ve Smith'i görmediği için.

Gölün karanlık sularına baktı. *Boş ver. Sadece suya gireceğim.* El fenerini sıkıca kavrayarak kıyıdan uzaklaştı ve iskelenin yanına doğru ilerledi. Su ayak bileklerini itti. Dizlerine kadar yükseldi. Uyluklarına kadar üşüttü onu. Çok soğuk, çok soğuk su. İskelenin tahtalarının kırıldığı bölgeye yaklaştıkça su daha da derinleşti. Su aniden alçaldı ve göğsüne kadar geldi. Nefesi biraz daha hızlı geliyordu. Daha sert.

Hedefine çok yaklaşmıştı. Neredeyse varmıştı.

Hızlı bir düşüş daha. Ayakları artık dibe değmiyordu. El fenerini açmak için düğmeye bastı. Belki de yanılıyordu. Belki de kemik değildi. Belki de sıırıslık, üşümüş ve yanılmış olacaktı.

Ama belki de değildi. Belki de sonunda Aiden'a en çok istediği şeyi verebilecekti.

Derin bir nefes çekerek suyun altına kayd. İskelenin kazıklarının arasından kaymak için ışığını kullandı. İleri yüzdü, ileri ve...

Önce ip görüldü. Gözlerinin önünde gevşek bir parça yüzüyordu. Sonra daha önce yakaladığı parıltıyı gördü. Tony dikkatle kendini o parıltıya yaklaştırdı.

Bir yüzük. Hala bir parmakta. Hayır, parmak olan şey. *Şimdi sadece bir kemik.* Yüzük gevşememişti çünkü parmaklar kazığa bağlıydı. Parmaklar. Kollar. Bacaklar. Çok sıkı bağlanmış. İp tekrar tekrar bağlanmış.

Hiçbir şekilde kurtulamayacaktın.

Işığın kafatasının önüne vurdu.

Gözlerini kırpmadan ona baktı. Gözleri çoktan gitmişti. Deri, kas, doku, hepsi gitmişti.

Gitti.

Hayır, hayır, gitmemişti. Onu bulmuştu. Işığın kemiklerin üzerinde gezindi -hâlâ orada olan kemiklerin. İpler çoğunu yerinde tutmuştu ama bazıları eksikti. Geri çekildi ve omzu bir yığına çarptı. *Onu bulmuşsun. Git Aiden'ı ara. Git polisi ara.*

Vücudunu bükerek, suyun altında çok uzun süredir esir tutulan adama doğru döndü.

Bir erkek değil. Bu olay olduğunda o bir çocuktı. On yedi yaşındaydı. Eğer Austin Warner'ı bulsaydı.

Orada başka kim kapana kısılmış olabilir?

Başı su yüzeyine çıktı ve Tony derin bir nefes aldı. İskelele doğru uzandı.

Ve biri omzunu tuttu. Güçlü bir el Tony'nin omzundaydı. Biri de başının üstünde.

"Ne-" Tony başladı.

Daha fazlasını söyleyemedi. O eller onu suyun altına itti. Dudakları hâlâ ayıktı ve ağzına su doluyordu. İki büküm oldu ama eller onu bırakmadı.

Tony ayaklarıyla tekme attı. Su o kadar derindi ki dibe ulaşamadı. Tony mücadele ederken el feneri parmaklarının arasından düştü. Yukarı doğru uzandı, elleri ve tırnakları çılgınca saldırganla doğru gidiyordu. Tırnakları üzerinde sıyrıldı-

Eldiven mi?

Cezalandırıcı tutuş onu yüzeyin altında tutuyordu. Kalp atışlarının çılgınca vuruşu Tony'nin kulaklarını doldurdu, bir davul gibi ses çıkarıyordu. Çılgınca, gözleri kilitlendi.

Onun üzerine.

El feneri uçup gidiyordu ama karanlıkta kafatasına bir kez daha vurmuştu. Kafatası sanki bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

Hayır, , hayır.

Saldırgan iskelenin kenarındaydı. Tek yapması gereken onun menziline çıkması. Ya da onu suya düşürüp gitmesine izin vermeliydi.

Ondan uzaklaşmaya çalışarak bacaklarını tekmeledi. Ve evet, tutuşu hafifledi. İşe yarıyordu. Çalışıyordu. Bu-

Çöktü. su fokurdadı.

Saldırgan suya düşmüştü. Tony hızla uzaklaşmaya çalıştı. Ama adamın iki kolu da kızın etrafını sarmıştı. Onu derine itti. Onu dehşete düşüren bir güçle tuttu. Tekmeledi ve yumrukladı. Kıvrıldı. Işık gitmişti. Saldırganı göremiyordu.

Ve ciğerleri yandı.

Yandı, yandı ve yandı. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Ağzını açmak zorundaydı. İhtiyacı vardı-

"Aiden!"

Ama çığlık suyun yüzeyine hiç çıkmadı.

***

Devriye arabası durdu. "Bu çok güzel bir ev." Deion aracı kapatırken ısıklık çaldı. "Eminim burada büyüme cennet gibiydi, ha?"

"Kardeşim öldürülene kadar." Sonra cehenneme dönmüştü.

"Evet. Evet. Özür dilerim." Deion arabadan çıktı. Arka kapıyı açtı. Aiden'in kendi başına çıkmasının bir yolu olmadığı için lanet şeyi açmak zorundaydı.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedi Aiden. Bakışları yaklaşık üç metre ötede park etmiş olan siyah cipe takıldı. Tony geri dönmüştü. Smith de oradaydı. Aiden onun kamyonetini gördü. Aslında Smith tam o sırada ormandan çıkıyordu. Elini sallayarak havaya kaldırdı.

"Umarım kardeşine ne olduğunu öğrenirsin," dedi Deion ona. "Oh, ve... şef başka kimseye yumruk atmaman gerektiğini söyledi.

Bu gerçekten iyi bir tavsiye. Belki de öfke kontrolü kursuna gitmelisin. Amcam bunlardan birini almıştı." Deion arkasını dönerek aracının önüne doğru ilerledi. "Bu inanılmaz bir göl. Bahse girerim balık tutmak çılgıncadır."

Aiden'in bakışları otomatik olarak göle doğru kaydı.

Suyun yüzeyine yakın bir şey sallanıyordu. Bir an oradaydı... sonra gitti.

Gözleri kısılrken öne doğru bir adım attı. Göl sadece güneş ışığının en zayıf parıltısı değiyordu.

Suyun içinde ne var?

Tekrar sallandı. Açık bir renk. Beyaz. Karanlık göle karşı beyaz. Beyaz gibi.

Hay sikeyim. Tony'nin daha önce giydiği gömlek gibi! Veteriner kliniğinde üzerini değiştirdiğinde, dışarı çıkmış ve dar, beyaz bir gömlek giymişti. Şu uzun kollu egzersiz tişörtlerinden. "Tony!" Aiden göle doğru koşarken kükredi.

"Ne?" Deion'un şaşkın sesi. "Nereye gidiyorsun? Ne oldu? _"

Suyun içindeydi. . Yüzü suya yakın bir yerdeydi. iskelenin uzak kenarı. Altında gıcırdadığını ve inlediğini duyduğu tahtanın üzerinden koşarak geçti. Kadın suda yüzmeye devam etti. *Yüzüstü.*

"Hayır!" Öfke ve korku ruhunu sararken ruhundan bir feryat yükseldi. Sonra Aiden suya daldı. Onun için yüzdü. Onu yakaladı ve ters çevirdi.

Yüzünden aşağı su akıyordu. O muhteşem, hareketsiz yüzü. Gözleri kapalıydı. Dudakları zar zor ayrılmıştı. Adamın kollarında ölü bir ağırlık gibiydi.

Öldü. Öldü. Öldü.

Hayır, , hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Yanındaki suya biri sıçradı. Smith. Hızla yaklaştı. "Ne oluyor be?" Smith afallamış görünüyordu. "Tony!"

Aiden'in kolları onun etrafında sıkılaştı. "Bebeğim? *Bebeğim?*" Yanıt yok. "Onu iskeleye götürmeme yardım et!"

O ve Smith iskeleye tutundular. Smith ahşap yüzeye tırmandı, vücudundan su akarken aşağı uzandı. Aiden Tony'yi kaldırdı. Baş gevşekçe sarkıyor, koyu renk saçları yüzüne dökülüyordu.

Smith onu aldı. Onu iskeleye indirdi. Aiden iskeleye çıktı ve hemen ona doğru süründü.

Smith onun yanına çömeldi. "Ne zamandır suyun içindeydi?"

"Yardım çağırdım!" Deion onlara doğru koşarken bağırdı.

Aiden ıslak saçları Tony'nin yanağından ve ağzından uzaklaştırdı. Kızın başını yana çevirdi ve ağzından ve burnundan su aktı. *Bebeğim, hayır. Hayır.* Bu olamazdı.

Smith, "Nabızı zayıf," dedi. "Ama nefes almıyor."

Aiden onun olmadığını biliyordu. Kızın başını kendisine doğru çevirdi. Dudaklarını ayırdı. Burnunu sıkıca tutarken ağzına dört derin nefes verdi. *Lütfen, lütfen. Benim için nefes al. Geri gel. Yapma bunu. Yapma bunu!*

Aiden kulağını onun ağzına yaklaştırdı. Bakışları onun göğsüne kilitlendi. Göğsünün yükselmesine ihtiyacı vardı. Nefes almasına ihtiyacı vardı.

O değildi.

Smith bileğini tuttu, parmakları nabzının üzerindeydi.

Aiden bir kez daha burnunu kapattı. Ağzını onunkinin üzerine koydu. Onun için nefes aldım. *Bir kez. İki kez.*

Sarsıldı.

Ağzı onunkinden uçup gitti. Çaresiz ve dehşete düşmüş bir halde, kadının öksürmesini, titremesini ve kendisine *geri* gelmesini izledi.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Smith. "Teşekkür-"

Aiden Tony'yi kollarının arasına aldı. Titrerken ona sarıldı. Tüyleri diken diken oldu. Hayatında hissettiği en büyük dehşet onu boğmaya çalışıyordu.

Geri döndü. Geri döndü.

Onu bir daha asla bırakmayacaktı. "Bebeğim?"

Kolunu tuttu. Parmakları ona battı. "A-Aiden?" Raspy. Paslı. Çok zayıf.

Ayağa kalkarak ona sıkıca sarıldı. Tony'yi hastaneye götürmesi gerekiyordu. Aiden onu göğsüne yaslamış ve kollarında dikkatle tutarken eski iskeleden aşağı doğru koşmaya başladı. Altındaki tahtalardan biri çatladı-

"Hayır!" Onun zayıf çığlığı. "Yapma... Gitme..."

"Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Başını ona doğru salladı. Küçük bir *hayır* hareketi. "Hayır... Onu bırakma..."

Çoktan iskeleden atlamıştı. Deion Tony'yi elinden almaya çalıştı ama Aiden onu daha sıkı tuttu. "Kim?" Kimden bahsediyordu? Bekle... Tony ona saldıranı öldürmüş müydü? Suyun içinde bir yerde miydi?

Öyle olsa iyi olur. Ve eğer değilse, onu yakında öldüreceğim.

"Kardeşin... Onu buldum..." bir

halde ona baktı.

"P-pier'in altında..." Ürperti vücudunu sarstı. "Buldum... onu."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Gitmiyorum!" Tony, sağlık görevlisinin bir kez daha takmaya çalıştığı oksijen maskesini kenara itti. İyi nefes alıyordu. Artık o lanet şeye ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey o ambulansın inmek ve suç mahalline geri dönmekti. Gözleri kamaşan sağlık görevlisini itti ve ambulansın çıkmaya başladı-

Ancak Aiden'in yolunu kestiğini gördü. Yerde duruyordu, vücudu neredeyse açık arka kapılarıyla ambulansın arkasına değiyordu ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Nefes almıyordun," diye hırladı.

Sustu.

"Hastaneye gidiyorsun. Bir doktor tarafından kontrol edileceksin. Orada *kalacaksın*."

"Bana ne yapmam gerektiği söylendiğinde pek iyi yapamıyorum." Saçları ıslaktı, giysileri üzerine yapışmıştı ve titremesine engel olamıyordu.

"Hayır. Nefes alıyorum," dedi tekrar, sesi daha da sert ve hırıltılıydı. "Kollarımda hareket etmiyordun. Senin için nefes almak zorundaydım."

Yutkunduğunda Tony göl suyunun tadını alabiliyordu. Boğazını çiğ ve vahşi hissediyordu. Kendi sesinin hâlâ biraz bozuk çıktığını bildiği halde, yine de ona, "Şimdi iyiyim," dedi.

Ona ters ters bakarken başını geriye eğdi. "Yalancı."

Bu kadar yeter. Sağlık görevlisi ellerini kadının omuzlarına koyarak onu tekrar içeri çekmeye çalışıyordu.

Omzumda sert bir el. Biri kafamda. Beni aşığı itiyor. Yere. Yere.
"Dur!" diye bağırdı.

Acil yardım görevlisi dondu kaldı.

Nefesi titreyerek girip çıkıyordu. İcini korku kapladı ama Tony yine de ambulanstan atladı. Hemen hemen Aiden'ın üzerine atladı çünkü o geri çekilmedi.

Kollarını hemen ona doladı ve acil yardım ekibinin dokunuşunun aksine, onu korkutmadı. Korkunç anılarını geri getirmedi. Bunun yerine, kendini güvende hissetti.

"Onu buldum," diye fısıldadı. Fısıldamak, yüksek sesle konuşmaktan daha kolaydı.

"Biliyorum." Başını göle doğru çevirdi. Olay yeri tıklım tıklımdı. Devriye arabaları. Parlak ışıklar. Adli tabibe ait olduğunu bildiğı siyah bir minibüs. Bir dalgıç sudaydı çünkü evet, söz verilen dalış ekibi bile bir şekilde yerine ulaşmıştı.

Onlar için işlerini yaptıktan sonra.

Olay yerine hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı. Bazı polisler panço giymişti. Sarı sıçramalar.

"Senin *asla* incinmemen gerekiyordu," diye ekledi Aiden. Onu daha yakına çekti. Hâlâ ıslak olan saçlarının bir kısmını alnından geriye doğru taradı. "Bu gündemin bir parçası değildi."

"|-"

Barrett onlara doğru yürürken, "Suya yalnız girmemeliydiniz," dedi. Yardımcılarından birkaçı gibi o da panço giymişti. Kapüşonunu başına kadar çekmişti. "Destek için beklemeliydiniz. Aşığıda korkmuş ve başını çarpmış olmalısın." Aiden'ın hemen yanında durdu. "Aiden ve Smith seni sudan çıkardığı için çok şanslısın."

Smith. O da oradaydı. Yaklaşıyordu. Herkesin gösterdiği aynı ilgiyle ona bakıyordu.

Eli Aiden'ın göğsündeydi. Ona dokunduğunu bile hatırlamıyordu ama eli kalbinin üzerine bastırmıştı. Gömleğı

Islak. Kaygan saçları geriye itilmişti. Smith de aynıydı. Islak giysiler. Islak saçlar. Hepsi ıslaktı.

düşen yağmur damlalarını zar zor hissediyordu.

Ama, bekle, şef az önce ne demişti? Kafasını çarptığını mı? Bu saçma fikre nereden kapılmıştı? "Orada kendimi incitmedim."

Barrett'in dikkati acil yardım görevlisine kaydı. "Beyin sarsıntısı geçiriyor mu?"

Acil yardım görevlisi başladı, "Ben-"

"Beyin sarsıntısı geçirmedim çünkü kafamı çarpmadım!" Tamam, sesi vıraklayan bir kurbağa gibiydi. Bir gölü yuttuğunda böyle olur. "Kalıntıları bulduktan sonra pisliğin biri beni yakaladı. Hava almak için yukarı çıkıyordum ve bir elini omzuma, diğerini kafama kilitleyip beni tekrar aşağı itti."

Öfkenin Aiden'in bedenini sıktığını hissetti. "O orospu çocuğu senin peşinden geldi."

"Bekle, bekle!" Barrett daha da yaklaştı. "Bakın, herkes bir nefes alsın."

Alınacak nefes yoktu. Sadece su vardı. . Dudaklarının arasından kayıyordu.

Hırıldamaya başladı.

"Tony." Aiden'in keskin sesi. "Bebeğim? Bebeğim, bana bak!"

Bakışları adamın yüzüne kaydı. Etraflarında çok fazla ışık vardı. Onu çok net görebiliyordu. Sert, kilitli çenesi. Parıldayan kehribar rengi gözler. Taş gibi, cehennemi vaat eden bir ifade.

"Sana sahibim," dedi ona. Kelimeler bir yemin gibi geliyordu kulağa. "Sana sahibim."

"Aiden, sen ya da Smith iskele yakınlarında kimseyi gördünüz mü? Çünkü Deion'la konuştum ve burada başka kimsenin olmadığına yemin ediyor. Seni bırakmış ve sen de sanki onun orada olduğunu biliyormuşsun gibi hemen suya doğru koşmaya başlamışsın."

"Onu *gördüm*." Eli kızın omzuna kaydı. Kumaşın üzerinde hafifçe tüylendi. "Karanlık sudaki beyaz gömleği." Kaşları

Adam kızın omzuna bakarken kaşları çatıldı, sonra gömleğinin ıslak kumaşını yakaladı. Yana doğru çekti. "Lanet olası ölü piç!"

Tökezledi. Ambulansın arkasına çarptı. Aracın arkasından gelen parlak ışık üzerine yayıldı ve omzuna bakabilmek için başını çevirdi.

Cildinde hâlâ canlı kırmızı izler vardı. Parmaklarındaki kızgın izlere.

"Her rağmen kafasını oraya çarpmış gibi görünmüyor," dedi Smith, sesi acımasızdı. "Görünüşe göre bunu yeniden değerlendirmen gerekiyor Barrett. Belki de memurlarından birkaçı, ne bileyim, dağılıp ormanda *arama* yapsın."

Başını kaldırdı. Aiden'a baktı. Adamın gözleri hâlâ kadının omzuna kilitlenmişti. "Ölü adam," dedi. Onun bir yemin ettiğini biliyordu.

Tony yutkundü. "Yüzünü görmedim."

Aiden'ın bakışları onu yakalamak için kalktı.

"Güçlüydü. Beni iskelede bekliyordu." Barrett yemin etti.

"Beni izliyor olmalıydı. Hava almak için çıktığımda oradaydı, tam da benim bildiği yerde." Sesinin zayıflığı onu kızdırmıştı. Öfkeliydi çünkü *adam* onu zayıf düşürmüştü. "Kalıntıların nerede olduğunu biliyordu. Kemikler hala eski kazığa bağlıydı. Biliyordu. Yukarı gelmemi bekledi." Eli başına doğru kalktı. Baskıyı hissedebiliyordu. "Beni aşağı itti. Aşağı, aşağı..."

"*Bana bak.*"

Aiden'ın sesi.

Bakışlarının göle kaydığını fark etti. "Sana sahibim," dedi ona tekrar.

Yutkunarak devam etti. Tony ifade vermesi gerektiğini biliyordu. Polis şefi tam oradaydı, vücudu gergindi ve tüm bunları hemen anlatması gerekiyordu. "Suya düştü." Yoksa o mu

onu içeri mi çekti? Tony tam olarak hatırlayamıyordu. "Beni tutmaya devam etti. Ona pençe atmaya çalıştım. Yumruklamaya. Çok güçlüydü."

"Bir erkek olduğuna emin misin? Yüzünü gördün mü?"

Göğsüne vurduğunu hatırlıyordu. Bacaklarını tekmelediğini. "Bir adam." Kesinlikle. Ama yüzü? "Onu hiç görmedim... ve o... eldiven giymişti." Kendi ellerine baktı. Avuçlarını çevirdi. Hâlâ budanmış olan deriyi gördü. "Onu çizmemiştim. Hiç DNA'm yok. Ve su... su o kadar çok şeyi yıkıyor ki..."

"Tony." Aiden'ın sesi. Yumuşak.

Dikkatli. Bir kez daha bakışları onu buldu.

"Ambulansa binmeni istiyorum. Benim için hastaneye gitmeni istiyorum." Yutkunurken boğazı kıpırdadı. "Lütfen."

Başını iki yana salladı. "Kalıntılar." Bu önemliydi. "Yüzüğünü gördüm. Gümüş. Yuvarlak. Hâlâ üzerinde."

Aiden sarsıldı. "Babamın yüzüğü. Eğer öyleyse... içinde bir yazı olacak. On altıncı doğum günümüzde kardeşime vermişti. İlk o doğduğu için ona vermişti."

"Katil onu bir kazığa bağladı." Kalın, ağır bir iple. "İlk dalış ekibi aşağı indiğinde orada olabilirdi. Raporlarını gördüm." Kuru dudaklarını yaladı. Kendini bu kadar ıslak ve soğuk hissederken dudakları nasıl kuru olabilirdi? "İskelenin altına inmediler." Girmeleri gerekirdi. *Neden girmediler?* Ama şüphelenmişti. Dosyalardaki orijinal dalış ekibinin adını görmüştü. Kalitesiz çalışma raporlarından sonra uzun zaman önce dağılmış bir grup. Profesyonellikten uzak.

İskelenin altını kontrol etmediniz ve katilin işlediği suçun yanına kâr kalmasına izin verdiniz. Olay yerini aramak için acele ettiniz, cesedin burnunuzun dibinde olduğunu fark etmeden en derin noktalara gittiniz. Elbette, ceset ilk aramadan sonra oraya taşınmış olabilir. İki olasılık var.

"Titriyorsun, bebeğim. Hastaneye gitmeni istiyorum. Kontrol edilmeni istiyorum."

Ama onu terk etmek istemiyordu. "Seninle kal..." Midesi çalkalandı. Daha önce çok fazla su tükürmüştü, daha fazlası mı geliyordu?

"Evet, seninle kalıyorum." Ve onu kucağına aldı. Bunu o kadar çok yaptı ki. Onu kaldırdı ve taşıdı, şikâyet edecekti ama üşüyordu ve titremesi daha da kötüleşiyordu. Onu ambulansın arkasına yatırdı. Yanına tünedi. "Her an seninle olacağım." Başını sağlık görevlisine doğru çevirdi. "Şu şeyi hareket ettirebilir miyiz?"

"Kardeşin," dedi, adam onu tekrar sedyeye yatırdığı için ayağa kalkarak. "Onu arıyordun. Bunca zamandır-"

Aiden bir elini onun iki yanına koydu ve yakınına eğildi. "Seninle kalıyorum," diye kesin konuştu. "Her dakika. Anladın mı? *Sen önemlisin.* Sen benim önceliğimsin." Başını sağa çevirdi. "Şimdi biri şu ambulansı harekete geçirsin!"

Smith arka kapılardan birini çarparak kapattı. "Buradaki işleri ben hallederim."

"Güzel. Muhteşem." Aiden'ın bakışları ona dönmüştü. "Bir daha asla," diye yemin etti.

Kaşları çatıldı. Neden bu adam?

"Bir daha asla o kadar korkmayacağım. Seni bir daha asla kaybetmeyeceğim.

Bir daha asla."

Smith ikinci kapıyı çarptı. Ambulansın sireni çığlık attı.

***

Smith ambulansın uzaklaşmasını izledi. Aiden enkaza dönmüştü, kontrolünün sınırına çok yaklaşmıştı. Adamın olay yerinden uzaklaşması gerekiyordu.

Barrett, "Daha fazla sorum vardı," diye kabalaştı. "Ona saldıran kişi hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim."

Tam bir pislik. Bu ahmağı hiç sevmedim. Çünkü Barrett'ı çok ama çok uzun zamandır tanıyordu. Gençken Warner kardeşlerle birlikte birkaç yaz buraya gelmişti. Nereye giderlerse gitsinler, onu hep yanlarına alırlardı. O zamanlar, babasıyla yaşadığı onca dramdan önce bile, ailesinin Barrett'ı çok sevdiğini fark edip etmediklerini merak etmişti.

sadece dumanla yaşıyordu. Görünüşe göre. Çünkü Austin ve Aiden onu her zaman her şeye davet etmişlerdi. Hesabı hep ödemişlerdi.

Ta ki geçen yazı kadar.

Smith yüzündeki oyun ifadesini takınarak şefle yüzleşmek için döndü. "Hastaneden taburcu olduğunda eminim size her şeyi anlatacaktır. Bence şu anki önceliğimiz onun güvende olduğundan emin olmak."

"Gayet iyi konuşuyordu. Aiden'ın onu alıp götürmesine gerek yoktu!"

"Evet, vardı." Şef bu boku bilmeli. "Bir olaydan sonra

Boğulma olabilir hala olmak son derece tehlikeli." O da ihtiyaç için olmak

Önümüzdeki birkaç gün boyunca dikkatle izlenecek. Enfeksiyon, kalp yetmezliği gibi pek çok komplikasyon ortaya çıkabilirdi. Smith, Aiden'ın onu yanında zincirli tutacağını biliyordu.

Şefin yanından geçti. Göle yaklaşmak ve neler olduğunu görmek istiyordu. Bazı polislerin dalgıç olduğunu biliyordu, örneğin şu genç çocuk Deion. Takımlarını giymiş ve Aiden'ın tuttuğu ekiple birlikte kurtarmaya gidiyordu. Sonunda gelen bir ekip. Ekip liderine keşiften bahsetmek ve kulübeye gitmesini istemek için onları aradığında otele giriş yapıyorlardı.

Arkadaşımı getirmek için.

"Bir şey gördün mü?" Barrett onu itti.

Sesi asıktı, "Aiden'ın suya atladığını ve bağırdığını gördüm. Hemen ona yardım etmek için koştum."

"? Aiden'ı gördüğünde yani."

Sağ tarafı işaret etti. "Ormanın içinde. Kendimce biraz araştırma yapıyorum."

"Peki bu arama sırasında şüpheli *bir* şey görmediniz mi?" "Hayır."

Dalgıçlardan biri yukarı çıkmıştı. Elinde...

Sikeyim.

Barrett, "Bu kötü olacak," dedi.

Kötü olmayacaktı. "Zaten öyle."

Az önce bir kafatası getirmişlerdi.

***

"Bu kesinlikle çok saçma." Bacaklarını hastane yatağının kenarına salladı ve giydiği ince, kâğıt önlük Tony'nin üstüne kadar yükseldi. "Burada kalmayacağım. Suç mahalime geri dönmem gerekiyor. Bu yerel adamlar doğru kurtarma teknikleri hakkında hiçbir şey bilmeyecekler. Bütün delillerimi mahvedecekler." Ayağa kalktı.

Aiden hemen onun önüne geçti. "Doktoru duydun. Yirmi dört saat boyunca burada kalmanı istiyor."

Tony ona ters ters baktı. Gözleri öfke ve kararlılıkla parlıyordu. *Hayatla*. Daha önce hayat yoktu, kollarında gevşekçe asılı kaldığında ve tüm dünyası durduğunda yoktu.

"Ben gayet iyiyim."

"Tatlım, sen tamamen ölmüştün."

Nefesini içine çekti. "Ölmemiştim."

"Bana kesinlikle öyle geldi. Kollarımı sarkıtıyordun. Ağzından su akarken gözlerin kapalıydı. Hayatımın geri kalanında tekrarlayacağım bir kâbus." Daha yakına eğildi. "O tatlı kıcını yatağa geri sok."

Yapmadı. Çenesini yukarı kaldırdı. "Ben olay yerine geri dönüyorum."

"Hayır. Yatağa geri dönüyorsun. Eğer beş saniye içinde yapmazsan, seni oraya geri koyacağım."

Kadının nefesi kesildi. "Neyin var senin?" Tony sordu. "Bana patronluk taslayamazsın! Ben senin çalışanlarından biri değilim, bunu yapamazsın-"

Blöf yapmıyordu. "Beş saniye doldu." Onu kaldırdı. Yatağa geri koydu.

"Aiden."

Yanına oturdu. Ellerini vücudunun iki yanına koyduğunda onu oraya . "Sen ölmüştün."

"Dur-"

"Seni sudan yeterince hızlı çıkaramadım. Seni Smith'e teslim etmek zorunda kaldım. Sürünerek iskeleye çıktığımda hareketsiz ve soğuktun, senin için nefes aldım."

Bakışları onunkileri aradı.

"Bir daha asla. Bunu bir daha asla yaşamayacaksın. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Çünkü bunu yapamam." Anlamadı mı? "Öldüğünü göremem. Seni kaybedemem. Kaybetmeyeceğim."

Dudakları aralandı.

Onu öptü. Yumuşak. Umutsuzca. Çılgınca ama dikkatli çünkü... o çok narindi. Çok kolay yok edilebilirdi. Lanet olsun, en başında onu kullanmayı planlamıştı. Bunu o yapmıştı. Onu kabusun içine soktu. *Kendi kâbusuna*. Ve kız neredeyse hayatını kaybediyordu.

Ve neredeyse aklımı kaybediyordum.

Başını kaldırmaya zorladı. "Bu benim hatam."

"Beni suyun altında tutan sen değildin."

Parmakları çarşafı kavrıdı. Yumrukladı. "Anahtarın sen olduğunu söyledim. Herkese söyledim. Onu bulmama yardım edecek kişi sendin."

"Ve yaptım."

Anlamadı. "Hedefi sana *ben* koydum. Anahtar sendin, bu yüzden katil *senin* peşinden geldi. Sen ölüleri bulan kişisin." Önce köpek hedef alınmıştı. Belki de ona bir uyarı olarak? Ama o geri çekilmemişti. Bu yüzden katil doğrudan ona saldırdı. "Seninle . Yalnızdın. Bana ihtiyacın vardı. *Başaramadım*."

Eli yanağına bastırmak için kalktı. "Beni kurtardığına oldukça eminim."

Başını çevirdi. Açlıkla, umutsuzca avucunu öptü.

"Beni sudan çıkardın. Benim için nefes aldın. Beni kurtardın. Bunun bir başarısızlık olduğunu düşünmeyin. Bazı insanlar beni kurtarmanın, artık sana hayatımı borçlu olmam gerektiği anlamına geldiğini söyleyebilir."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Ona borçluydu. Asla geri ödenemeyecek bir borç. *Kardeşimi bulmuşsun*. Neredeyse ölüyordu.

Ona yardım etmeye çalışıyordum.

Avucunu tekrar öptü.

"Farklı bir şeyler var," diye mırıldandı Tony.

Başını tekrar onun gözlerinin içine baktı.

"Ben iyiyim." Kaşlarının arasında bir çatık belirdi. "Ama bir şeyler farklı."

Evet, bir şeyler farklıydı. Onu suda yüzerken gördüğü o korkunç anlarda bazı acı gerçeklerin farkına varmıştı. "Geçmiş, şimdiki zamana değmez."

"Aiden?"

"*Seni kaybetmeyeceğim.*" Belki de bu sözleri yeterince söylerse doğru olacaktı. Çünkü kaybedemezdi. Kaybetmezdi.

Onu seviyorum.

Yıllardır hiçbir şeyi sevmemişti. Hiç kimseyi. Ailesi gitmişti. Kardeşi, kardeşi onun saplantısıydı. Öfke ve acı, sadece intikam için yaşayana kadar içini burkmuştu. Patlamaya hazır bir barut fıçısı.

Ona kadar.

"Seni güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım." Bir yemin. "Doktor gözlem için burada kalman gerektiğini söylediği için seni bu yatağa bağlamam gerekse bile."

"Beni bağlamak, ha? Bunun sadece sapıkça bir fetiş olmadığına emin misin?"

Şaka yapmaya mı çalışıyordu? Şimdi mi? Her şeyden sonra mı? Daha yakına eğildi. Onun ağzını istedi. Onu istiyordu. "Oh, seni bağlamak kesinlikle cinsel gündemde."

Dili dışarı çıktı ve alt dudağını yaladı.

"*Boğulduktan* sonra iyileştiğinde. Öfke hala vücudumun her hücrelerine yayılmadığında. Doktor bana iyi olduğunu söylediğinde, yüzde yüz bana geri döndüğünden emin olana kadar seni uzun ve sert bir şekilde becermeyi planlıyorum."

Gözleri irileşti. "Uyarı için teşekkür ederim..."

"Söz. Daha çok bir sözdü." Sözlerini paylaştığına göre... "Onu öldüreceğim."

Başını salladı. "Polis şefi-"

"Belki önce o piçi bulur. Belki de aramıza parmaklıklar koyar, böylece ona ulaşamam." Parmaklıklar onu yavaşlatacak gibi değildi. Parası sayesinde o pisliğe hâlâ ulaşabilirdi. "İkimiz de kardeşimi öldüren kişinin senin peşinden geldiğini biliyoruz. Sevdiğim iki insanı hedef alıp çekip ."

Şaşkın bir sessizlik.

Oh, lanet olsun. Fazla paylaşmış. Artık çok geç. O yüzden bekledi. Ve izledi.

"Sen... bunu kastetmiyorsun."

"Onu öldürmeyi hep planlamıştım. Sadece sana söylemedim. Bunu hoş karşılamayacağını düşündüm."

"Beni sevmiyorsun demek istedim."

Şimdi onu öpmek zorundaydı. Hiçbir şey onu dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirmekten alıkoyamazdı. "Nasıl ?"

Eli hâlâ adamın yanağında . "Benimle daha yeni tanıştın."

"Tanışmadan önce senin hakkında milyonlarca şey biliyordum," diye itiraf etti Aiden onun dudaklarına karşı. "Sonra seninle yüz yüze geldik ve çok daha fazlasını öğrendim."

"Beni sevmiyorsun."

Neden bunu söyleyip duruyordu? "Sevdiğim tek kişi sensin. Her dokunuşumuzda beni işaretledin. Ve seks yaptığımızda, benim için asla başka biri olmayacağını biliyordum." Elini yakaladı. Yavaşça aşağı çekti. Göğsünün üzerine bastırdı. "Sen benim kalbimin sahibisin. Sen hareket etmediğinde, sanki biri göğsümdeki şeyi kesip çıkarmış gibi hissediyordum." Düzensiz bir nefes. "Ben iyi değilim. En gibi görünebilirim." Genellikle. Bir polis karakoluna yumruk atmadığı sürece... "Oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum ve kağıt üzerinde bir melek gibi görünebilirim ama içten içe şeytan olduğumu bilmelisin."

"Bu doğru değil."

Şuydu. "Sana yalan söyledim." Uzun kirpikleri titredi.

"Saklanan sırlar. Çarpık şeyler. Benim bu. Seni uyarmıştım, ben bir piçim." O kadar güzeldi ki canımı yaktı. "Ama ben *senin piçinim*. Senin için dünyayı parçalara ayıracağım. Önemli olan sensin. Her zaman önemli olan sen olacaksın."

Şaşırmış görünüyordu. Muhtemelen ona saldırıyı öldürmeyi planladığını söylediği ve Aiden aynı nefeste onu sevdiğini söylediği için. Kabul edilmesi gereken çok şey vardı. Ondan uzaklaştı. Aralarına biraz mesafe koydu. "Senin de beni sevmeni beklemiyorum." Yataktan kalktı. Arkasını döndü.

"Neden olmasın?"

Sakin ol. "Çünkü ben sevmen gereken bir adam değilim." Kaçması gereken adam oydu. *Ama kaçarsa ben ne yapardım?*

"Yapmam *gerekeni* yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım." Ona doğru geri döndü.

"Beni sudan çıkardığın için teşekkür ederim, Aiden."

Sanki o olmadan sudan çıkacakmış gibi.

"Seni çağırdım."

Anlamayarak başını salladı.

"Saldırının büyük bir kısmı bulanık ama sonunu hatırlıyorum. Kalp atışlarımın kulaklarımda çarptığını duyabiliyordum. Vuran bir davul gibi durmadan çarpıyordu. Ciğerlerim yanıyordu ve vücudumun her yeri gergin ve sert hissediyordu. Nefes almaya çok ihtiyacım vardı ama zaten biraz su yutmuştum ve daha fazlasını yutmaktan korkuyordum. Ağzımı açarsam ne olacağını biliyordum."

Elleri yumruk oldu. Serbest bırakıldı. Yumruklandı. Serbest bırakıldı. *O öldü. Onu bulacağım. Onu öldüreceğim. Yavaş yavaş. Sonu gelmeden önce bana yalvaracak.*

"Son anda daha fazla dayanamadım. Ağzımı açtım ve çığlık attım. Aptalca, değil mi? Suyun altında çığlık atmak, ama o zaman mantıklı değildim. Yapabileceğim tek şey senin için çığlık atmaktı."

Bir kez daha elleri yumruk oldu.

"Çünkü benim için geleceğini biliyordum."

Başını iki yana salladı. Göğsü yanıyordu, sanki suyun altında olan kendisiydi, umutsuz bir nefes alana kadar tutunmak için umutsuzca mücadele ediyordu.

"Daha önce kimse benim için gelmemiştir." Yumuşak. "Kendim kaçtım. Kendimi kurtardım ve her zaman yaptığım şey buydu."

"Çünkü sen güçlüsün." Tanıdığı en güçlü insan. "O zaman Biloxi'de benim için oradaydın."

Ona sonsuza dek kâbuslar yaşatacak bir başka sahne. Tehlike Tony'nin peşindeydi ve bu saçmalığa bir son vermeliydi.

"Bu sefer kaçamadım. Yardıma ihtiyacım vardı."

Ben orada değildim.

Koyu, derin gözleri onun bakışlarını tuttu. "Sana ihtiyacım vardı ve ağzımı açtığımda bile suyun içeri dolacağını biliyordum... Beni bulacağını biliyordum."

Seni yüzerken buldum. Seni soğuk buldum.

"Daha önce hiç kimseye bu şekilde güvenmemiştim ama içten içe beni kurtaracağını biliyordum."

Ve yine başını salladı. Elleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki ağrıyordu.

"... çünkü sana güveniyorum."

Yapmamalısın.

"Biliyordum... çünkü seni seviyorum, Aiden."

Yanlış adamı sevmiştir. O çok yanlıştır. Binlerce kez *yanlış*. Ama yatağa doğru geri döndü. Eğildi ve ellerini onun narin çenesinin altında kavuşturdu. Sanki akıl sağlığı ona bağıymış gibi onu öptü.

Çünkü öyle olmasından korkuyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Gözleri açıldı. Tony başını çevirdi ve Aiden'ın yatağının yanındaki sandalyede oturduğunu gördü. Şafağa kadar hastanede kalmayı istemeye istemeye kabul etmişti. Tony onunla kalmakta ısrar etmişti. Kardeşinin kalıntıları nihayet bulunmuş olsa da, Divers onları gündeme getirmiş olsa da, onunla kalmayı seçmişti.

Çünkü onu seviyordu.

Parmakları hâlâ onunkilerle sarmaş dolaştı. Gece boyunca onun elini tutmuştu. Sadece onun dokunuşunun verdiği güveni hissettiği için uykuya dalabilmişti.

Sert davranmak kolaydı. Güçlü. Ama işin aslı, tamamen sarsılmış olduğu gerçeğiydi. Göğsünde baskı hissetmeye devam etti. Nefes alamayacağından korkmaya devam etti.

Bir zamanlar, o korkunç dolaptaki karanlığın -çocukluğundan beri peşini bırakmayan o dolabın- cehennem olduğunu düşünmüştü. O dolapta kapana kısılmıştı. Bağlanmış ve karanlığa atılmıştı. Hiç bitmeyen bir kabus. Ona göre cehennem.

Ama onun cehennemi değişmişti. Şimdi cehennem sulu bir mezardı. Her taraf karanlıktı ve ciğerleri yanıyor, yanıyor ve nefes almaya çalıştığında-

Buz.

Su, ağzına ve boğazına kayan buz gibi hissettirmişti. Ciğerlerini dolduruyordu. Yavaş yavaş değil. Ama çok hızlı. Korkunç derecede hızlı.

Parmakları onunkileri sıktı.

Aiden'in gözleri anında açıldı. bakışları onunkilere kilitlendi. "Sorun nedir?"

Yalan söyleyebilirdi. Hiçbir şey söylemeyebilirdi. Ama onun yanında böyle biri değildi. "Boğulmak kolay bir ölüm şekli değil."

Ona doğru eğildi. "Bebeğim..."

"Bu hastaneden çıkmak istiyorum." Soğuk hissetti. Yeterince üşümüştü. "Doktor birazdan viziteye çıkacak. Eğer bana onay verirse, gidiyoruz." Doktor onay vermese bile Tony yine de oradan çıkmayı planlıyordu.

"Yirmi dört saat kalmanı istedi."

Öyle bir şey olmayacak. "Ona yirmi dört saat dolana kadar her an yanımda olacağını söyleyebilirsin. Sürekli gözetim altında olacağım."

Birleştirdikleri ellerini dudaklarına götürdü. Kadının parmak eklemlerini öptü. "Evet, öpeceksin."

Aiden'in başı sarsak bir baş sallamasıyla hareket etmeden önce bile pes edeceğini biliyordu. Ama daha bitirmemişti. "Ekibimi aramam gerek. Buraya destek istiyorum." Onun insanları. Arkasını kollayacağına güvendiği bir ekip.

"Onları çoktan aradım."

Şaşkınlık yuvarlandı.

Dudakları mizahsız bir gülümsemeyle büküldü. "Ne olduğunu bilmek isteyeceklerini düşündüm. Onların yerinde olsaydım eminim ben de isterdim."

"konuştun?"

"Aziz. Memphis. Arkadaşın Lila'yı da aradım."

Ekibinin çekirdek üyeleri. En iyi arkadaşları.

"Hepsi geliyor. Böylece tüm ekip emrinizde olacak."

"İşler böyle yürümüyor. Kimse komuta etmiyor. Hepimiz birlikte çalışıyoruz. Emir veren milyarderler değiliz, biliyorsun." Elini adamın elinden çekmedi çünkü adamın onu tutması hoşuna gidiyordu. Ama...

"Benim hatam," diye mırıldandı. "O ben olmalıydım."

Tony ayağa kalktı. Kaşlarını çatarak ellerine baktı. "Parmak eklemlerine ne oldu?" Üzerlerinde belli belirsiz çürükler görebiliyordu.

"Levi'nin yüzüne çarptılar."

Bakışları yukarı fırladı.

"Ne?"

"Bu yüzden seninle kulübede buluşmakta geciktim." Ağzının kenarındaki belli belirsiz çizgiler derinleşti. "Kontrolümü kaybedip yumruğumu Levi'nin yüzüne indirdiğimde Barrett beni bir hücreye attı. Barrett Levi'yi ikna etmek ve bana karşı saldırı suçlamasında bulunmamasını sağlamak zorunda kaldı."

"Ona neden vurdun?"

"Çünkü bir avukat istedi."

Tony gözlerini kırıştırdı. Belki de bir şeyi gözden kaçırıyordu? "Bu... yumruk atma suçu gibi görünmüyor."

Kirpikleri titredi. "Ona yumruk attım çünkü kardeşimi öldürdüğünü düşünüyorum. Adam çok suçlu görünüyordu ve bir şeyler sakladığını biliyorum." Bir duraklama. "Ama en azından Melanie'nin cinayeti için bir mazereti var. Levi'nin Melanie'den ayrıldığı ve asistanı Sharon'la kaçamak yapmaya başladığı ortaya çıktı. Sharon onun mazereti."

Tony yutkundu. "Melanie kardeşinin o iskelenin altında olduğunu biliyordu." Ona mantıklı gelen tek açıklama buydu. *Melanie biliyor olmalıydı.* "Ahşap çürümesine rağmen tamir etmedi. Yani ya bir mülk yöneticisi olarak gerçekten kötüydü ya da..."

"Ya da biri tahtaları sökmeye ve iskeleyi onarmaya başlarsa onu bulacaklarını biliyordu."

Evet. "Belki sonunda cesedi taşımayı planlamıştır, ama bu..." Durdu. İşin zor kısmı burasıydı. "Aşağıda bir sürü ip vardı."

Bir kez daha kirpikleri titredi.

"Sıkıca bağlanmıştı. O kadar sıkıydı ki elleri hâlâ yerindeydi. Onu oraya kim koyduysa hareket etmesini istememiş. Bana öyle geldi ki..." Bu onu incitecekti. Onu incitmekten nefret ederdi. "İki kişi gerektiren bir işti."

Adamın eli kadının sarsıldı. "Ne?"

"Melanie o cesedi tek başına taşıyamazdı. İskelenin altında olduğunu biliyordu, bu yüzden sanırım birinin kardeşinizi oraya koymasına yardım etti." Sonra da Austin'in uzakta, "su kenarında güneşlendiğine" dair hikayeler uydurdu. *Ne iğrenç bir hikâye.* Çünkü suyun yanındaydı. Hayır, *içindeydi.* Tony bir nefes verdi. "Kalıntılara bakınca daha fazlasını öğreneceğim." Elini bıraktı. Yorganını itti. Kalkmaya başladı. "İşte bu yüzden buradan gitmeliyim. Biz ayrıldıktan sonra olay yerinde ne olduğunu kim bilebilir? Daha fazla kanıt kaybolmadan kalıntıları görmem gerekiyor."

Aiden ayağa kalkarak onun önünde durdu. Uzun boylu gövdesi onun üzerinde yükseliyordu. "Bunca zamandır iki katilin iş başında olduğunu mu söylüyorsun?"

"Belki de kardeşini gerçekten sadece biri öldürmüştür." Bilemezdi, henüz değil. Ama içgüduları ona, "Cesedi iki kişi sakladı," diyordu. Sorun şuydu ki, su affetmezdi. Kanıtlar sürüklenip giderdi. Göl balık doluydu. Kardeşinin ölümünden bu yana geçen uzun yıllar boyunca yaşamış ve ölmüş balıklarla.

Balıklar kalıntılarla beslenirdi. Geriye bu kadar az şey kalmasının nedenlerinden biri de buydu. Sadece kemikler. Ama kemiklerle çalışabilirdi.

Acı ve keder Aiden'ın yakışıklı yüzüne yayıldı.

Gözleri kapandı. "Çok üzgünüm."

Kapının açılma gıcirtısını duydu. Yumuşak ayak sesleri. Aniden duran bir ped.

"Neler oluyor?" Bir kadın sesi. "Dinleniyor olmalıydın."

Doğru ya. Muhtemelen Aiden'la öpüşmek üzereymiş gibi görünüyordu. Bu sefer değil. Doktora doğru dönerken gözlerini açtı. "Buradan çıkmam gerekiyor çünkü ne yapmam *gerekiyor?* Bu benim işim. Çalışıyor olmalıydım."

Kayıp kurbanı bulmuştu. Şimdi ona adaleti sağlaması gerekiyordu.

Katili bulmam gerek.

"Aiden bana göz kulak olacak. Benimle kalacak. İyi olduğumdan emin olmak için gözlemleyecek. Herhangi bir sorun olursa hemen dokuz-bir-bir'i arayacak." Omuzları dikleştirdi. "Ama kendimi iyi hissediyorum ve işime geri dönmem gerekiyor."

Doktor, "İşiniz nedir?" diye sordu.

Ölüleri kazmak. "Gerçekten bilmek istemezsin."

***

Tony, hapishaneden kaçan bir mahkûm gibi hastane odasından dışarı fırladı. Aiden hemen yanındaydı. Gece bir ara Smith onlar için yeni giysiler getirmişti. Doktor Tony'nin muayenesini bitirdikten sonra Tony olabildiğince hızlı bir şekilde üstünü değiştirmişti. Kot pantolon, yeni bluz ve tenis ayakkabıları kâğıt önlükten çok daha iyiydi ama gerekirse oradan çırilçıplak bile çıkabilirdi.

Aiden da değişmişti. Artık göl kokan kıyafetler giymiyordu. Kot pantolon. Bir sweatshirt. Çizme.

Aiden asansöre ondan önce ulaştı ve kontrol panelindeki düğmeye bastı. Tony ona hızlı bir bakış attı. Bir gece önceki büyük, duygusal ifşaat hakkında pek fazla konuşmamışlardı. Çoğunlukla çok yorgun olduğu ve itirafından sonra ağır bir uykuya daldığı için.

Bir kısmı bu konuşmanın bir rüya *olup* olmadığını merak etti. Ama hayır. Aiden onu sevdiğini söylemişti.

Ve hayatında ilk kez bir erkeğe onu sevdiğini de söylemişti. Korkunçtu. Çünkü bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu.

Evet, var. Davayı çöz. Kapat. Bakalım tehlike sonra Aiden'la aranızdaki bu çılgınlık devam edecek mi?

Asansörün sesi duyuldu. Kapılar açıldı.

Elinde büyük bir buket çiçek olan bir kadın dışarı çıktı. Neredeyse Tony'nin üzerine yürüyordu.

"Ah, özür dilerim!" Kadın kızardı ve-

Onu tanıyorum. Tony kendisine bakan kadının yüzünü hatırladı... Levi Russell'ın veteriner kliniğindeyken.

"Sharon," dedi Aiden usulca.

Eli sarsıldı ve çiçekler sallanmaya başladı. Bir taç yaprağı yere düştü.

Sharon. Sağdaki. Levi için mazeret olan kadın.

Sharon Tony'ye bakarken çiçeklerini indirdi. "Köpeğiniz nasıl?" diye sordu endişeyle. "Çok güzel bir hayvan."

"O iyi." Çiçeklerin kokusu ağırdı. Tony'nin burun delikleri alevlendi. "Az önce Fairley'deki veterinerle konuştum." Bu aramayı yapmak için Aiden'ın telefonunu almıştı. Tony'nin onun telefonunun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Belki gölün dibindedir? "Banshee iyi bir ilerleme kaydediyor. Yakında bana geri dönebilecek."

Sharon'ın dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi.

"Bu harika!" Asansörün kapıları arkasından kapanmıştı.

Sharon tereddüt etti. "Ben, şey..." Bakışları Aiden'a kaydı. Gözlerinde korku titreşiyordu.

Sharon'a doğru uzandı ve asansörün kontrol panelindeki düğmeye bir kez daha bastı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Sharon. "Kardeşini sevdiğini biliyorum."

Tony'nin başı öne eğildi. O gün saçlarını örmemişti ve saçları hareketle omzunun üzerinden kaydı.

Sharon oyalandı. Bakışları yavaşça Aiden'ın yüzünde gezindi. Bakışlarında neredeyse hüzünlü bir şey vardı. "İkinizi birbirinden ayırmak her zaman çok zordu. Bazen Austin'le konuştuğumu sanırdım, sonra sen olduğunu fark ederdim." Aiden'ı incelerken bakışları daha da yumuşadı.

Vay, vay... "Ahem."

Sharon'ın bakışları Tony'ye kaydı.

Tony oyun oynayacak ya da iyi biriymiş gibi davranacak havada değildi. Bir cinayet girişiminden sonra, kibarlık onun sözlüğünde yoktu. "Dün akşam gün batımına doğru Levi ile birlikte miydiniz?"

"Ah...Ben..."

"Hadi ama. Hikayenin haberlerde yer aldığını biliyorum. Saldırıya uğradım. Kulübede insan kalıntıları bulundu."

Sharon çiçekleri daha da sıkı tutarken çiçeklerden daha fazla yaprak düştü. "Arkadaşımı ziyaret etmem gerekiyor. O... iyileşiyor. Biraz ameliyat oldu." Dişleri alt dudağını kemiriyordu.

Asansör çaldı.

"Umarım arkadaşın tamamen iyileşir," diye karşılık verdi Tony hiç vakit kaybetmeden. "Ama Levi ile birlikte miydin, değil miydin? Çünkü ona zaten bir kez mazeret gösterdin ve bunu tekrar yapıp yapmayacağını merak ediyorum."

Sharon'ın başı hafifçe olumsuz bir şekilde sallandı. *Bir hayır.*

"Daha önce onunla birlikte miydin?" Aiden sordu. "Melanie öldürüldüğünde, o zaman da onunla mıydın?"

Sharon'ın gözlerinde yaşlar parlıyordu. "O iyi bir adam." Bu bir evet değildi.

Sharon aceleyle, "O kimseye zarar vermez," diye ekledi. "O insanlara yardım eder. Sadece Melanie'yle bir karışıklığa karıştı. Ama o iş bitmişti. Bitmişlerdi. Ve ben-" Bakışları Aiden ve Tony arasında gidip geldi. "O kimseye zarar vermez. Arkadaşımı görmem gerek." Arkasında yapraklardan bir iz bırakarak yanlarından hızla geçti.

"Yalan söyledi," dedi Aiden. "Siktir."

Tony asansöre bindi. Aiden kapıları açık tutmak için elini kaldırmıştı. "Oh, kesinlikle yalan söyledi."

Aiden onu içeri kadar takip etti ve zemin kat için düğmeye bastı.

"Muhtemelen Barrett'a Levi'nin mazeretinin geçerli olmayacağını söylemek istiyordur. Sharon biraz zorlamayla şefe gerçeği söyleyecektir." Sevdigi adamı korumak için yalan söylediği gerçeğini. "Onun suçlu olduğundan endişeleniyor."

Aiden'in başı ona doğru döndü.

"Ve bence o da kardeşini sevmiş olabilir." Kaşları kalktı. "Neden söylüyorsun?"

"Çünkü sana nasıl baktığını gördüm." Ama Sharon'ın Aiden'i *gördüğünü* düşünmüyordu. Austin'e bakıyordu.

bir ürperti geçti. Arada sırada birkaç ürperti gelmeye devam etti. Boğulmadan arta kalanlar mı? Üzerine yapışmış gibi görünen bu ürpertiden nefret ediyordu. "Sen ve kardeşin insanlar tarafından sık sık karıştırılır mıydınız?"

"Birbirimizin aynısıydık." Asansörün paneline baktı ve inerken farklı katların aydınlanmasını izledi. "Her zaman birbirimizle karıştırılırdık."

Sor. Sormak zorundasınız. "Hiç kasıtlı mıydı?"

Panele bakmaya devam etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun, Aiden. İkizler bunu her yapar. Özellikle de mükemmel eşleşen ikizler. Hiç onunla yer değiştirdin mi? Belki bir matematik sınavına girmek için? Belki de sadece bundan kurtulup kurtulamayacağını görmek için? Öğretmenlerin farkı anlayıp anlamayacağını görmek için?" Sharon'ın az önce açıkladığı şeyi düşündü ve midesi bulandı. "Belki bir arkadaşın... ya da bir kız arkadaşın farkı anlayıp anlamayacağını görmek için bile?"

Başını çevirdi. Kehribar rengi bakışlarıyla onu kıstırdı. "Evet." "Ne kadar sıklıkta?" avuç içleri-aniden terli hissetti ovuşturdu kotunun ön tarafına doğru.

"Her zaman." Kapılar açıldı. Lobiye adım attı.

Tony daha fazla bastıramadan Smith'in sesi "Yo!" diye bağırdı. Asansörden çıktı ve onun telaşla yaklaştığını gördü.

Smith başını salladı. "Öne çıkmak büyük bir hata olur. Haber sızdı ve muhabirler her yerden akın ediyor." Aiden'in yanında durdu. Burnu kırıştı. "Lanet olsun, dostum. Duş alman lazım. Hâlâ lanet göl gibi kokuyorsun." Başını Tony'ye doğru çevirdi. "Alınma ama sen de öyle kokuyorsun."

"Smith," diye Aiden. "Odaklan."

"Odaklanıyorum." Aniden sağa döndü. "Personel otoparkına park ettim. Bu taraftan gel. Gizlice çıkacağız ve kalabalığı kaçıracağız. Tabii şu anda her şeyi basına anlatmak istemiyorsan...?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Aiden.

"Yanıtınızın bu olacağını tahmin etmiştim." Onları hızla bir dizi koridordan geçirdi, sonra dışarı çıktılar ve doğrudan personel otoparkına . Siyah SUV bekliyordu ve Tony arkaya atladığında, koltukta onu bekleyen küçük, beyaz bir çanta buldu.

Aiden onun yanına tırmandı.

Smith direksiyonun arkasındaki yerini alıp aracı çalıştırırken, "Kekler," diye anons etti. "Çünkü ben müthiş düşünceliyim. Açlıktan ölmek üzere olduğunuzu düşündüm ve kasabadaki fırından biraz şekerleme aldım. Bir şey değil, bu arada." Geri döndü. Sonra döndü ve onları hastanenin önünden *uzaklaştırıp* yılan gibi kıvrılan bir sokağa soktu. "Kıyafetler, nefis kekler ve hızlı kaçış için hoş geldiniz. Hepsi paketimin bir parçası."

Tony'nin midesi guruldadı. Hastanede ona sadece et suyu verilmişti ve kesinlikle açlıktan ölüyordu. Çantayı kaptığı gibi açtı ve çok çaresiz bir şekilde bir keki mideye indirmeye başladı.

Aiden öne doğru eğilip keklerle dokunmadan, "Bize son durumu anlat," dedi. "Kulübede neler oluyor?"

"Her gibi. Burası suç mahallinin merkezi. İnsanlar bütün gece oradaydı. Önce sadece yetkililer vardı, bilirsiniz. Resmi görevliler gibi. Sonra gazeteciler gelmeye başladı. Barrett büyük bir çember oluşturmak zorunda kaldı ve hatta birkaçını izinsiz girdikleri için uzaklaştırdı. Dalgıçların işi bitti. Kardeşini yukarı çıkardılar." Sesi derinleşti. "Gerçekten çok üzgünüm dostum. Öldüğünü düşündüğümüzü biliyorum ama hâlâ umut vardı, değil mi?"

Tony çörekten bir parça yuttu. Hafif ikram birdenbire çok ağır gelmişti. "Kalıntılar henüz resmi olarak teşhis edilmedi." Soru değildi. Cesedin üzerindeki yüzükle bile bu kadar hızlı kimlik tespiti yapılamazdı.

"Henüz değil." Smith bir dur işaretinde fren yaptı ve başını çevirerek Aiden'a baktı. "Barrett'in dışıya ihtiyaçları söylediğini duydum.

kayıtları karşılaştırmak için. Bu biraz zaman alacak."

Evet, öyle. Ama.. "Süreci hızlandırabilirim," diye teklif etti Tony.

Aiden ona sorgulayan bir bakış fırlattı.

"Ben sadece ölüleri bulmuyorum. Kalıntıları teşhis ederim. Özellikle de kemiklerle uğraşıyorsanız, uzmanlık alanlarımdan birinden bahsediyorsunuz demektir." O kemikleri görmek istiyordu. "Smith, beni polis şefine götür. Kolluk kuvvetleriyle milyonlarca kez çalıştım. Bu benim işim. Benim bu. Süreci hızlandırabilir ve adli tabibin gözden kaçıracağı şeyleri bulabilirim."

Arabayla uzaklaşmadı. Bunun yerine öne doğru baktı ve uzun bir iç geçirdi. "Bundan emin misin? Dün neredeyse öldürülüydün. Belki de bir şeylerden geri adım atmanın zamanı gelmiştir." Bir duraklama. "Aiden, belki de şu anda neyin önemli olduğunu anlamanın zamanı gelmiştir. O mu önemli, bu mu? Yaşayan mı yoksa ölü mü?"

Aiden'in çenesinin sertleştiğini gördü. Cevap veremedi Tony, "Burada kararı ben veriyorum, Aiden değil. Beni Barrett'a götür." Öne doğru eğildi ve...

Kendini koklarken yakaladım. Lanet olsun. Göl gibi kokuyordu. Hastanede duş almamıştı. Onu muayene etmeye çok niyetliydiler. Onu *dinlendirmeye*. Yapmayı en sevmediği şeydi bu. "Belki bir duş, sonra da karakol," diye mırıldandı. Ama duş almak için kulübeye geri dönmeleri gerekecekti. Ve gazetecilerin kalabalığına.

"Bu konuda size yardımcı olabilirim." Smith sonunda ileri atıldı. "Aiden dün gece bana emirler verdi ve ben de harika bir güvenlik şefi gibi emirlerin yerine getirilmesini sağladım. Senin için meraklı gözlerden uzak, güvenli bir yer istedi, ben de ikinci bir operasyon üssü kurdum. Kiralık ev buradan yaklaşık 10 mil uzakta. Gözlerden uzak. Harika bir güvenlik." Sol tarafa döndü. "Kiralık evi Melanie'nin asistanından aldım. Adamın çok yardımcı olduğunu söylemeliyim. Ve konuşkan. göre patronunu pek sevmiyormuş."

"Neden olmasın?" Tony bilmek istedi.

"Çünkü zamanının çoğunu, tırnak içinde söylüyorum, 'İşle ilgilenmesi gerekirken müşterileriyle yatarak geçirdiğini' söyledi."

Tamam.

"Bana telefonlarına günün ve gecenin her saatinde  a rı geldiğini söyledi. *Telefonlar*.  o ul olarak. Ofis telefonunu ve cep telefonunu kastetti ini düşündüm, ama bunu benim için çok hızlı bir şekilde açıklığa kavu turdu. Bana *iki* akıllı telefonu olduğunu söyledi. Ama için ilginç yanı, telefon kayıtlarını inceledi imde sadece bir cihazın onunla bağlantılı olduğunu gördüm. Bu da  u soruyu akla getiriyor... Diğer telefonu hangi cehennemde? Ve onunla kimi arıyordu?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Plan nedir?" Smith omuzlarını kapının yanındaki duvara dayadı ve Aiden'a şüpheyle baktı. "Bir planın olduğunu biliyorum, seni kurnaz piç. Ama beni de işin içine katmazsan sana yardım edemem."

Aiden üst katın kapısının klik sesiyle kapandığını duydu. Tony, kız duş alabilsin diye birkaç dakika önce merdivenlerden çıkmıştı. Duşta ona katılmaya niyetliydi ama önce... "Yukarıda onu bekleyen fazladan giysilerin var mı?"

"Onun için, senin için. Evet. Tamamdır. Tıpkı istediğin gibi hepsini getirdim."

Tony uyurken Smith'i aramış ve ayarlamaları yapmıştı. Onun için güvenli bir ev istemişti. Bölgedeki en iyi korumaya sahip bir yer. "Ek güvenlik kuruluyor mu?"

"Evet." Smith'ten bir iç çekiş. "İstediğin her şeyi yaptım. Daha fazla güvenlik geliyor. Yakında burası baştan aşağı telle çevrilecek ama... soruma geri dönebilir miyiz? *Planınız nedir?* Kardeşini aldın, sırada ne var?"

"O olduğundan emin olmalıyız." Kalıntıların doğrulanması gerekiyordu. *Ama iskelenin altında başka kim bağlı olabilirdi ki?*

"Yani yine Tony'yi kullanmaya başladın, tamam." Aiden Smith'e ters ters baktı. "Onu kullanmıyorum."

"Evet, kardeşim, öylesin. Onu bulmak için onu kullandın. Neredeyse ölüyordu ama işi bitirdi." Smith duvardan uzaklaşırken acımasız sözler söyledi. "Şimdi onu ateş hattından çıkarmak yerine, tekrar ateş hattına sokuyorsun. Kalıntıları başka biri teşhis edebilir."

Gölgelere geri dönebilir. Zaten onları daha çok sevdiğini biliyorsun. Onun hakkında her şeyi biliyorsun, hatırladın mı? Bunca zamandır koreografi ve hesaplama yapıyordun ve zavallı kadın ne kadar manipüle edildiğinin farkında bile değildi." İleriye doğru yürüdü. "Başka bir deyişle... senin tarafından *kullanılıyor*."

***

Tony onun omuzlarını duvara bastırdı. Yatak odasına gitmemişti. Kapıyı kapatmıştı, evet, ama bu sadece bir numaraydı. Altındaki iki adamın ne dediğini duymak istiyordu. Dikkatle merdivenlerin tepesine doğru biraz daha yaklaştı.

Smith'in sesini duymak kolaydı. "*Onun hakkında her şeyi biliyorsun, hatırladın mı? Bunca zamandır koreografi yapıyor ve hesaplıyordun ve zavallı kadın ne kadar manipüle edildiğinin farkında bile değildi.*"

Kalp atışları hızlandı.

Smith açıkça ekledi, "*Başka bir deyişle... senin tarafından kullanıldı.*" Tony başını salladı.

***

"Yanılıyorsun," dedi Aiden. Smith'e doğru hamle yapmadı. Yumruklar havada uçuşarak içeri girmedi. Sadece yüksek sesle ve net bir şekilde anons yaptı.

"Öyle miyim?" Smith ikna olmuş görünmüyordu. "Onu bulmasını istemiyor muydun? Çünkü en başta beni onunla buluşmaya göndermenin tek nedeninin bu olduğunu sanıyordum."

"Tony en iyisidir."

"Doğru. Bu yüzden onu istedin. Anlıyorum, gerçekten. *Ama neredeyse ölüyordu.* Kardeşinin kalıntılarını bulup gidemez misin? Bırak yerel yetkililer devralsın. Geri kalan her şeyi onlar halledebilir."

"Onun iyi değiller. Onun yaptıklarını göremeyecekler."

"*Suyun içinde yüzüyordu.* . Onu nefes almıyordu. Senin için önemli olabileceğini düşündüm. Bir şeyin önemli olabileceğini düşündüm. Kardeşinden başka birinin. Bunca yıldır bir hayalet için savaşıyorsun ve biliyor musun? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama o adam gerçek bir orospu çocuğu olabilir. O mükemmel değildi. Bir kahramanın intikamını almıyorsun." Smith'in çenesi sertleşti. "Çok eğlenirdi. İnsanları kullandı. İş bittiğinde onları bir kenara attı. Senin farklı olduğunu sanıyordum ama sen de onunla aynı şeyi yapıyorsun. Onu kullanmak. Zarar görmesi önemli değil-"

"Gerçekten öyle."

"Onu kullanacaksın ve artık işe yaramadığında bir kenara atacaksın."

Smith'e doğru bir adım attı. "Onu bir kenara atmaya hiç niyetim yok."

"Hayır mı?" Smith çenesini kaldırarak yaklaştı. "O zaman ne halt edeceksin patron?"

"Onunla evleneceğim."

Smith'in ağzı açık kaldı.

***

"*Onunla evleneceğim.*"

Tony merdivenlerin tepesine doğru küçük bir adım daha attı. O kısmı doğru duymamıştı, değil mi?

***

"Bu senin için her şeyi açıklığa kavuşturdu mu?" Aiden dikkatle sordu. "Tekrar edeyim mi? Belki kaçırmışsındır diye?" biraz daha yükseldi ve oldukça net bir şekilde, "Onunla evleneceğim. Hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim. O isterse çocuk yapacağım. Bol bol seks yapacağım, onu gülümsetmek için çok çalışacağım ve gönlünün istediği kadar soğuk vakayı çözmesine yardım edeceğim. Yapacağım şey bu."

Smith ona öylece baktı. Birkaç dakika sonra gözlerini kırptırdı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Benimle dalga geçiyorsun çünkü ben

Seni itiyor mu?"

"Kardeşimin katilini bulmak istiyorum. O piçi *çok* istiyorum çünkü ona zarar veren o. *Ona*. Tony'yi benden almaya çalıştı." Şimdi öfke kıpırdanıyordu ama sıcak değildi. Soğuktu. Düşmanı için gelecek olan ölüm. "Bunu kimse yapmaz. Haklısın, görüyorsun. Kardeşimden çok da farklı değilim. İyi olanın ben olduğumu düşünmüş ama yanılıyorsun. Birinin ona zarar vermesi söz konusu olduğunda, içimde *iyi* olan hiçbir şey yok." Smith'e doğru bir adım daha attı. "Kardeşimin katilini ve onu suyun altında tutan piçi bulacağız."

"O zaman ne yapıyorsun?" Smith yutkundu. "Kendi adalet anlayışınızı mı uyguluyorsunuz?"

"Yapılması gerekeni yaparım." Tıpkı her zaman planladığı gibi.

"Ve bununla bir sorunu yok mu? Ülkenin dört bir yanında polislerle çalışan bir kadın, soğukkanlı cinayet planları yapan bir adamla evlenmekten memnun mu olacak? Ne yaptığınızı görmüyor musunuz? Burada bir şansın var! Daha fazlası için bir şans. Geçmişini bırak ve seni bekleyen şeyi al."

"Kaçamayacak."

"Lanet olsun. Onu kaybedeceksin. Tony senin ne olduğunu görünce burada kalmayacak." Smith onu işaret etti. "Birçok insanı kandırmış olabilirsin ama ben her zaman biliyordum ve yine de senin yanında kaldım." Dudakları büküldü. "Bu benim hakkımda ne söylüyor?"

"Sana *güvenebileceğimi* söylüyor." Kısa bir tereddüt. "Sana , değil mi Smith?"

"Patron sensin."

Ne kadar küstahça bir cevap. "Barrett'i bul. Tony'nin kalıntıları görmek istediğini söyle. Hayır cevabını kabul etme. Erişim izni almak zorunda."

Smith geri çekildi. "Oh, tabii. Gidip polis şefine işini nasıl yapması gerektiğini söyleyeceğim. Buna bayılacaktır."

"Ona diğer Buz Kırıcıların şehre geleceğini söyle. Tony yakında tüm ekibini toplayacak."

Smith kaskatı kesildi. Arkasına baktı. "Ne kadar yakında?"

"Günün sonuna kadar."

"O zaman sanırım oyun başlıyor, ha?"

"O piç bu kasabada. Başından beri burada saklanıyormuş. Evet, oyun . Onu . Kardeşimi sulu bir mezarda bıraktı ve sevdiğim kadına da aynı şeyi yapmaya çalıştı. Benim bir canavar olduğumu düşünmeniz umurumda değil - bir canavar *olup olmadığım* da umurumda değil - kimse ona bunu yapamaz. *Hiç kimse.*"

"Sadece cenazeni yapma." Bir mırıltı. "Ya da onun." Yüzü kapıya dönüktü. Eli uzandı-

"Neden ormanı arıyordunuz?" Alçak.

***

Aiden az önce ne ? Adamları duymak için kendini zorladı. Aiden'in sesi son kısımda o kadar alçalmıştı ki onu net olarak duyamamıştı.

Ancak Aiden'in sesi yerine aniden Smith'in "Şu anda ciddi olamazsın!" diye bağırdığını duydu.

"Çok ciddiyim." Aiden. "Neden kulübemin yakınındaki ormandaydın? Tony'nin geri geleceğini biliyordun. Neden onu karşılamak için orada değildin?"

Avuç arkasındaki duvara yaslandı.

"Çünkü belki de işe yaramaz değilimdir. Belki ben de bölgeyi araştırmaya yardım edebilirim diye düşündüm. Polislerin Melanie'nin cinayet mahallinde bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğini düşündüm. Etrafa bakmak için hava hala aydınlıkken dışarı çıktım."

"Peki bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır. Hiçbir şey."

Nefesi fısıldayarak girip çıkıyordu.

"İskelede kimseyi görmedin mi?" Aiden bastırdı. "Ormanda koşan kimse muydu? Hiç kimse kaçmadı mı?"

"Az önce *seni* gördüm. Ormandan çıktığımda devriye arabasından iniyordun, sonra Tony'nin adını bağırmaya başladın." A

Duraklama. Sert bir sessizlik. "Ne oluyor be adam? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Ama Tony nedenini biliyordu, daha önce bile-

"*Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?*" Smith patladı. "Doktorunu öldürmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun? Ciddi misin lan sen? *Beni sorguya mı çekiyorsun?*"

"Hatırlamaya çalışıyorum," dedi Aiden ve sesinde hiç duygu yoktu, "suya atlamadan önce zaten ıslak mıydın?"

"Sen gerçekten soğuk bir orospu çocuğusun."

"*Hayır, o benim için gerçekten o kadar önemli.*" Bir hırıltı. Şimdi öfke. Hayır, daha çok öfke. "Ona zaten sahiptim. Suya atlaman işleri yavaşlattı. İskelede kalsaydın, onu sana daha hızlı teslim edebilirdim. Ama sen suya . Neden atladın? *olmak için bir nedenin olsun diye mi?* Çünkü, evet, bu şüphe kafamda dönüp duruyor ve bundan nefret ediyorum, ama orada ve senden gerçeği duymak istiyorum."

"Az önce bana gidip polis şefiyle konuşmamı söyledin! Şimdi de beni Tony'nin saldırganı olmakla mı suçluyorsun? Onun saldırganı ve kardeşinin katili? Bu çılgınlık! Çizmeyi aştın. Bu yüzden sana geri çekilmeni söyledim. Bu saplantı seni tüketiyor, dostum." Tony kapının açılma sesini duydu. Sonra sanki Smith fikrini değiştirmiş ve çıkmamaya karar vermiş gibi hemen kapandı. "Bekle. Beni hazırlıksız yakalamaya çalışıyordun, değil mi?" Smith suçladı. "Her Gey yolundaymı? gibi davran, bana Gefle birlikte iğ ver, sonra da tökezleyebileceğimi Güphelerini yüzüme vur. Yaptığın şey *bu* muydu?"

"Senin takıldığını görmüyorum." Aiden'in anında cevabı.

"Çünkü düşmeyeceğim. *Ona zarar vermedim.* Kardeşine zarar vermedim. Evet, ona çok kızmıştım. Babamın işini biliyordu, farkında mıydın? O da baban da bunun iskambilden bir ev olduğunu biliyordu. Her şeyin çöktüğünü biliyorlardı ve o beni uyarmadı. Baban bazı karanlık işlere bulaşmıştı. Kardeşin de öyle. Ama benden uzak duracağını hiç düşünmemiştim. Hiç düşünmedim-"

"Ben de biliyordum," diye açıkladı Aiden. Nefesini içine çekti.

"Kardeşim ve ben babamın ailenize *yardım* etmesini sağlamaya çalışıyorduk," diye kabaca devam etti Aiden. "Babamıza elimizden geldiğince baskı yapıyorduk. Kardeşimin son seferinde okulda neden çıldırdığını ve okuldan atıldığını bilmek ister misin? Çünkü babamızın senin için daha fazlasını yapmamasına kızmıştı. İkimiz de babana kendi paramızı bile verdik. Ama babamız ne yaptığımızı öğrenince bizimle ilişkisini kesti. Bu yüzden o yaz buradaydık. Başka hiçbir şeye erişimimiz yoktu. İkimiz de yardım etmek istiyorduk ama babamız bizi durduruyordu. Austin bana ailenize daha fazla para ulaştırmanın bir yolunu bulması gerektiğini söyledi ve bir baktım ki o ölmüş, siz de kayıplara karışmışsınız. O yaz kardeşimi ve arkadaşımı kaybettim."

"Ben-ben yapmadım...sen hiç söylemedin..."

"Sen benim için önemlisin, Smith. Ama o daha önemli. Üst kattaki kadın - söylediğimiz her kelimeyi dinliyor-"

Tony'nin nefesi kesildi. *Oh*, . Yakalandım.

"O benim dünyam. Yani, evet, seni sorgulayacağım. Seni araştıracağım. Ona zarar veren piçi bulmak için bu kasabayı paramparça . Benim için başka seçenek yok. Ona karşı hiçbir tehdit duramaz. Bu yüzden sana açıkça soracağım... *Ona zarar verdin mi?*"

"Hayır, yemin ederim. *Hayır*."

"O zaman kimin yaptığını bulmamıza yardım edin. Polis şefine Tony'nin kalıntıları görmek istediğini söyleyin. Onun yardımını geri çevirmeyecektir. O ülkenin en iyisi."

"Ben...tamam. Tabii ki. Tamamdır." Boğazını temizledi. "Hiç bilmiyordum. Kimse bana söylemedi..."

"Sen gitmiştin. Olabileceğin her şeyden uzaklaşmıştın. Eski hayatını geride bırakmıştın. Hayaletlerin bana musallat olması yeterliydi." Aiden'ın sesi daha da sertleşti. "Şimdi gitmeye ne dersin? Tony'yle konuşmam gerek. Tek başıma."

Bir kez daha, kapı açıldı. Kapandı. Smith dışarı çıktı.

Hareket etmeliydi. Aiden belli ki onun kendisini dinlediğini başından beri biliyordu.

Bir merdiven gıcırdadı. Sonra bir başkası. Adam basamakları tırmanıyor ve ona doğru geliyordu.

Duvardan iterek uzaklaştı ve merdivene doğru döndü.

Tırmanmaya devam etti. Yavaşça, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. Şeytani derecede seksi dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Gizlice dinliyor musun, aşkım?"

Suçüstü yakalandığınızda bunu inkâr etmek zor. "İlginç bir şey duyabileceğimi düşündüm."

Sahanlıkta durdu. Tam önünde. "Yaptın mı?" Evet. "Benimle evleneceğini mi sanıyorsun?"

"Evet demeniz koşuluyla gündemde."

Boğazını çok kuru hissetti. Çılgınca, lanet bir gölü yuttuktan sonra. "Smith'in beni öldürmeye çalışmış olabileceğini düşündün mü?"

Elini kaldırdı. Yanağını okşadı. "Sanki bu düşünce aklından geçmemiş gibi?"

Evet, öyle oldu. Aklından her türlü düşünce geçiyordu.

"Sadece söylemedin," diye mırıldandı Aiden, "çünkü o benim en iyi arkadaşımdı ve beni onunla kendin arasında bir seçim yapmaya zorlamaktan korkuyordun."

Gerildi. Bunu düşünmüştü. Geçirdiği saldırıyı tekrar tekrar hatırlamaya çalışıyordu. Ve aklına gelen tek şey...

Smith'in kamyonu sürücünün yanında. O da oradaydı. Olay yerindeydi. Şüpheli o olmalıydı. Onu görmezden gelmek aptallık olurdu.

"Ama mesele şu ki," diye devam etti Aiden. Sesinde artık öfke yoktu. Sadece karanlık bir duygusallık vardı. "Başka seçenek yok. Şu andan , *her zaman*, benim için o olacaksın. Beni zorlamak istemediğin için, onu seçeceğimden korktuğun için, sana gösterdim." Eğildi ve onu öptü. Dudaklarından değil, ama ağzını alnına doğru şefkatle, dikkatle okşadı. "Senin yerine seçebileceğim hiç kimse yok. Sen benim sahibimsin, aşkım. Bedenen ve ruhen."

Kolları adamın beline dolandı. Bir çapaya tutunmuş gibi hissetti. Belki de onun olduğu şey buydu ve o bunu yeni fark ediyordu. Hayatındaki her şey çalkalanıp fırtınaya dönüşürken bir çapa. Ona inebileceği güvenli bir yer vermişti.

Karşılığında da ona arzuladığı şeyi verecekti.
Adalet.

***

"Kalıntılara erişmek istiyor." Smith kiralık arabaya doğru yürüdü. Aiden'in arabası. *Kamyonetime ihtiyacım var.* "Beni duydun mu Barrett?" Smith uzun, kıvrımlı yolu taradı. Gazetecilerden iz yoktu. Mülk yönetim şirketindeki adam yeri sızdırmasa iyi ederdi. Smith -Aiden'in emriyle- adama sessiz kalması için tonla para ödemişti. "Tony hastaneden çıktı. Kalıntıları teşhis etmek için hizmetini öneriyor."

"Şehirden ayrılmıyor mu?"

Smith homurdandı. "Tabii ki hayır. Aksine, o ve Aiden'in her zamankinden daha kararlı olduklarını söyleyebilirim. İşin içine giriyorlar ve pes etmiyorlar." *Ben olduğumu sandı. O pisliğin ben olduğumu düşündüğüne inanamıyorum.* "O ülkenin en iyisi." Aiden bu konuda yanılmamıştı. "Hizmetlerini sunuyor. Red mi ediyorsun? Basına bunu mu söylemeliyim?"

"O bir kurban. Davanın tehlikeye girmesine izin veremem-"

"Basına tam olarak bu sözleri söylediğinizi bildireceğim. Eminim anlayacaklardır. Ya da belki Buz Kırıcıların geri kalanı bu akşam şehre geldiğinde onlara da söyleyebilirsin. Bugünlerde medyanın gözdesi falan değiller ya. Eminim her şey senin için harika olacaktır."

Sessizlik, sonra neredeyse isteksizce, "ME ile konuşacağım."

Cevabınızın bu olacağını düşünmüştüm. "Harika. İşbirliğiniz için teşekkürler. Gerçek bir uzmanın yardım etmesinden heyecan duyacağınızı düşündüm."

"Sen bir pislisin, değil mi Smith?"

"Şey, çok büyük bir tane var. Fark ettiğiniz için teşekkürler."

"Aiden için bekçi köpeği olmaktan hiç yoruldun mu? Onun tüm emirlerini yerine getirmekten yoruldun mu?"

O cevap veremedi Barrett telefonu kapattı.

Smith eve baktı. "Ara sıra."

Sonra bir dalın kırıldığını duydu. Etrafında döndü. Sallanan ağaçlar ona bakıyordu. Vahşi doğadan *nefret ediyordu*. Ona haftanın her günü şehri verebilirdi.

Bir çıt daha. Dışarıda bir şey ya da biri vardı. İzliyordu. Bekliyordu. Avlanıyor muydu? Boş ver onu. Smith ormana doğru koştu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Buhar banyoyu doldurmuş, havada tembelce sürükleniyordu. Duştan gelen ılık su Tony'nin üzerine vuruyordu. Sürekli akan su vücudundaki soğuğu kovaladı. Cildini fırçalamış ve ovalamıştı. Saçlarını üç kez yıkamıştı ve dördüncü seferdeydi.

Sadece o kalıcı gül kokusunun üzerinden gitmesini istiyordu. "Bana bırak."

Aiden onunlaydı. Çıplak ve güçlüydü. Aiden'ın vücudu onunkine yaslanırken, parmaklarını saçlarının arasına soktu. Dikkatlice, duygusal bir şekilde onu okşadı. Neredeyse saçlarına masaj yapıyordu. Kafa derisine. Sonra yavaşça vücudunu çevirdi ve başını eğdi, böylece sprey köpüğü yıkadı.

Kolları etrafında kıvrılmıştı. Parmakları göğüslerinin üzerinden geçerken kaygandı. Meme uçlarını okşuyordu. Sonra aşağıya, bacaklarının arasına indi.

"Sadece istediğiniz kadar temiz olmanızı sağlamaya yardımcı oluyorum."

Sırtını adamın göğsüne dayamıştı. Parmakları bacaklarının arasına girdiğinde ona daha da yaslandı. Dudaklarında bir inilti titredi.

Parmakları geri çekildi. Tekrar içine soktu.

Tony ayak parmaklarının üzerine kalktı. Kasları gerildi. *Az önce* onu okşamaya başladı. Şimdiden bu kadar tahrik olmamalıydı.

Başparmağı klitorisinin üzerinde gezindi. Tony tıslayarak bir nefes verdi.

Başparmağı onu tekrar okşadı. Tekrar. Biraz daha sert. Biraz daha hızlı. Parmakları içine battı. Onu gerdi. O karşı kemerli

ve o parmakları *sürdü*.

"Çok sıkı amına koyayım," diye kulağına doğru nefes aldı. Sonra ağzı onun boynundaydı. Onu yalıyordu. Öpüyordu. Emiyordu. "Sanki senden vazgeçebilirmişim gibi."

"Aiden." Onun bileğini tuttu. Onu uzaklaştırmak için değil. Onu teşvik etmek için. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Sana her şeyi vereceğim. Her zaman." Parmakları kızın içine girdi. Geri çekildi. Başparmağı klitorisini ovmaya devam etti. Onun seksiyile oynarken tekrar tekrar. Daldırdı. Sürtünüyordu. Vücudu yay gibi sıkı tutulurken gerginliği arttırıyordu.

Su meme uçlarına çarptı. O hınzır parmaklarını kızın daha da derinlerine soktuğu anda keskin bir his dalgası.

Orgazm onu sertçe vurdu. Hızlı bir salıverme spazmı, zevk içinde yükselirken ağzını açık bıraktı. Orgazm onu sarsarken, parmaklarını onun içinde gerdi ve ondan başka bir zevk nefesi çıkardı.

Su çarptı. Kız geldi. Ve adam onu tuttu.

Nefesi titreyerek girip çıkıyordu. İçeri ve dışarı. Parmakları geri çekildi.

Dudaklarından bir protesto sesi yükseldi.

"Merak etme bebeğim, henüz işimiz bitmedi." Uzandı ve suyu kapattı. Duştan çıkarken içini bir ürperti kapladı ama bu ürperti soğuktan ya da korkudan kaynaklanmıyordu. Beklenti bu titremeye neden olmuştu.

kuruladı, kendi vücuduna bir havlu çekti ve kadın önünde durdu, ayak parmakları karo zemini kaplayan kalın paspasa kıvrıldı ve Tony ona baktı.

Bakışları onun üzerindeydi. Vücudunun her santimini inceliyordu. Elini kaldırdı ve parmakları hilal şeklindeki dövmenin üzerinde gezindi. "Neden ay?"

"O kulübeden çıktığımda gördüğüm şey buydu." Çok uzun zaman önce. "Yukarı baktım ve ayı gördüm ve bunun hayatım boyunca gördüğüm en muhteşem şey olduğunu düşündüm."

Bakışları onunkilerle buluşmak için yükseldi. "Hayatımda gördüğüm en muhteşem kadına bakıyorum."

"Bazen büyüleyici olabiliyorsun."

"Bazen bir piç olabiliyorum."

Bir adım daha yaklaştı. Kolları adamın boynuna dolanırken aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu kendine doğru çekti. "Sana bir sır vereyim. Büyüleyici bir piçten gerçekten hoşlanıyorum. Bana her iki dünyanın da en iyisini veriyor."

Parmakları kadının kalçalarının etrafında kıvrıldı. "Medeni olmaya çalışıyorum."

Medeni. "Ne sıkıcı bir kelime. Bunu istediğimi nereden çıkardın?"

"Tony..."

"Bana her şeyi ver." Buna ihtiyacı vardı. Bunu göremiyor muydu? Anlamadı mı?

Adamın ağzı onunkine çarptı ve kadın adamın bunu yaptığını biliyordu. Kısıtlama yok. Hiç tereddüt etmeden. Onu alıp tadına baktı ve yatak odasına götürürken kollarının arasına aldı. Bacakları adamın kalçalarına dolanırken bile gözleri kapalıydı. Kalın, uzun aleti ona baskı yapıyordu ve eğilip onu içine almanın çok kolay olacağını biliyordu.

Çok kolay.

O da öyle yaptı. Kalçalarının bir kavisi adamın sikinin başını içine aldı.

Dondu kaldı.

O da öyle yaptı. Geniş kafası içindeyken öylece donakaldı. Ten tene. Isı ısıya.

"Hayır... prezervatif," diye gürledi.

Evet. Prezervatif. Korunmaya ihtiyaçları vardı. Daha önce hiç prezervatifsiz gitmemişti. Hiç bu kadar baştan çıkmamıştı. Ona karşı biraz daha eğildi.

"Siktir."

"Evet," dedi, tamamen ciddiydi. "Sevişme şeklini seviyorum."

Çenesi boyunca bir kas esnedi. "Benim için hazır olduğunda, her seferinde çıplak olacağım. Seni tekrar tekrar dolduracağım ve benimle çok ıslak olacaksın."

Nefesi kesildi. Biraz daha aşağı kaydı... "Ama doğum kontrol hapi kullanmıyorsun, değil mi bebeğim?"

Kızın hayatına büyük dalışını yaptığında bunu öğrenmiş miydi?

"Ve bebeğimi doğurma fikrin seni daha çok sikmek istememe neden olurken... Seni istiyorum... *Lanet olsun iyi hissediyorsun!* Sana ihtiyacım var... bunun için hazırsın."

Cinsel organı açgözlülükle onun etrafında kenetlenmişti. Onun içinde çok daha fazlasını istiyordu. *Hepsini. İçimde patlamasını istiyorum.*

O da kafasında bir görüntü canlandırabiliyordu. Bir aile. Aiden. Aiden. Bir bebek.

"*Tony.*" Onu yatağa yatırdı. Dışarı çekti. Kız protesto için bağırdı.

Komodinin çekmecesini çekip açtı. "Burada olsa iyi olur. Kahrolası Smith koymuş olsa iyi olur-evet!" Aiden folyo paketi yırtıp açtı. O izleyip beklerken prezervatifi taktı ve parmakları kendine dokunmak için vücudundan aşağı kaydı çünkü onu kenarda bırakmıştı.

Etrafında döndü. Onu gördü. Gözleri yanıyordu. "Bunu senin için bitirebilirim." Onun elini yakaladı. Bileğini çekti. Yatağa tırmandı ve bacaklarının arasına girdi. Adam onu kaldırdığında, kadın açgözlü elleriyle ona uzanmaya başlamıştı bile.

Derinden vurdu. Sonuna kadar. Çok iyi hissettirdiği için haykırdı ama... "Seni aramızda hiçbir şey olmadan istiyorum. *Sana* bu şekilde *sahip* olacağım."

Bakışları onunkilerin üzerindeydi. Şehvetin tamamen kontrolü ele geçirdiğini gördü. Adam geri çekildi. Kadının içine girdi. Serbest kalmak için savaşırlarken tırnakları adamın tenini çiziyordu. Daha hızlı, daha sert ve daha güçlü. Ölümü, korkuyu ya da karanlığı düşünmüyordu.

Tutku. İhtiyaç. Şehvet. Arzu.

Tükenmişti. Serbest bırakılması onu vurdu ve Tony çığlık attı.

Zevk onu vurdu ve Aiden onun adını haykırdı.

***

Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Gümbürtü kulaklarında yankılandı, Aiden doğrulup Tony'ye bakarken diğer tüm sesleri bastıran bir gümbürtü.

Kalın kirpikleri yavaşça kalktı. Dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. "Beni rahatlatma şeklini seviyorum."

Onu seviyordu.

Onu öptü. Öncekinden daha yumuşak ama aynı ham ihtiyaçla. Aiden bu ihtiyacın asla azalmayacağından şüpheleniyordu. Onu her zaman bu kadar çok isteyecekti. "Tony-"

"*Aiden!*" Alt kattan bir feryat. Smith'in .

Tony'nin gözleri büyüdü ama Aiden çoktan onun bedeninden çekilmişti. *Lanet olsun.* Prezervatifi attı. Kot pantolon giydi.

"*Aiden!*" Bir feryat daha.

Aiden göz ucuyla Tony'nin giysilerini çıkardığını gördü. Yatak odasının kapısını çekerek açtı ve merdivenlere doğru koştu.

Smith yarısına kadar yukarıdaydı, yüzüne toprak bulaşmıştı. *Kir ve kan.* Saçlarından dallar sarkıyordu ve giysileri yırtılmıştı.

"Sana ne oldu böyle?" Aiden sordu.

Smith'in nefesi kesildi. "Piç kurusu ormandaydı. Onu gördüm. Onu kovaladım." Gömleğinden bir dal kopardı. "Sonra bir uçurumdan aşağı düştüm. *O kaçtı.*"

Aiden merdivenlerden aşağı koştu. "Kim kaçtı?"

"Sanırım Levi denen hıyar yaptı. O buradaydı! Evi gözetliyordu. *Buradaydı.*"

***

"İzinsiz girmek. Bu yüzden mi adamı içeri tıkmamı istiyorsun?"
Barrett bir elini çenesine götürdü, o sırada

masasına oturdu ve Aiden'a baktı. "Bana öyle geliyor ki bu, departmanın kendisini taciz ettiğini söyleyen adamdan bir adım ötede."

"Sharon'la konuştun mu?" Aiden bastırdı. Oturmuyordu. Volta atıyordu. İçinden öfkeli bir enerji fışkırıyordu. "Sana onun mazereti hakkında yalan söylediğini düşündüğümü söyledim." Bu bir saat önceydi. Tam bir saattir bu ofiste Barrett'la vakit kaybediyordu.

Ama en azından Tony kalıntılara erişebilmişti. *Kalıntılar. Hay . Artık kardeşimi gerçekten böyle mi düşünüyorum? Kalıntılar olarak mı?* O ME ile çalışıyordu ve Aiden da zamanını şefle harcıyordu. "Bak, onunla sen ben konuşurum."

"Yavaş ol, Aiden." Şefe doğru döndü.

Barrett ellerini kaldırdı. "Deion şu anda Sharon'ı getiriyor. Onunla konuşacağız ve ne söyleyeceğini göreceğiz. Eğer adam mazereti konusunda yalan söylediye, *o zaman* onu *taciz etmek* için bir nedenim olabilir."

"Neden kiralık evdeydi? Neden bizi izliyordu?" *Çünkü günah kadar suçlu.* "Bak, tüm parçalar uyuyor. Banshee'de kullanılan ilaçlara erişimi vardı. Melanie'yle ilişkisi vardı."

"Ve, ne? O ve Melanie'nin yıllar önce kardeşini öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Bunu neden yapsınlar ki?"

Aiden tekrar volta atmaya başladı. "Kardeşimin o yaz paraya ihtiyacı vardı."

Barrett güldü. "Evet, doğru. Siz ikiniz ağzınıza gümüş kaşık sokulmuş olarak doğdunuz."

"Hayır. Kahretsin. Babamız bizimle ilişkisini kesti. Bir arkadaşımıza yardım etmek için paraya ihtiyacımız vardı." Bir kez daha şefe doğru döndü. "Babamın paramızı kestiğini sonradan fark edecektim çünkü o da neredeyse her şeyini kaybetmişti. Hepsi duman ve aynaydı." Çok fazla boğucu duman. Aiden aile işini devraldığında her şeyi yeniden inşa etmek zorunda kalmıştı. "Ölmeden önce kardeşim bana biraz para bulmanın bir yolunu bulduğunu söyledi."

Barrett'ın ifadesini şüphe kapladı. "Levi Russell çok fakir büyüdü. O günlerde üniversite için para biriktirebilmek amacıyla veteriner teknisyeni olarak çalışıyordu. Kardeşine o kadar para veremezdi.

herhangi bir şey." Barrett başını salladı. "Hayır, bak, adalet istediğini biliyorum ama bu hiç mantıklı değil-"

Kapı çalındı. Sonra... "Şef?" Deion'un sesi.

Deion başını içeri uzatırken Aiden ve Barrett kapıya doğru baktı.

"Şef," dedi Deion tekrar. "Seninle gerçekten konuşmak istiyor. İtiraf etmesi gerektiğini söylüyor..." Kapıyı daha geniş açtı.

Sharon içeri süzüldü. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Yalan söyledim..." Çenesi neredeyse göğsüne değecekti. "Melanie öldürüldüğünde yanımda değildi. Bıraktığını sanmıştım... değiştiğini..." Elini yanaklarının üzerinde gezdirdi. "Ama daha fazlası kayıp. Az önce kontrol ettim... daha fazlası kayıp ve bu çok uzun zamandır oluyor." Başını kaldırdı. Alt dudağı titreyerek, "Asla durmayacak," diye mırıldandı.

Aiden ona doğru atıldı. "Neyi durdurayım?" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Barrett . "Eksik olan şey nedir Sharon?"

"Uyuşturucu," diye fısıldadı. "Çok fazla ketamin ve *gitti*. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Tıpkı daha önceki tüm zamanlar gibi."

"Siktir," diye nefes aldı Barrett.

Ketamin. Special K. Süper asit. Bok gibi. Uyuşturucunun bir sürü sokak ismi vardı. Aiden bu maddeyle ilgili bir sürü haber görmüştü. Ve Levi bunu klinikten mi alıyordu? Aiden bir elini Barrett'ın omzuna koydu. "Bence bu onu *içeri tıkmak* için bir sebep."

***

Adli tabip, muayene masasının üzerine dikkatlice dizilmiş kemikleri işaret ederek, "Her iki bilekte de kırıklar var," dedi.

Kırıkları zaten görmüştü. Hiç yeniden şekillenme yoktu, yani ya ölüm anında ya da sonrasında meydana gelmişlerdi. "Elleri kazığa bağlıyken olmuş olabilir. Su vücudunu tekrar tekrar sallamış olabilir." Kolayca kırıklara yol açabilir.

Bu yüzden başka kırık kemikler de vardı. Kırıklar, bükülmeler ve çatlaklar. Su çok acımasızdı. Ne zaman bir fırtına çıksa, tahtaya doğru savruluyordu. *Tekrar tekrar.*

"Diş kayıtları birkaç gün içinde burada olmayacak," dedi ME ona huysuzca. "Kimliğini doğrulayamayacağız ama..."

"Onlu yaşlarının sonunda bir erkeğe bakıyoruz." Kemiklerindeki büyümeyi görebiliyordu. "Kafkasyalı." Kafatasını inceledi. Daha fazlasını görmek için kemiklerin ötesine baktı. "İspanyol ve İngiliz soylarının bir karışımı." Parmağını yanağının üzerinde gezdirdi. "Kafatasından yola çıkarak rekonstrüksiyon yapabilen bir sanatçı arkadaşım var. Bize onun resmini verebilir."

Ama bunun Aiden'a uygun bir görüntü olacağını zaten biliyordu. Tony o kadar çok kafatasına bakmıştı ki artık yüzleri de görmeye başlamıştı. Bu kafatasına baktığında.

Çene. Yanaklar. Geniş alın.

Aiden'ı gördü.

Nefesini içine çeken Tony cesedin geri kalanına odaklandı. Daha yakına eğilirken eldivenli parmakları bir büyüteç tutuyordu.

"Çentiklere bakıyorsun, değil mi?" ME homurdandı. "İşimi nasıl yapacağımı biliyorum." Bir koklama. "Onları ben de gördüm. Belli ki kurban bıçaklanmış."

Büyütecisi kemiklerin üzerinde gezdirdi. "Bu kolda iki kez." Diğerine baktı. "Burada bir kez." Derin kesen savunma yaraları mı?

"Gölden tüm kemikleri çıkaramadık. Bazı kaburgalar eksik. Dalgıçların tekrar aramaya çıkması gerekiyor." Bir kez daha homurdandı. "iyi şanslar diledim. Yapmak isteyeceğim son şey o soğuk, kara suda mahsur kalmak olurdu."

Bakışlarını ona doğru kaldırdı.

Büyük boy bir laboratuvar önlüğü giyen hafif kel bir adam olan ME, ne söylediğini fark edince gözlerini açtı. "Ben..."

"Ben de o soğuk, siyah suda mahsur kalmak istemezdim." Büyütecini yere bıraktı. Arkasını döndü.

"Bugün ilerleyen saatlerde ailenin eski çocuk doktorundan tıbbi dosyaları almamız gerekiyor. Doktor aslında hepsini kutulamıştı ve öldüğünde oğlu muayenehaneyi devraldı, bu yüzden her şeyi sakladı." Adli tabip şimdi gergin bir şekilde hızlı hızlı konuşuyordu. "Barrett bunun bizim için bir şans olduğunu söyledi."

"O dosyaları zaten gördüm." Masaya geri döndü. Kemikleri inceledi. bir huzursuzluk hissetti. "Öyle mi?" Şaşırdı. "Ne zaman?"

"Kuzey Carolina'ya gelmeden önce." Çünkü Saint onlara erişebilmişti. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama adam dosyaları ona e-posta ile göndermişti. İçlerinde olan her şeyi hatırlıyordu...

Austin beş yaşındayken bir ağaçtan düşmüş ve sağ ayağının iki parmağını kırmıştı.

Sağ ayağına doğru baktı. Daha doğrusu, ayağın olması gereken yere. *Kayıptı. Belki dalgıçların arama konusunda şansı yaver gider.*

Austin sekiz yaşındayken apandisitini aldirmıştı. Bunu kemiklere bakarak söyleyemezdi.

On dört yaşındayken okulda bir kavgaya karışmıştı. İki çocuk onu tutmaya çalıştığı için sol kolu kırılmıştı. Okul raporundan -yine Saint tarafından sihirli bir şekilde elde edilmişti- söz konusu iki çocuğun da Austin'den çok daha fazla kırık kemiğe sahip olduğunu biliyordu.

Kol kemiği kırığı. Bu Austin'in tıbbi dosyasında vardı. Ama... Nefesi .

Doğruca onun kalıntılarına bakıyordu, ve kırıktan kaynaklanan yeniden şekillenmenin orada olması *gerekirken* değildi. Kırık iyileşmiş değildi. Sadece *orada değildi*.

Ama eğer bu adam Austin Warner ise, kırığın orada olması gerekirdi.

Eğer bu adam Austin Warner ise.

Masadan uzaklaştı ve hastane asansöründeyken Aiden'i sorguladığını hatırladı ve zihninde rahatsız edici bir şüphe belirdi...

"Hiç onunla yer değiştirdin mi? Belki bir matematik sınavına girmek için? Belki de sadece bundan kurtulup kurtulamayacağını görmek için? Öğretmenlerin farkı anlayıp anlamayacağını görmek için? Hatta belki bir arkadaşın ya da kız arkadaşının farkı anlayıp anlamayacağını görmek için?"

Ve ona doğru baktı. Gözlerini kırpmadan gözlerinin içine baktı ve "Evet." dedi.

"Ne sıklıkla?" Kızın ona sorduğı soru.

Adamın sözleri kafasında çınlarken bir adım daha geri çekildi-

"Her zaman."

Austin Warner'dan geriye kalanlara mı bakıyordu?

Yoksa Aiden'a mı bakıyordu?

Başka bir Çılgınca adım Geri. O Bumped içine a Tepsi ve yere çarptılar.

***

"Benimle gelmiyorsun ve ne kadar paran olduğı umurumda değıl! Kığın burada kalacak!" Barrett karakolun ön kapısını iterek açtı ve merdivenlerden aşağıya indi. Parmağını bekleyen devriye arabalarına doğru itti. "Deion, seni altı numaramda istiyorum, anladın mı?"

"Orada olmak istiyorum," diye hırladı Aiden onları dışarı kadar takip ederken.

Barrett ona doğru döndü. Elini Aiden'ın göğsüne bastırdı. "Sivil." Kendi göğsünü tokatladı. "Polis şefi. Farkı anladın mı? Ben gidip şüpheliyle yüzleşirken sivil kığını burada tutuyor. Tanrım, adamım, geçen sefer ona saldırmıştın." Sesi alçaldı. "Seni bir daha onun yanına yaklaştırırsam rozetimi kaybederim. Yargıç, jüri ve olamazsın."

Eğer o piç Tony'ye zarar verirse, onu idam ederim.

Barrett arabasına doğru döndü.

Aiden, Tony'nin ona doğru koştuğunu gördü. Adli tabibin ofisi caddenin karşısındaki küçük binadaydı ve trafiğe bile bakmadan doğruca Aiden'a doğru koştu.

"Tony!" Korku onu boğarken Aiden feryat etti.

Beyaz bir araba kornasını çalarak yanından vızır vızır geçti. Tony onun çılgın adımlarını yavaşlatmadı. Ona doğru koştu.

Ama Aiden'a ulaşamadan Barrett yoluna çıktı. "Bir şey mi buldun?" Uzandı ve parmaklarını onun kollarına doladı. "Kullanabileceğim bir kanıtın var mı?" diye sorarken sesi heyecanla doluydu. Ölüm sebebi? *Söyle bana!"*

Ondan uzaklaştı. "Bıçak yaraları. Kol kemiklerinde savunma yaraları var. Kaburgalarında çentikler var."

"Melanie'yi öldürmek için kullanılan silahla aynı ?"

Bakışları Aiden'a yönelmişti ama şimdi tekrar Barrett'a döndü. "Bunu bilemem. Kalıntılara çok az baktım."

"Ama bu o mu?" Aiden ona doğru hamle yaparken sordu. "O benim kardeşim mi?"

Bakışları yavaşça adamın yüzünde gezindi. Acı gözlerini gölgeledi. "O senin kardeşin."

Vücudu darbe almış gibi sarsıldı. Bunu içten içe biliyordu. Gerçekten başka bir sonuç olabilirmiş gibi değil ama...

Beni uyarmıştı. Ailelerin aksini söyleseler bile her zaman umutları olduğunu söylemişti. Vazgeçtiklerine yemin ettiklerinde bile umuda tutunmaya devam etmişler.

Aiden yutkundu. İki kez. Boğazına kalın bir yumru oturmuştu.

Barrett ona, "Levi Russell'ı ," dedi. "Sanırım Piç kasabamda uyuşturucu işine karıştı. Orada yıllardır bölgede sürekli bir K akışı var. Bir de bunun yılın vatandaşı olduğunu iddia eden o pislikten geldiğini düşünün..."

Dikkati Aiden'ın üzerinde kaldı. "Pek çok insan rol yapıyor," dedi usulca.

Şef ondan bir adım uzaklaştı. "Deion, gidelim! Piç kaçmaya çalışabilir. Onu durdurmamız gerek! Anders karakolun başında ve ekibimin çoğu gölde. Onu yakalamalıyız. Hadi *gidelim!"*

Aceleyle uzaklaşan polis şefine bir kez bile bakmadı. Onun yerine, öne doğru süzüldü. Elini Aiden'ın bileğine doladı. "Konuşmamız gerek."

Barrett ve Deion hızla uzaklaşırken kafasını çevirdi. *Yargıç, jüri ve infazcı olamazsın.* Ama olmak istiyordu.

"Smith nerede?" diye sordu.

"Veteriner kliniğini gözetlemek." Gözetlemek-aramak. Aynı şey.

"Benimle gel. Şimdi." Sağa döndü ve onu istasyonun girişinden dar bir sokağa doğru sürüklemeye başladı. Araçlar için yeterince büyük olmayan, eski bir patikadan daha fazlası olmayan bir yol.

"Ne buldun?" İçini bir korku kapladı. Daha fazlası vardı. Lanet olsun. Her zaman daha fazlası.

Küçük sokağa döndü. İz. Her neyse. Hemen takip etti, nerede olduğunu merak ederek-

"*Sen de kimsin be?*" Tony onu bırakmasını istedi. Kaşlarını çatarak ona bir adım daha yaklaştı. "Ne? Kim olduğumu biliyorsun.

Ben."

Sol kolunu işaret etti. "Hiç kırdın mı? Seni ameliyata alsaydım Hastanede bir röntgen çektirsem, tüm tadilatı görebilir miyim?"

Aiden kaskatı kesildi. Sağa, sola baktı. Kimseyi göremedi. Geri çekilmek için bir adım attı, kadın onun önüne geçerken sırtını karakolun duvarına dayadı. "Tony, ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum-"

"Evet, biliyorsun. Tıpkı *benim* kemikleri bildiğim gibi. Onların içini ve dışını biliyorum ve sen bunu en başından beri fark ettin, bu yüzden eninde sonunda gerçeği göreceğimi anlamam gerekiyordu. Bunu bilmeliydin ve sonra her şey yerle bir olacaktı."

Gözlerindeki yaşlar mıydı? "Bebeğim..." Ona uzandı. Kadın onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "*Kim. Sen. Sen kimsin?*"

"Kim olduğumu biliyorsun," diye cevap verdi acımasızca. "İki saatten az bir süre önce seninle sevişen adamım ben. "Ben seni iki saat önce

seni gölden. Ben Biloxi'deki kiralık evde seni korumak için öldürmeye hazır olan adamım."

Bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı süzüldü. "Seni hastaneye götürüp sol kolunun röntgenini çeksem ne görürüm?"

Lanet olsun. "Düşündüğün gibi değil."

"*Sen Aiden mısın yoksa Austin mi?*" Düzensiz bir çığlık. Ona gerçeği söylemek için ağzını açtı.

"Ben de bunu bilmek istiyordum." Bir erkek sesi duyurdu. "Lanet olası ikizler. Sanırım daha önce yanlış olanı almışım. Bana o yumruğu attığında fark ettim. O kancayı asla unutmadım..."

Aiden'a bakarken Tony'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Dehşet yüzünde parladı.

"Bu sefer doğru ikizi alacağım."

Aiden'ın bakışları onun omzunun üzerinden geçti. Levi'nin silahını doğrultmuş ve nişan almış bir şekilde ilerlediğini gördü. Piçin ateş edeceğini biliyordu ama Tony onunla o orospu çocuğunun arasında duruyordu. Levi ateş ettiğinde, ilk onu vuracaktı. "Hayır!" Aiden onu yana iterken gürledi.

Silah patladı.

Kurşun onu delip geçti ve omuzları polis karakolunun duvarına çarptı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bam. Bam. Tony ıgık atarken iki kez daha ateş etti. Kurşunlar Aiden'in vücuduna saplandı. Kanı kızın üzerine sıçradı ve kız cehennemin tam önünde açıldığını hissedebiliyordu.

Aiden vuruldu. Levi onu öldürüyor. Aiden ölüyor.

"Dur!" diye bağırdı. Polisler neredeydi? Karakolun hemen dışındaydılar. Biri silah seslerini duymuş *olmalı!*

Levi silahı ona doğrulttu. Gözlükleri burnunun üzerinde yamuk duruyordu. "Neden ölmedin?" Kafasını salladı, gerçekten kafası karışmış gibiydi. "O suyun içinde dövüşmeyi bıraktığını hissettim. *Gitmiştin.* Ama şimdi geri döndün ve seni tekrar öldürmek zorunda kalacağım."

"Git..." Aiden törpüledi. "Bebeğim... *git...*"

"Kahretsin. Erkek arkadaşı hâlâ hayatta. Önce onun işini bitirmeliyiz." Levi silahı tekrar Aiden'a doğru çevirdi.

Ateş edecekti. Aiden'in üstüne atladı, vücudunu onunkine yasladı çünkü Levi bir el daha ateş ederse...

Aiden zar zor hayatta. Ölüyor. Onu kaybediyorum.

Levi güldü. "Tabii ya, sanki bu beni durduracak. Kaltak, dışarı çıkmıyordun-"

"Levi?" Bir kadın. Şaşırdım. "Levi, nesin sen-"

"Geri çekilin hanımefendi!" Gök gürültüsü gibi bir emir.

Tony'nin kafası yana savruldu. Sharon'ın ağzı açık onlara baktığını gördü ama bir polis onu yakalamıştı ve arkasından sürüklüyordu. Silahını kaptı ve titreyen parmaklarıyla çekip çıkardı. "Silahı bırakmanızı istiyorum, Dr. Russell. Hemen bırakın!"

Levi gözlerini kırptırdı. "Ben... onlar bana saldırdı."

Oh, cehenneme gittiler. Elleri Aiden'in göğsünün üzerinde uçtu. Yaralarından çok hızlı kan pompalanıyordu. "*Hemen* bir ambulansa ihtiyacı var!" Kan akışını durdurmaya çalıştı.

"Üzerime geldiler!" Levi inatla devam etti. "Kendimi savunmaktan başka seçeneğim yoktu!"

"At silahını," diye bağırdı memur. "At onu, *hemen*." Arkasında başka bir polis belirdi ve Sharon'ı güvenli bir yere doğru koşturdu.

Levi, Tony'ye baktı. Aiden'a. Öfke yüzünü buruşturdu. O silahı bırakmayacaktı. Bunu kesinlikle biliyordu. Tetiğe basacak ve onları öldürecekti.

"Onlara söyledim!" Sharon kendisini götürmekte olan polisten kurtulup ara sokağın ağzına doğru koşarken aniden bağırdı. "yüzden beni karakola kadar takip ettin, değil mi? İşimin bittiğini biliyordun! Yalanlarıyla işim bitti. Gençliğinden beri uyuşturucu . Her zaman iyiymişsin, başkalarına yardım eden biriymişsin gibi davranıyorsun ama sadece yok ediyorsun!"

Tony'nin elleri Aiden'ın beline dolandı. Kılıf yok. Onu en son ne zaman silahla gördüğünü hatırlayamıyordu. *Melanie'yi bulduğumuzda mı?* Ve lanet olsun, zaten karakola bir tane götürebilecek gibi değildi. "Dayan," diye fısıldadı ona. "Ölmeyi aklından bile geçirme. Sen beni kurtardın, şimdi seni kurtarma sırası bende." Keşke bir silah bulabilseydi. Elleri onun yanında yere vurdu. Aiden'ın arkasında. Ve...

Bir tuğla. Parmakları istasyon duvarının yanında yerde duran bir tuğlanın kalın yüzeyine çarptı. Tuğlayı kaldırdı ve Levi'ye baktı.

Veteriner hâlâ silahını ona doğru çevirmişti ama Sharon'a bakıyordu.

"Melanie'yle yattığını sanıyordum." Sharon başını salladı. "Ama o seninle çalışıyordu, değil mi? Aiden'ın kulübesini kullanıyordunuz. Hapları bırakıyor, ödemeleri alıyordunuz. Neden? *Neden mi?* Harika bir hayatınız vardı. Bana sahiptin. Çok şeyin vardı-"

"Bu hayatı nasıl elde ettiğimi sanıyorsun?"

Genç polis silahını Levi'ye doğrultmaya devam ederken terliyordu. Bir eliyle silahını doğrulturken diğer eliyle Sharon'ı geri itti. Bir kez daha, diğer polis - koyu kahverengi saçlı bir adam - ellerini Sharon'ın beline doladı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Sadece iki polis.

Tony, karakolda muhtemelen sadece iskelet bir ekip olduğunu fark etti. Polislerin bir kısmı Aiden'in kulübesinde olmalıydı. Ve şef az önce ayrılmıştı.

Her an Levi'nin tetiği çekmesini bekliyordu.

Yavaşça ayağa kalktı. Levi'nin dikkati Sharon'ın üzerindeyken, polis onu tehlikeden uzaklaştırmaya çalışırken bile ilerledi.

"Bu mükemmel hayata *sahip oldum* çünkü bunun için savaştım! Warner kardeşler gibi zengin büyümedim! Her şey için savaştım! Gençken veteriner teknisyenliği işine girdim. Haplar tam da almam gereken yerdeydi. Kimse fark etmedi bile! Austin'e kadar."

Tony biraz daha öne doğru eğildi. Tuğlanın sert kenarı ellerini ısırdı.

"Austin *biliyordu!*" Silahını öne doğru çekip polislere ve Sharon'a doğrulttu. "Öğrendi. Beni o aptal partide gördü. Beni ve Melanie'yi gördü ve pay istediğini söyledi. Onu *hiçbir şeye* karıştırmıyordum. O yüzden kesildi!" Levi'nin ağzından tükürükler saçıldı. "Oh, kahretsin, evet, kesildi ve gördüklerini *kimseye* anlatmadı. Piç kurusu. Onun için hayatımı kaybetmeyecektim. Planlarımı kaybetmeyecektim ama hangisini öldürdüğümden emin olamıyorum! Bu yüzden ikisini de öldürmek zorundayım -Austin, Aiden- sadece ölmek zorundalar!"

Polis aniden bağırdı, "Silahını indir!" Levi indirmede.

Ateş etti.

Sharon haykırdı ve yere atladı. Kurşun bir polisin omzuna isabet etti ve o da karşılık verdi ama kurşun çok uzağa gitti ve binanın yan tarafına saplandı. Levi tekrar ateş etmeye hazırlandı.

Ama Tony dizinin arkasına bir tekme attı. Bacağı hemen kırıldı ve sendeleyerek vücudunu tam istediğı mesafeye indirdi. Tuğlasını sertçe kafasının arkasına indirdi.

Thunk.

Öne doğru düştü ve silah parmaklarının arasından fırladı. "Bu Aiden için," diye bağırdı ona.

Yuvarlandı, ayağa kalkmaya ve ona saldırmaya çalıştı-

O da tuğlayı adamın yüzüne çarptı. Kemikler çatırdadı ve kan aktı. "Bu da köpeğim için, seni piç kurusu."

*** "Uyan,

, uyuyan güzel."

Eğlenen sesle birlikte Aiden'in göz kapakları yavaşça kalktı. Oda netleşirken kaşlarını çattı. Bir sürü beyaz. Parlak beyaz. Panjurlar. Bip sesleri. Antiseptik kokusu.

"Eğer düşündüğün buysa, cehennemde . Burası bir hastane. Gerçi oldukça benzer olduklarını duymuştum." Başını sese doğru çevirdi.

"Ben Aziz'im," dedi uzun boylu, siyah saçlı adam, dudakları sırtarak bükülürken. "Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Meraklı, milyarder halinle Tony'nin hayatını didik didik etmenin çok eğlenceli olacağını düşündün."

Aziz.

"Ve bu da Memphis." Başparmağını omzunun üzerinden sallayarak köşede oturan diğer düşünceli adamı gösterdi. "Sessiz ve yoğun olmayı iyi beceriyor."

"Hayır, bilmiyorum," diye reddetti Memphis. Ayağa kalktı. İleriye doğru yürüdü. İki adamın yüz hatlarında bir benzerlik vardı. Karanlık. Güçlü. Gözlerin ve ağzın etrafında bir şey vardı.

Belki de ikisi de ona ters ters baktıkları için birbirlerine benziyorlardı.

Aiden doğrulmaya çalıştı ama göğsüne bir ağrı saplandı.

"Kötü hamle." Saint ısıklık çaldı. "Göğsüne üç kurşun yediğinde, ertesi gün yataktan fırlamaya çalışmaman gerekir. Sen bir süper kahraman değilsin, biliyorsun."

Acıdan dişleri birbirine çarptı.

"Sence yine bayılmak üzere mi?" Memphis bilmek istedi "Birini çağırayım mı?"

"Hayır. Eğer bu adam Tony'yle birlikte çalışacaksa, birkaç darbe alıp yoluna devam etmeyi bilmeli." Saint kaşlarını çatı. "Üzerime kusacak mısın? Öyle görünüyor."

Hayır. *Belki*. Burun delikleri alevlendi. "Nerede. Nerede. Tony nerede?"

"O ve arkadaşımız Lila polis şefiyle konuşuyorlar. Kötü adamın gözaltında olduğundan emin oluyor. Köpeğini kucaklıyor. Bunun gibi önemli şeyler yapıyor. Bu arada durdum ve Banshee'yi getirdim. Tony'nin onu özleyince delireceğini düşündüm. İşte ben böyle harika bir dostum."

Memphis ona dirsek attı. "Konuya bağlı kal."

"Doğru. Konu." Saint'in gözleri kısıldı. "Tony ile niyetiniz nedir? Çünkü her gün bir kadın senin ezeli düşmanının ağzını burnunu kırmıyor-"

"Bir tuğlayla," diye araya girdi Memphis.

Aziz başını salladı. "Doğru. Ezeli düşmanının canına okuyor - senin *için bir tuğlayla*. Umarım onun ne kadar harika biri olduğunu takdir ediyorsundur ve onun için ciddi bir yalakalık yapmaya hazırsındır çünkü kadın sana acayip kızgın ve açıkçası nedenini anlayamıyorum." Bakışları Aiden'ı taradı. "Yani, şefe verdiği ilk raporu okudum. Onu tehlikeden uzaklaştırmışsın. Onun için patron gibi kurşun yemişsin. Ama... bir şeyler ters gidiyor."

"Çok uzakta," diye kabul etti Memphis acımasızca. "Çünkü minnettar olmak yerine öfkeli."

İkisi de yatağın üzerine eğilmiş, tehditkâr görünüyorlardı. "Peki sen ne halt ettin?" Aziz sordu.

İkisine de baktı. Başını salladı. "İyi arkadaşları olmasına sevindim. Doğruyu söylemek gerekirse, ilk başta ikinizden hoşlanacağımı düşünmemiştim. Ona çok yakın olduğunuzdan endişelendim."

"Oh." Memphis'ten bir baş sallama. "Çünkü benim muhteşem olduğumu duydun ve Tony'yle aramda bir şeyler olduğundan endişelendin. Merak etme. Ben kapıldım."

"Bildiğim iyi oldu... çünkü o da alındı. Niyetim onunla evlenmek. Onu gün batımına götürmek ve bir daha asla arkama bakmamak." Tabii ki bu planda küçük bir sorun vardı.

Vurulmadan önce neler olduğunu tam olarak hatırlayabiliyordu ve neden bir şeylerin *ters* gittiğini biliyordu. Çünkü Tony onun kim olduğunu bilmek istiyordu.

Sen Aiden mısın yoksa Austin mi?

"Onunla konuşmam gerek."

Hastane odasının kapısı açıldı. Tony olduğunu umarak hevesle kapıya doğru baktı.

Barrett içeri girdi. "Konuşmamız gerek." Ama...

Barrett'ı takip etmek...

Tony.

Bakışları Aiden'a kaydı, sonra uzaklaştı.

Sertleşti. Evet, kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu. Lanet olsun. Sürünmekten bahsedilmesine şaşmamalı. Tony onu donduruyor gibiydi. Bunun olmasına izin vermesine imkân yoktu.

"Konuşmayı seviyoruz," diye açıkladı Memphis. "Bunu her zaman yaparız, değil mi Aziz?"

"Her lanet gün," diye kabul

etti. Ayrılmak için hiçbir

hareket yapmadılar.

Barrett içini çekti ve Tony'ye baktı. "Biraz yardım?"

"Lütfen kafeteryaya gider misiniz? Lila orada. Sanırım Smith de orada olabilir. Onunla henüz tanıştığınızdan emin değilim."

Memphis gözlerini kısarak ona baktı. "Eğer gidersek, yine neredeyse öldürülecek misin yoksa polis şefine güvenebilir miyiz?"

Barrett'ın göğsü . "Ben *iyi* adamlardan biriyim!"

"Öyle bir şey yok," dedi Aziz ona. "Neden kendine yalan söylüyorsun?"

" yok." Tony'nin sesi yumuşak ama . "*Ben iyiyim.* Aiden'la kaldığın için teşekkürler. Ona göz kulak olduğun için minnettarım."

Bir dakika. *Ona bebek bakıcılığı mı yapıyorlarmış?* Tanrım.

"Sorun değil." Saint kapıya yöneldi ve Memphis de onu takip etti. "Ama adam seni altı kez falan çağırdı. Tamamen trajik. Durumu kötü."

Sikeyim.

Kapı kapandı. Barrett yakındaki bir sandalyeyi kaptı ve yatağa doğru çekti. Endişeli bakışları Aiden'ın üzerinde gezindi. "Doktor seni gerektiğini söyledi ama sormam gereken sorular var."

Aiden gözlerini Tony'den ayıramıyordu. Onun dışında her yere bakıyordu.

"Levi Russell alt katınızda. Adamın yüzünde kırıklar var. Burnu kırılmış. Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirdi. Hepsi Tony-"

"Kafasının arkasına bir tuğla ittim ve sonra yüzüne tekrar vurdum." Omuz silktilti. "Tekrar ayağa kalkamayacağından emin olmalıydım."

Alt katımda mı? Rage kıpırdandı. Aiden'ın yakınındaki makineler daha hızlı biyledi.

Tony'nin bakışları hemen o makinelere kaydı. "Sakin ol," diye azarladı.

Kolay hissetmiyordu.

"Sorun şu ki..." Barrett sandalyeye otururken boğazını temizledi. "*Senin* Austin olduğunu söylüyor. Aiden yıllar önce ölmüş. Neler olduğunu bilmiyorum ama dış kayıtlarını aldığımızda eminim her şeyi kavuşturabiliriz. Yine de seninle konuşmamın en iyisi düşündüm ve sen de bunu kayıtlara geçirdin-"

"Röntgen çektin mi?" Aiden Tony'ye sordu. "Sol kolumun mu? Sen mi çektin?"

"Dostum, göğsünden vuruldun, kolundan değil. Eminim ilaçların etkisiyle biraz sersemlemişsindir," diye ekledi Barrett sempatik bir baş hareketiyle. "Ama kolundan vurulmadın. Bu konuda biraz nefes alabilirsin."

Tabii ki yapabiliirdi. "Sen mi yaptın?" diye bir kez daha sordu Tony'ye.

Bakışları sonunda onunkilerle buluştu. O derin, karanlık gözleri onu delip geçti. "Bunu neden yapayım ki?"

Hay.

"Evet, bunu neden yapsın ki?" Barrett bir elini ensesinde gezdirdi. "Baskı yapmak istemem ama işleri ilerletmem gerekiyor. Eğer bana adamın deli bir piç olduğunu ve senin Aiden Warner olduğunu söylersen-"

"Ben Aiden Warner," dedi gözlerini Tony'den hiç ayırmadan. "Ve Levi Russell deli değil. Sakın onu hapisten çıkaracak bir saçmalık yapmasına izin verme. Kardeşime yaptıkları yüzünden orada çürümesini istiyorum."

"Kardeşinin cinayeti var -ki hala üzerinde çalışıyoruz- ama şu anda onu *senin* cinayete teşebbüsünden yakaladık. Tony'nin mükemmel bir görgü tanığı olduğunu göz önünde bulundurursak bu çok kolay olmalı. Memuruma itiraf ettiğine göre cinayete teşebbüsten de *elimizde*. Onu Melanie'nin cinayetiyle de ilişkilendirebiliriz çünkü veteriner kliniğinin deposunda kanlı kıyafetler olduğuna dair isimsiz bir ihbar aldık. Bahse girerim o kan ona ait olacak. *Ahem.*" Boğazını temizledi.

Aiden çok ama çok isteksiz bir şekilde ona doğru baktı.

Barrett kaşlarını oynattı. "İsimsiz ihbarın Smith'ten geldiğine eminim. Orayı için onu oraya göndermiş olma ihtimaliniz var mı?"

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Doğru." Barrett ensesini tekrar ovuşturdu. "Levi ve Melanie'nin kulübenizde buluştuklarından ve Acepromazine'i köpek mamasının içine bıraktıklarından şüpheleniyorum. Sonra belki de Levi, Melanie'nin ortadan kaldırılması gereken gevşek bir uç olduğunu fark etti."

Bu yüzden onu yedi kez bıçakladı.

Barrett'tan hızlı bir baş sallama. "Kanıtlar sağda solda birikiyor. Adamı gömebilmeliyiz."

Adamı gömün. "Tam olarak istediğim şey."

"Melanie'nin kullandığı ikinci telefonu da bulduğumuzu bilmek istersiniz diye düşündüm. Parçalanmış ve Levi'nin veteriner kliniğinin arkasındaki bir çöplüğe atılmıştı. Ne kadar parçalanmış olduğu önemli . Şirketten ihtiyacımız olan bilgilere hala ulaşabiliriz ve eminim Levi ile Melanie arasındaki aramaları ve mesajları bulacağız. Hem de bir sürüBu arada, siz gelmeden önce kulübenizdeki döşemeyi sökenin Levi olduğundan şüpheleniyorum."

"Zeminin altında uyuşturucu olduğunu mu düşünüyorsun?" Bütün bunlar gerçekten bununla mı ilgiliydi? Levi'nin gençliğinden beri yürüttüğü bir uyuşturucu çetesi mi? Yıllar boyunca kurduğu sahte bir hayat.

Barrett, Aiden'in sorusunu düşünürken bir omzunu silkti. "Sanırım biraz olmuş olabilir, evet. Kendini gizlemek için o odaya çok fazla zarar vermiş olabilir." Dikkati Tony'ye kaydı. "Aiden Melanie'yi arayıp geri döneceğini söylediğinde, belki de paniğe kapılıp Levi ile temasa geçti. Aiden seninle ve Biloxi'deki vurulma olayıyla ilgili bilgilerle magazin basınının yerindeydi, bu yüzden seni de yanında şehre getirmesi mantıklıydı. Eğer burada olsaydın, belki de Levi evde köpeğinin koklayacağını düşündüğü bir şey vardı."

Tony, "Banshee uyuşturucu koklama konusunda sınıfta kaldı," diye cevap verdi. "O sadece ölüleri bulur."

"Ama o bunu bilmiyordu," dedi Barrett. "Ya da belki de ikinizi de korkutmak için odayı dağıtmıştır. Dediğim gibi, Biloxi'de Aiden'in sizi kurtardığına dair pek çok hikâye vardı. Ve Dr. Antonia Rossi şehre geldiğinde, belli ki tek bir şey yapmak için oradadır." Bir duraklama. "Ölüleri uyandırmak."

Yaptığı şey tam olarak buydu.

Şef sandalyesinden kalkarken Barrett'in bakışları Tony ve Aiden arasında gidip geldi. "Evet, size sor milyonlarca sorum daha var ama doktorunuz dinlenmeniz gerektiğini söylüyor. Kendini iyi hissettiğin anda senden bir açıklama isteyeceğim."

"Sana hemen şimdi bir tane verebilirim." O yataktan çıkmak istiyordu. Tony'ye dokunmak istiyordu. Bakışları bir kez daha ona kaydı çünkü görmek istediği tek şey oydu. O ara sokaktayken, onun vurulmasından çok korkmuştu. "Levi Russell beni vurdu. Bana daha önce yanlış kardeşi öldürdüğünü söyledi. Bunu ikizimi öldürdüğüne dair bir itiraf olarak kabul ediyorum. O bir uyururucu satıcısı, bir katil, soğukkanlı bir piç ve hayatının geri kalanını bir kafeste geçirmeli." Makineler sürekli bip sesi çıkartıyordu. "Bu sizin için yeterince iyi bir açıklama mı?"

"Ben, ah, eminim sizden daha sonra daha resmi bir tane alacağız. Siz ve avukatlarınızdan biri karakola gelebilirsiniz. şimdi dinlenin, yakında tekrar görüşürüz." Barrett odadan çıkmadan önce başını Tony'ye doğru salladı.

Tony onun gidişini izledi. Kapı kapandığında, ancak o zaman başı yavaşça Aiden'a döndü.

Onun kendisine bakmasını bekliyordu. "Ona kırık kemikten bahsetmedin."

"Kardeşinde olmayan humerus kırığı, ama sende ne yapacaksın?"

"Evet."

Tek omzunu silkti. "Ne var anlamadım. Birini tanıyacak Diş kayıtlarını geri aldığında öyle ya da böyle." Bir duraklama. "Almayacak mı?"

Yorganını kenara itti. Acı içinde yanarken bile oturdu ve Aiden bacaklarını yatağın kenarına doğru sallamaya başladı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Tony'nin çılgın sesi. "Dikişlerini açacaksın!"

Bunu zaten birkaç kişiye yaptığından oldukça emindi. Yine de ayağa kalkmaya çalıştı.

Tony onun önüne atladı. Elleri onun omuzlarına doğru uçtu. "Kes şunu!" Onu geri itti. "Hemşire ağırıyorum!"

Yataktan kalkmaya çalışmayı bıraktı. Ne de olsa artık istediği şeye sahipti. Tony, ona yakın. Tony, ona dokunuyordu. "Hiçbir zaman iyi bir ikiz ya da kötü bir ikiz olmadı."

Alnı kırıştı.

"Babam hep bu saçmalığı söylerdi. Bu doğru değildi. Kardeşim kötü değildi, ben de sihirli bir şekilde iyi değildim."

Elleri ondan uzaklaşmaya başladığında, sağ bileğini yakaladı. Onu yakınında tuttu.

"Aiden..."

"Bu benim adım. Ama ben onunkini kullandım. O da benimkini. Üç yaşındayken hayatlarımızı değiştirmeye başladık. Başta bunun bir oyun olduğunu düşündük. Ama oynamayı hiç bırakmadığımız bir oyundu. O ben olabiliyordu. Ben de o olabiliyordum. Kimse farkı anlayamazdı. Ne görmek istiyorlarsa onu görüyorlardı."

"İyi bir ikiz ve kötü ikiz."

Başını salladı. "Yıllar önce Levi'ye kimin vurduğunu biliyor musun? O orospu çocuğu Sharon'a kızdığında? O bendim. Bunu ben yaptım ama herkes kardeşim olduğunu düşündü. Hep o vururdu. Her zaman çok çabuk vuran oydu." Başını salladı. "Hayır, *ikimiz* de . Her zaman ikimizdik. Ama dünya sadece onun yaptığını sanıyordu."

Yatağa daha da yaklaştı. "Okulda kolu kırılan sendin. O çocuklar *sana* saldırdı."

Acı hatıra içinde titreşti. "Beni de Austin sandılar. Ona bir şey için kızmışlardı ve basketbol antrenmanından sonra üzerine atlamaya çalıştılar."

"Ama onun yerine senin üzerine atladılar."

"Onları üzdüm. Ben de en az onun kadar sert ve kirli dövüşebilirim."

Bakışları adamın göğsüne kaydı. "Bandajların arasından kanaman var. Bir hemşire çağırmam gerek."

"Ben Aiden'im. Bunca yıl ölü ikizimin kimliğini almadım. Sana kim olduğum hakkında yalan söylemedim. Ya da belki de söyledim." Kahretsin, bilmiyordu. "Çünkü ben hâlâ iyi değilim. İyi olan ben değilim." *İyi olan diye bir şey yok.* "İyi olacağımı hiç sanmıyorum. Başından beri, kardeşimin cinayetinden sorumlu kişiyi bulup öldürmeye niyetliydim."

Alt dudağını yaladı. "Plan hâlâ bu mu?"

"Levi sadece kardeşimi öldürmedi. Seni de öldürmeye çalıştı. İki kez." Doğruca ona baktı. "Planın ne olduğunu düşünüyorsun?"

"O da seni vurdu. Melanie'yi öldürdü. Ve Banshee'yi öldürmeye çalıştı. Polislerin elinde Levi'a karşı bir ton kanıt var. Hapse atılacak. Sevdiği her şeyi kaybedecek ve hayatının geri kalanını hapiste geçirecek. O uzun, acı dolu günler onun için cehennem olacak."

Levi biraz cehennemi hak ediyordu. Aiden intikam işkencesine hiç aldırılmıyordu.

"Beni kenara ittin," diye suçladı Tony.

Parmakları kızın iç bileğinin üzerinde kaydı. "Aynen öyle, yaptım."

"Ateş edeceğini biliyordunuz. Ona arkamı dönmüştüm, silahı göremiyordum. *Beni yana ittin* ve tüm kurşunlar sana isabet etti."

Evet.

"Neden?" Ragged.

"Sana daha önce de söyledim, eğer bir seçim yapacaksan... sen ya da bir başkası, bu sen olacaksın bebeğim."

"Seçim ya ben ya da kendi hayatındı! Benim için kendini feda gerekiyordu! Ve lanet olsun, çok fazla kanaman var. Hemşireyi çağırıyorum." Ondan uzaklaştı ve çağrı düğmesine bastı. Nefesi daha hızlı geliyordu. Daha sert. "Polis karakolunun yanında öleceğini sanıyordum." Kollarını karnına doladı. "Onu *öldürmek* istedim ve tıbbi yardım gelmeden önce öleceğinden korktum."

"Ben ölmedim."

"Evet, bunun tek nedeni onun boktan biri olmasıydı." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "O aptal küçük sokakta bir şey fark ettim."

Bekledi. Göğsündeki yanmayı görmezden geldi. Dikişleri kesinlikle yırtılmıştı.

"Adının ne olduğu umurumda değildi. Aiden. Austin. Fark etmezdi.

Seni sevdim. Tehlikeli, öngörülemez, çıldırtıcı *sen*. Sevdim seni

başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Aşık olduğum isim değildi. Sadece sendin."

"Ben Aiden'im."

"Ve ben T-" Durdu. Uzun bir nefes aldı. "Ben Antonia. *Antonia*. Ve insanlar artık bizden bir şey almıyor. İsimleri almıyorlar. Hayatları almıyorlar. *Hiçbir şeyi almıyorlar*." Yatağa doğru geri çekildi. "Seni seviyorum ama bir daha benim için ölmeye kalkma, anladın mı?"

Tekrar elini tuttu. "Senin için yüz kere ölürüm."

Bir kahkaha attı. Ya da belki de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "saçma sapan şeyler söyleme. Çünkü gerçekten bunu kastettiğini düşünüyorum ve bu beni korkutuyor." Yatağa doğru eğildi. "*Çok uzun bir süre yanımda olmanı istiyorum*. Hayatımı düşündüğümde gördüğüm şey sensin. Sana ihtiyacım var."

Saçları her zamanki gibi örülmüştü. Örgü omzunun üzerinden sarkıyordu ve adam dikkatlice örgünün kalın kenarını yakaladı. Tutuşunu kullanarak onu daha yakına çekti. "Bu iyi bir şey. Çünkü sen benim hayatımsın. Seni seviyorum."

Onu öptü. Dudaklarını çılgınca onunkilere bastırdı ve adam çok mutlu oldu. Onu yatağa çekmek ve kendisine sımsıkı istedi. Tony güvendeydi. Yaşıyordu. Ve onu seviyordu. Günahları, sırları ve aradaki her şeyle onu seviyordu.

"Oh!" İrkilmiş bir kadın çığlığı. "Biri arama düğmesine mi bastı?"

Hemşire.

Tony onun başını kaldırdı. Ona gülümsedi. "Dikişlerini kırdı."

Hemşire telaşla yaklaştı. "Ve gülümsüyorsun... sanki bu iyi bir şeymiş gibi? *Hmmmp*." Yüzünü bir kızgınlık kapladı.

Ama Tony gülümsemeye devam etti. Onun gerçek, nadir gülümsemelerinden biri. Koyu renk gözlerini ışılatan gülümseme. "Demek ki savaşçı formuna geri döndü."

Evet, öyleydi. Haftanın her günü onun için savaşırdı.

Hayatının geri kalanını seve seve onun için savaşarak geçirirdi.

YIRMINCI BÖLÜM

Smith, Aiden'in hastane odasındaki küçük pencerenin yanında volta atarken, "Yakında nakledilecek," dedi. "Beyin sarsıntısı nedeniyle onu burada tuttular ve biliyorsunuz, Tony tuğlasını bir kabadayı gibi yüzüne çarptığında yüzünü ciddi şekilde mahvetti."

Aiden kendisine getirilen yemek tepsisini bir kenara itti. Sanki et suyu ve jöle onun umurundaydı.

"Polisler her adımda onun yanında olacaklar." Smith panjurları tuttu ve dışarıya baktı. "Muhtemelen önümüzdeki bir saat içinde bir araç gelecek."

Bu onlara fazla zaman kazandırmadı. "O zaman sanırım Levi ile özel bir sohbetin tadını çıkaracaksam, bunun şimdi olması gerekiyor."

Smith omzunun üzerinden Aiden'a baktı. "Şu anda yürüyebiliyor musun?"

Aiden konuyu düşündü. Vücudu inanılmaz derecede zayıftı. "Hayır, ama muhtemelen bana tekerlekli sandalye bulabilecek harika bir arkadaşım var..."

Uzun bir iç çekiş. "Senin için yaptığım lanet şeyler."

***

Levi'nin yüzünün beyaz gazlı bez ve bandajla kaplı olmayan kısımları morarmış ve sıyrılmıştı. Hastane yatağında yatıyordu, bir eli parmaklıklara kelepçeliydi ve piçin onu neyin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Onun için bunu çözme zamanı gelmişti. "Uyan artık," diye hırladı Aiden.

Nefes nefese kalan Levi uyandı. Kelepçeli eli korkuluklara çarptı ve hemen doğrulmaya çalıştı. Ama Smith oradaydı ve adamı tekrar aşağı itti. Ayrıca muayene odasından ödünç aldığı bir neşteri çıkardı ve Levi'nin boğazına dayadı. "Hayır. Bunu yapmamalısın."

"Ne be?" Levi çok ama çok hareketsiz kaldı. "Burada olamazsın! Bir polis var-"

Aiden yatağa yaklaşırken, "Molada," diye yardımcı oldu. "Ve sesini alçalt yoksa Smith boğazını keser."

Levi'nin nefesi titreyerek .

"Yüzün bok gibi görünüyor," dedi Aiden ona. "Tony'nin burnunu ve elmacık kemiklerini kırdığına eminim. Aynaya her eminim onu hatırlayacaksın."

Levi, Aiden'a bön bön baktı. "Nasıl... hayattasın?" Boğuk bir fısıltı.

"Görünüşe göre ateş etmeyi beceremiyorsun." Aiden tekerlekli sandalyesini yatağın kenarında durdurdu.

"Burada olamazsın..."

"Bu hastanenin *parasını* kim *ödedi* sanıyorsun? İstediğim her şeyi yapabilirim ve buradaki insanlar -bana fazlasıyla olan insanlar- görmezden gelecektir. Tıpkı seninle bu küçük sohbeti yapmak istediğimde polisin görmezden geldiği gibi." Deion'un önüne müthiş bir tatil fonu çıkacaktı.

Levi güldü. "Davanı çöpe atıyorsun... Bu sadece bana yardımcı olacak. İneceğim..."

Aiden başını salladı. "Hayır, yapmayacaksın. Çünkü bu toplantı hiç olmadı. Olduğunu söylemeye çalışırsan insanlar senin karıştırdığını düşünür. Görüyorsun, herkese bunca zamandır odamda olduğumu söyleyecek dört hemşirem var." Gülümsedi. "konusunda iyi olan tek kişi sen değilsin."

"Adi herif..."

Smith dudaklarını büzerek, "Zaten üzerinde çok fazla kesik ve çizik var," dedi. "Bir tane daha çok önemli değil. Koleksiyonuna bir yenisini eklemek için çok istekliyim."

"Smith kızgın," diye açıkladı Aiden. "Çünkü kardeşimle arkadaş oldu. Hani şu iskelenin altına bağlayıp çürümeye terk ettiğiniz adam."

Levi'nin göğsü çaresizce aldığı nefeslerle kabardı. "Sen... beni öldürecek misin?"

Sonunda biri durumu anlıyordu. "Bugün değil. Bugün bir hücreye naklediliyorsun. Eninde sonunda mahkemeye çıkarılacaksın ve suçlu bulunacaksın." Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bundan kesinlikle emin olacağım. Paramın sana doğrudan cehenneme bir bilet alamayacağını düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

Levi ürperdi.

"Seni öldürmeyeceğim. Tony bir hücrede kalmanın ve her şeyini kaybetmenin en nefret ettiğin kader olacağını söyledi. Bu yüzden bir süre orada çürümene izin vereceğim."

Levi'nin gözleri onun üzerinde gezindi. Bakışlarında öfke alev alev yanıyordu. Gözlüklerini takmamıştı, yüzünde o kadar pislik varken takacak hali yoktu ama Aiden pisiğın onu çok iyi gördüğünü biliyordu.

Aiden, kardeşinin canını alan adama doğru bakarken, "Hapishaneyle ilgili komik bir şey," diye devam etti. *Tony'nin canını almaya çalışan adama.* Hayır, Levi için asla ikinci bir şans olmayacaktı. Yolun aşağısında özgürlük vaadi olmayacaktı. "Oradaki insanların sağı solu belli olmuyor. Şiddet yanlısı. Senin yerinde olsaydım, her zaman arkamı kollardım. Belki kilit altında geçireceğin ilk yıl o kadar da kötü olmaz. Belki alışmaya başlarsın. Belki ikinci yıl temiz havayı o kadar özlemezsin. Belki birinin kaltağı olmaya alışırın. Ve sonra üçüncü yıl... bir kavga . Arada kalabilirsin. Ya da belki yanlış kişiyi kızdırırsın... ve kendini yerde kanlar içinde bulursun." Parmaklarını şıklattı. "İşte böyle, bu dünyadan gitmiş olursun."

"*Lanet olası...piç...*" Levi'den bir törpü. Ama hareket etmedi. Smith neşteri Levi'nin şahdamarına doğru tuttu.

"Ben bir piçim. Fark etmen ne güzel."

"Sen Austin'sin... Herkese söyleyeceğim... Sen gerçekten-"

"Bu konuda iyi şanslar. Hapishanede de iyi şanslar. Dediğim gibi, yanlış kişiyi ne zaman kızdıracağınızı asla bilemezsiniz." Sandalyeyi çevirdi. Kapıya yöneldi. Gitmeden önce durdu. "Ben o yanlış kişiyim."

"Neden hatırlamadığınızı biliyorum!"

Aiden'in omuzları sertleşti.

"İçkine bir şey attım. Sharon ağlamaya başladığında bana yumruk atarak kendini çok büyük ve kötü sanıyordun. Warner kardeşler her zaman dokunulmaz olduklarını düşünürlerdiler! Şerefsizler! Seni partide gördüm. Dikkat etmiyordun, ben de karışımlarımdan birini içkine attım ve kışın *dışarı çıktı!* Bu da kardeşinle uğraşmamı kolaylaştırdı. Austin-Aiden-her ne sikimse-işimi kolaylaştırdı. Bana geldi ve yüzüğümde pay istediğini söyledi. Yarattığım işten. Eğer onunla anlaşmazsam, polise gitmekle tehdit etti. Cehenneme kadar yolu var! Ben de onu hallettim. O büyük, kötü, zengin piçle ben . Sana ihtiyacı olduğunda yanında değildin, orada değildin ve o yalnız öldü ve-"

Smith, "Boğazını kesersem konuşmayı bırakır," diye önerdi.

Smith. Her zaman yardımsever olan. Aiden arkasına baktı. "Hapishanenin tadını çıkaracaksın," dedi Levi'ye. "Bundan emin olacağım. O yıllar su gibi akıp geçecek."

Sonuna kadar. Tıpkı seni uyardığım gibi. Bir gün, arkanı döneceksin.

Ve ölü ol.

Aiden kapıyı açtı. Dışarı çıktı.

"*Hayır!*" Levi bağırdı. "Bir anlaşma yapmak istiyorum! Barrett nerede? Anlaşma istiyorum! Korunmak istiyorum! İstiyorum-"

Adam çığlıklarına dikkat etmeli. Hastalar dinleniyordu.

Smith Aiden'a katıldığında hemşire yerinden bile kalkmadı ve asansöre doğru yöneldiler.

İçeri girer girmez.

Smith, "Yine kanaman var," dedi.

Acıyı hissetmedi.

"Sanırım Barrett'tan herhangi bir anlaşma olmayacak?"

"Hiçbir konuda anlaşma olmayacak." Neden olsun ki? Çok fazla kanıt vardı. Korumaya gelince, bu gülünçtü. Dünyada Levi'yi karşısına çıkacak adaletten korumaya yetecek kadar koruma asla olmayacaktı.

Göze göz. Cana karşılık can.

"Eskiden ikinizin yer değiştirdiğini biliyordum," diye mırıldandı Smith. "Herkesi kandırmakta çok iyi olduğunuzu sanıyordunuz, ama arada sırada bazı şeyler ortaya çıkıyordu."

Şaşırmış bir halde Smith'e baktı.

"Sağ kroşen her zaman kardeşinden daha iyiydi." Eli Aiden'in omzuna kenetlendi. "Senin daha zeki olduğunu da söylerdi. Sayılarla her şeyi yapabileceğini söylerdi. Bu yüzden seni matematik derslerine sokmuyor muydu?" Adem elması sallanıyordu. "Şimdi akıllı ol dostum. Geçmişte olan bir şey için hayatını bir kenara atma. Uğruna yaşayacağın çok şey var. İleriye bak. Önemli olana sıkı sıkı sarıl."

Asansörün kapıları açıldı. Tony orada duruyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Şimdi daha iyi misin?" diye sordu tatlı tatlı.

Çünkü elbette onun ne yaptığını biliyordu. Ondan hiçbir şey saklamamayı planlıyordu. Hiçbir zaman. Tony, dünyada onunla ilgili her şeyi bilen tek kişiydi.

Karanlık kısımları bile.

Asansörden tekerlekli sandalyeyle çıktı. Ayağa kalkacak kadar güçlendiğinde sevinecekti ama şu anki haliyle...

Tony ona doğru geldi. Eğildi ve ellerini ödünç aldığı sandalyenin kolçaklarına koydu. "Bu çok riskliydi."

O piçin gözlerinin içine bakması gerekiyordu. "Hiç olmadı." Güvenlik kayıtları bile yok olacaktı. Smith'in dediği gibi, Tanrı'dan daha fazla paraya sahip olmanın bir yan etkisi.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Sonsuza dek ona bakıyordu. O güvendeydi. Evet, kendini daha iyi hissediyordu. Smith'in endişelenmesine gerek yoktu. Geçmiş onu aşığa çekmeyecekti. Levi'nin içine korku salmıştı. Başka ne olursa olsun, Levi her zaman omzunun üzerinden bakacaktı. Her zaman bir saldırının yaklaşıp yaklaşmadığını merak edecekti.

Asla huzuru tadamayacaktı.

Aiden'a gelince, tam önünde huzur vardı. Huzur, mutluluk, aşk. Ve onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

Parmakları uzandı ve onun yanağına dokundu. En yumuşak ipekten. Onun dokunuşuna doğru döndü. "Bebeğim, harika hissediyorum."

Ya da göğsündeki kurşun yaralarıyla hissedebildiği kadarıyla fantastik.

Ama dudaklarını onunkilere bastırduğında.

Kurşun yaralarının canı cehenneme.

Ona sahipti.

Harika.

***

"Yani seni öldürmeye çalıştığımдан şüpheleniyordun." Smith, Aiden'ın Miami'deki evinin fuayesinde duruyordu. "Bu acıtıyor." Elini kalbinin üzerine koydu. "Tam burası."

Tony ona kısa bir bakış attı. Son birkaç hafta bir faaliyet kasırgası içinde geçmişti. Levi bir dizi suçla itham edilmiş, iskelenin altından çıkarılan kalıntıların Austin Warner'a ait olduğu resmen tespit edilmiş ve Aiden hastaneden taburcu edilmişti. Kurşun yaralarından kurtulması biraz zaman almıştı ve dünyadaki en iyi hasta değildi. Ama hayattaydı, güvendeydi ve evlerindeydiler.

Son derece büyük bir ev. Miami'deki malikâne ışıltılı sulara bakıyordu ve burası ona gerçeküstü geliyordu.

"Şüpheliler listemde sen de vardın ama polis şefi de vardı. Hatta Sharon bile." Bir omzunu silkti. Daha yeni gelmişti.

Miami Üniversitesi'nde başkan yardımcısıyla görüştüktan sonra içeriye girdi. Ondan ders vermesini istiyordu ve öngörülebilir bir gelecekte bölgede kalmayı planladığı için kabul etmişti.

"Benim bir katil olduğumu düşündüğüne inanamıyorum."

Çok sevimliydi. Tony ona doğru döndü, o sırada Aiden'in merdivenlerden indiğini duydu. "Sen bir katilsin, Smith."

Suratını astı. "Yalanlar. Söylentiler. İma."

"Buz Kırıcılar bana senin ve Aiden'in yaptığı işten bahsetmedi mi sanıyorsun? İkiniz yıllar önce Aiden'in Meksika'da kaçırılma girişiminden sonra kendi kurtarma operasyonunuzu kurdunuz." Bu ayrıntıların çoğunu bir süredir biliyordu. Ama neden tüm kartlarını bu kadar erken açsındı ki? "Kaçırılan diğerlerini kurtarmayı kendine görev edindin." Dünyanın her yerinde. En tehlikeli şehirlerden bazılarında. "Bu iş hoş değil. Kolay da değil. Ve kesinlikle kalbi zayıf olanlar için değil."

Tırnaklarını takım elbisesinin üzerinde gezdirdi. "Meşgul olmayı seviyorum." Bakışları onun yanından geçip merdivene doğru kaydı. "İkimiz de öyle."

Aiden'in her türlü ilginç aktiviteye el atmaktan hoşlandığını biliyordu. Bu yüzden her ikisi için de bir teklifi vardı. "Hiç Buz Kırıcı olmayı düşündün mü?" Tony Smith'e sordu. "Çünkü bence sen iyi bir varlık olabilirsin."

Gözlerini kırıştırdı. "Her zaman yeni şeyler denemeye hazırım..." Aiden'a bakmak için arkasını döndü.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Güvenlik şefimi çalmaya mı çalışıyorsun?"

Tony fuayenin mermer zeminini geçerek önünde durmasını sağladı. "Çalmak değil. Ben hırsız değilim. Sadece *ikinizi* de geniş becerilerinizin bir kısmını ekibime yardım etmek için kullanabileceğiniz konusunda ikna etmeye çalışıyorum."

"Beni istediğin gibi kullan," güvence verdi Aiden. "Ben senimim."

Şaka yapmadığını . O aitti. Tıpkı tamamen ona ait olduğu gibi.

Hızlı bir havlama sesi dikkatini onun yanına çekti. Aiden merdivenlerden tek başına inmemişti. Banshee onun yanındaydı ve Tony'ye sırtıyordu. Tam bir iyileşme. Banshee ve Aiden için. Ailesi hemen önündeydi ve ikisini de çok seviyordu.

Karanlık yok. Korku yoktu. Tony hatırlayabildiğinden daha uzun bir süredir ilk kez geleceğe umutla bakıyordu. Umudu vardı. Neşeyi görebiliyordu.

Smith, "Ben biraz dışarı çıkacağım," diye açıkladı. "İkinizin biraz yalnız kalmak isteyebileceğinizi düşünüyorum. Hey, Banshee, yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Banshee başını Tony'nin avucuna çarptı ama sonra mutlu bir şekilde Smith'e doğru koşmaya başladı. Kapıyı açtı ve suyun kokusunu içine çekti. "Teklifinle ilgileniyorum," dedi sesi derinleşerek. "Ama bir ekiple her zaman iyi çalışmadığımı bilmelisin."

"Kendimi uyarılmış sayacağım," dedi ona bakmadan. Kapı kapandı.

Aiden'ın sırtışı gerildi. "Kıyafetlerin geldi. Kutuların. Artık resmen benim yanıma taşındın."

Eli göğsüne bastırmak için kalktı ve elmas nişan yüzüğü parladı. Normalde mücevherlere hiç önem vermezdi. Yüzüğün çok pahalı olduğundan emin olsa da, onun için önemli olan fiyatı değildi. Önemli olan Aiden'ın ona yüzüğü vermiş olmasıydı. Tek dizinin üzerine çökmüş, Banshee de yanında durmuş ve ona evlenme teklif etmişti.

Bir ay içinde evleneceklerdi. Tüm Buz Kırıcılar çoktan cevap vermişti. Basın bunun yüzyılın düğünü olacağını söyleyip duruyordu.

Basının ne dediği umurunda değildi. Düğün zamanı geldiğinde, Tony sadece bir kumsalda olmayı, Banshee ve arkadaşlarının Aiden'la yeminlerini ederken onu izlemesini planlıyordu. Yakında elinde bir buket olacak ve Aiden'ı sonsuza dek seveceğine söz verecekti. Onsuz bir hayatı hayal bile edemediği düşünülürse, bu kolay bir sözdü.

"Sana ne zaman aşık olduğumu hiç söyledim mi?" Aiden ona sordu.

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı ve Tony güldü.

"İşte. burada." Elini kaldırdı ve işaret parmağı hafifçe gülümsemesinin üzerinde gezindi. "Gözlerini aydınlatan. Tanrım, seni her gün mutlu etmek istiyorum. Her zaman gülümsemeni istiyorum."

Bir zamanlar gülümsemek onun için zordu. Ama Aiden'la birlikte gülümsemek giderek kolaylaşmıştı. "Bana ne zaman aşık oldun?" Seksi bir şey bekliyordu, ilk seviştikleri zamana bir gönderme.

"Kumarhanemdeyken tüm fişleri ellerime bırakıp çekip gittiğinde."

Gözleri büyüdü.

"O anda satın alınamayacağını anladım. Paramla ya da gücümle ilgilenmiyordun. Hayatımda gördüğüm en seksi kadındın ve tek yapabildiğim çaresizce peşinden koşmaktı."

"Sen... sen benim peşimden geldin çünkü senin davanı almamı istedin. Kardeşini bulmak için."

Başını eğdi. "Ve yaptın, ama bebeğim, ne olursa olsun senin peşinden gelirdim." Kehribar rengi gözleri parlıyordu. "Elinde tutmaya değer birini bulduğunda, bırakmazsın. Cehennem gibi savaşırsın ve onunla çok fazla hata yapmamak için dua edersin. Bir gün onun da senin için aynı şeyleri hissedebileceğini umarsın."

Onun ağzını istiyordu. "Sana ne zaman aşık olduğumu bilmek ister misin?"

Başı ona doğru eğilmeye başlamıştı. "Biloxi'deki o evde seni cesurca kurtardığım zaman mıydı?"

Yaklaştı. "Hayır."

"Seni gölden çıkardıktan sonra senin için nefes aldığım zaman mıydı?"

"Kahramanlarını öne çıkarmayı seviyorsun, değil mi?" Tony onun ayak parmaklarına bastırdı. *Ağzına çok yakındı.* "Ama hayır, o da değil."

"Ne zaman?" Nefesi onunla alay ediyordu. Lezzetli nane.

"Banshee yaralandığında. Onu aceleyle kulübeden çıkarıp cipine taşıdığına. Onu kurtarmama yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırdın. Tüm bunları yapmaya istekliydin çünkü onun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordun."

"Senin için her şeyi yaparım," dedi. Çok basit.

Onun bu yeminde ciddi olduğunu biliyordu. *Her konuda.* Ve bu yüzden onu seviyordu. Tamamen iyi biri değildi. Kötü de değildi. İkisinden de biraz vardı. Tıpkı onun gibi. Ruhlarında karanlık yerler vardı ama ışık da vardı. Birlikte olduklarında daha fazla ışık.

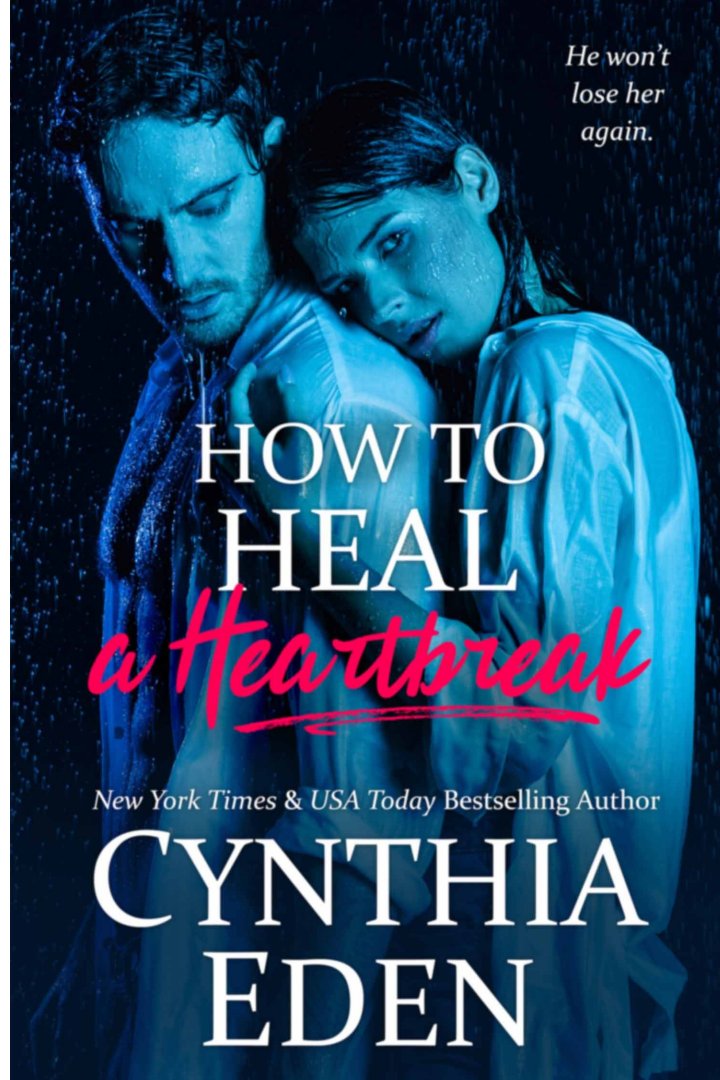
Tony aralarındaki mesafeye daha fazla dayanamadı. Onu kendine doğru çekerken elleri boynuna dolanmak için havalandı. Onu tüm tutkusu ve sevgisiyle öptü.

Mutlu sonlara inanmayan bir kadındı. Dünya onlar için çok karanlık ve çarpıktı.

Ama o ve Aiden kendi sonlarını yaratacaklardı ve bunun harika olacağını *biliyordu*.

SON

Cynthia Eden'dan yeni bir aşk romanı ister misiniz? [KALP KIRIĞI NASIL İYİLEŞTİRİLİR](#)'birde eski MMA kahramanı hayatının savaşına girmek üzere.

KALP KIRIKLIĞI NASIL İYİLEŞTİRİLİR

Hiçbir kavgadan kaçmadı ve şimdi de kaçmaya niyetli değil.

Eski MMA dövüşçüsü ve şu anda zengin ve ünlülerin her türlü sorununu çözen Holden Blackwell, eski sevgilisinin ofisinde belirip ondan yardım istemesini asla beklemez. Elbette, Claudia Fairmont rüyalarına ve uyanık olduğu saatlere musallat olmaktadır ama ondan nefret etmesinin iyi bir sebebi vardır. Bir zamanlar, onun ihtiyacı olan son erkek olacağına yemin etmişti.

Ne yazık ki, şu anda ona yardım edebilecek tek kişi o.

Dövmeleri ve kasları olan dövüşçü günlerce kalbini kırdı. Güçlü yumruğuyla ezdi. Ona asla geri dönmeyeceğine yemin etmişti ama artık başka seçeneği yoktu. Tehlike onu takip ediyor. Ve eğer varsa

Holden'ın başa çıkabileceği tek şey nedir? Tehlike. Ne de olsa onu her zaman güvende hissettiren tek kişi oydu. Holden'ın Hayatının çılgınlığı içinde biraz güvenliğe ihtiyacı vardı. Ama güvenliğin ağır bir bedeli vardır.

Ayartma. Sırlar. Ve ikinci bir şans?

Holden, tehdidi ortaya çıkarmak için Claudia'nın hayatına girmeli ve ona yakın . Neyse ki aklında mükemmel bir plan vardır. Yeniden bir araya gelmiş aşıklar gibi davranacaklar. Onu umutsuzca istiyormuş gibi davranacak. Onsuz daha fazla yaşayamayacağını... Gerçeklikten çok da uzak olmayan bir durum. Çünkü ona yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmaya fazlasıyla hazır olsa da Holden'ın da kendi planları vardır. Çok ama çok gecikmiş bir gündem.

Birinci adım: Claudia'ya yaklaşın.

İkinci adım: Onun ihtiyacı olan erkek *olabileceğini* kanıtla.

Üçüncü adım: Her tehdidi ortadan kaldırın.

Dördüncü adım: Kırdığı kalbi iyileştir.

Bu onun hayatının en büyük ve en önemli savaşı. Öyle değil. Kaç raunt dövüşmek zorunda kalırsa kalsın, Claudia için tekrar tekrar mindere çıkacaktır. Onun için daha önemli kimse yok, ve kendini ona kanıtlayacak. O zaman zili çalın ve maç başlasın...

Tehlike. Romantik. Buhar. Eğlence. Bu kahraman kaybettiği aşkını geri almak için haydutluk yaparken başka bir Wilde macerası sizi bekliyor. Kirli dövüş? Kanlı mı olsun? Gelin . Holden, kaybettiği iyi kız için ne kadar kötü olabileceğini göstermeye fazlasıyla hazırdır. Hayır

Uçurum tehlikeleri. HEA garantili.

[Kalp Kırıklığı Nasıl İyileştirilir](#) hakkında daha fazla bilgi edinin.

YAZARDAN BİR NOT

TOUCHED BY ICE'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Size söylemek zorundayım,

Ben faili meçhul takıntılıyım. Yıllardır öyleyim. Çok fazla suç programı izliyorum ve her zaman kayıpların bulunmasını istiyorum. bulundu. Buz Kırıcılar, soğuk vakalara olan sevgimden doğdu ve onların dünyasını keşfederken inanılmaz zaman geçirdim.

TOUCHED BY ICE'ı okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim.

Eğer zamanınız varsa, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı oluyor ve yazarlar da bu yorumları kesinlikle takdir ediyor!

Yayınlarımdan ve [satışlarımdan bülteni listeme](#) haberdar olmak istiyorsanız, lütfen haber katılın.

Sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook'ta](#) bulabilirsiniz.

En iyisi,

Cynthiacynthiaeden.com

Eden

YAZAR HAKKINDA

Cynthia Eden, *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader*'ın en çok satanlar listesinde yer almaktadır. Cynthia çağdaş romantizm, romantik gerilim ve paranormal türlerde seksi hikâyeler yazmaktadır.

Romantizm. Cynthia, 2005 yılında tam zamanlı olarak yazmaya başladığından beri yüzden fazla roman ve novella yazmıştır.

Daha Fazla Bilgi

- cynthiaeden.com
- [Instagram](#)
- [Facebook](#)

DIĞER ÇALIŞMALARI

Wilde Ways: Gone Rogue

- [Bir Prenses Nasıl Korunur](#) (Wilde Ways: Gone Rogue, Kitap 1)
- [Bir Kalp Kırığı Nasıl İyileşir](#) (Wilde Ways: Gone Rogue, Kitap 2)

Buz Kırıcı Soğukkanlı Romantik

- [Buzda Donmuş](#) (Seksi Bir Romantik Gerilim)
- [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (Buz Kırıcı, Kitap 2)
- [Buz Gibi Aziz](#) (Buz Kırıcı, Kitap 3)
- [Buzun Dokunduğu](#) (Buz Kırıcı, Kitap 4)

Phoenix Fury

- [Yakacak Kadar Sıcak](#) (Phoenix Fury, Kitap 1)
- [Yavaş Yanık](#) (Phoenix Fury, Kitap 2)
- [Yakıp Yıkın](#) (Phoenix Fury, Kitap 3)

Kiralık Bela

- [Savaştan Kaçış Yok](#) (Trouble For Hire, Kitap 1)
- [Odin'Oynama](#) le (Kiralık Bela, Kitap 2)
- [Jinx, Sen O'sun](#) (Kiralık Bela, 3. Kitap)
- [Ramsey'i Hatırla](#) (Kiralık Bela, Kitap 4)

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağıma Gir](#) (Bir Ölüm ve Ay Işığı Gizemi, Kitap 1)
- [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (Bir Ölüm ve Ay Işığı Gizemi, Kitap 2)

Wilde Ways

- [PiperKorumak](#) 'ı (Wilde Ways, Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Wilde Ways, Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (Wilde Ways, Kitap 3)
- [Kırdığın Kalp](#) (Wilde Ways, Kitap 4)
- [Onun İçin Savaşmak](#) (Wilde Ways, Kitap 5)
- [Bir Şansın Hayaleti](#) (Wilde Ways, Kitap 6)
- [Çizgiyi Aşmak](#) (Wilde Ways, Kitap 7)
- [Cole'a Güvenmek .](#) (Wilde Ways, 8Kitap)
- [Peşimden](#) Gel (Wilde Ways, Kitap 9)
- [Yaparım De](#) (Wilde Ways, Kitap 10)
- [Roman Düşecek](#) (Wilde Ways, 11. Kitap)
- [Kaçan Kişi](#) (Wilde Ways, Kitap 12)
- [Beni İstiyormuş](#) Gibi Yap (Wilde Ways, Kitap 13)
- [Cross My Heart](#) (Wilde Ways, Kitap 14)
- [Komşu Koruması](#) (Wilde Ways, Kitap 15)
- [Ex Marks Mükemmel Nokta](#) (Wilde Ways, Kitap 16)
- [Beni Seven Hırsız](#) (Wilde Ways, 17. Kitap)
- [Wilde Ways Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Wilde Ways İkinci Cilt](#) (4-6. Kitaplar)
- [Wilde Ways Üçüncü Cilt](#) (7-9. Kitaplar)
- [Wilde Ways Dördüncü Cilt](#) (10 ila 12. Kitaplar)

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (Karanlık Günahlar, Kitap 1)
- [Bir Yalancıyı Sevme](#) (Karanlık Günahlar, Kitap 2)

Lazarus Yükseliyor

- [Asla Bırakma](#) (Birinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Beni Yakınında Tut](#) (İkinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Benimle Kal](#) (Üçüncü Kitap, Lazarus Yükseliyor)

- [Bana Koş](#) (Dördüncü Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Bana Yakın Uzan](#) (Beşinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Lazarus Yükseliyor Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Deluxe Kutu Seti](#) (1-6. Kitaplar)

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Şeytan](#) (Kötü Şeyler, Kitap 1)
- [Sinsice Dolaşmak](#) (Kötü Şeyler, Kitap 2)
- [Ölümsüz Ya Da Canlı](#) (Kötü Şeyler, Kitap 3)
- [Kırık Melek](#) (Kötü Şeyler, Kitap 4)
- [Taşın Kalbi](#) (Kötü Şeyler, Kitap 5)
- [Kaderin Baştan Çıkardığı](#) (Kötü Şeyler, 6. Kitap)
- [Kötü Şeyler Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Deluxe Kutu Seti](#) (1'den 6'ya Kadar Kitaplar)
- Kötü [ve Vahşi](#) (Kötü Şeyler, Kitap 7)
- [Aziz ya da Günahkar](#) (Kötü Şeyler, 8. Kitap)

Bite Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)
- [Çiftleşme Isırığı Isırık](#) (Kitap 2)
- [Isır Beni](#) (Isır Kitapları 1 ve 2)

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Isırmak](#) (Kan ve Ay Işığı, Kitap 1)
- [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (Kan ve Ay Işığı, Kitap 2)
- [Acı](#) Kan (Kan ve Ay Işığı, 3. Kitap)
- [Kan ve Ay Işığı](#) (Serinin Tamamı)

Maden Serisi

- [Almak İçin](#) Benim (Benim, Kitap 1)
- [Benim Olacak](#) (Mine, Kitap 2)
- [Mine To Hold](#) (Mine, Kitap 3)
- [Mine To Crave](#) (Mine, Kitap 4)
- [Sahip Olmak](#) Benim (Benim, Kitap 5)
- [Benim Korumam Altında](#) (Mine, Kitap 6)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 1](#) (Mine, 1-3. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 2](#) (Mine, Kitaplar 4-6)
- [Mine Serisi Deluxe Kutu Seti](#) (1'den 6'ya Kadar Kitaplar)

Karanlık Saplantı Serisi

- [Beni İzle](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 1)
- [Beni İste](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 2)
- [Bana İhtiyacın](#) Var (Karanlık Saplantı, Kitap 3)
- [Beware Of Me](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 4)
- [Sadece Benim İçin](#) (Karanlık Saplantı, 1-4. Kitaplar)

Araf Serisi

- [İçimdeki Kurt](#) (Araf, Kitap 1)
- [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (Araf, Kitap 2)
- Canavarı [Büyülemek](#) (Araf, Kitap 3)
- [Şeytanla Anlaşma](#) (Araf, Kitap 4)
- [İçerideki Canavarlar](#) (Araf, 1-4. Kitaplar)

Bağlı Seri

- [Kanla Bağlanmış Bound](#) (Kitap 1)
- [Karanlıkta](#) Bağlı (Bağlı Kitap 2)
- [Günahla Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 3)
- [Gece Tarafından Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 4)

- [Sonsuza Kadar Bağlı](#) (Bağlı, Kitap 1 - 4)
- [Ölümlle Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 5)

Kutulu Setler

- [Wilde Ways Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Wilde Ways İkinci Cilt](#) (4-6. Kitaplar)
- [Wilde Ways Üçüncü Cilt](#) (7-9. Kitaplar)
- [Wilde Ways Dördüncü Cilt](#) (10 ila 12. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Deluxe Kutu Seti](#) (1-6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Birinci Cilt](#) (Kötü Şeyler, 1'den 3'e Kadar Kitaplar)
- [Kötü Şeyler İkinci Cilt](#) (Kötü Şeyler, 4-6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Deluxe Kutu Seti](#) (Kötü Şeyler, 1'den 6'ya Kadar Kitaplar)
- [Sadece Benim İçin](#) (Karanlık Saplantı, 1-4. Kitaplar)
- [İçerideki Canavarlar](#) (Araf, 1-4. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 1](#) (Mine, 1-3. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 2](#) (Mine, Kitaplar 4-6)
- [Sonsuza Kadar Bağlı](#) (Bağlı, Kitap 1 - 4)

Cynthia Eden başka birçok eser de yazmıştır. [Tam kitap listesine](#) göz atın.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

